AGATHA CHRISTIE

AGATHA CHRISTIE

MISTERUL CELOR ŞAPTE CADRANE

CUPRINS:

I. Despre sculatul devreme 5
II. Ceasurile deşteptătoare 15
III. O glumă eşuată 20
IV. Scrisoarea 29
V. Bărbatul din şosea 35
VI. Din nou Şapte Cadrane 40
VII. Bundle face o vizită 46
VIII. Jimmy este vizitat 51
IX. Planuri 57
X. Bundle merge la Scotland Yard 64
XI. Cina cu Bill 69
XII. Cercetări la Chimmeys 76
XIII. Clubul Şapte Cadrane 86
XIV. Întrunirea celor Şapte Cadrane 92
XV. Ancheta 99
XVI. Recepţie la Abbey 105
XVII. După cină 112
XVIIL Aventurile lui Jimmy 118
XIX. Aventurile lui Bundle 122
XX. Aventurile lui Loraine 126
XXI. Recuperarea formulei 131
XXII. Povestea contesei Radzky 138
XXIII. Superintendentul Battle preia conducerea 146
XXIV. Nedumeririle lui Bundle 153
XXV. Jimmy îşi face planurile 160
XXVI. În principal despre golf 168
XXVII. Aventură nocturnă 172

XXVIII. Suspiciuni 177
XXIX. Ciudata purtare a lui George Lomax 183
XXX. Un apel urgent 190
XXXI. Cele Şapte Cadrane 198
XXXII. Bundle e uluită 204
XXXIII. Battle explică 208
XXXIV. Lordul Caterham îşi dă consimţământul 219

I. Despre sculatul devreme.

Jimmy Thesiger, un tânăr drăguţ şi prietenos, cobora două câte două treptele somptuoasei reşedinţe Chimneys. Era atât de precipitat încât se ciocni cu Tredwell, maiestosul majordom, care traversa holul cu un transport de cafea fierbinte. Datorită prezenţei de spirit şi măiestrei dibăcii a celui din urmă, coliziunea nu se soldă cu nici o catastrofă.

— Îmi pare rău, se scuză Jimmy. Ascultă, Tredwell, eu sunt ultimul?

— Nu, domnule. Domnul Wade nu a coborât încă.

— Bun, spuse Jimmy şi intră în camera micului dejun.

Camera era goală, cu excepţia gazdei lui, iar privirea ei plină de reproş îi dădu lui Jimmy acelaşi sentiment pe care-l încerca ori de câte ori privirea îi cădea pe peştii ţepeni de pe taraba vreunui negustor. Chiar, de ce dracu se uită aşa femeia asta la el? Să cobori fix la nouă jumătate, când stai la ţară, e o treabă care pur şi simplu n-are sens. Pentru mai multă exactitate, acum era unsprezece şi un sfert, ceea ce depăşea cu mult limita admisă, dar chiar şi aşa…

— Mă tem că am întârziat un pic, lady Coote. Poftim?

— Oh, nu contează, spuse lady Coote cu un glas melancolic.

De fapt, lumea care întârzia la micul dejun o supără foarte tare.

Şi asta pentru că, în primii ei zece ani de căsnicie, sir Oswald Coote (pe atunci doar „simplu Coote”) făcea, ca s-o

spunem pe şleau, un tărăboi de scula şi iadul în picioare, dacă masa de dimineaţă îi era servită chiar şi numai cu jumătate de minut peste ora opt. Lady Coote fusese instruită să considere lipsa de punctualitate ca pe un păcat de moarte, cu totul de neiertat. Iar obişnuinţa e a doua natură. În plus, era o femeie harnică şi nu putea să se abţină să nu se întrebe ce lucru bun puteau face tinerii aceştia pe lume dacă nu se sculau devreme. După cum, atât de des, le spunea sir Oswald reporterilor şi celorlalţi: „Succesul meu se datorează întrutotul obiceiul meu de a mă scula devreme, vieţii cumpătate şi metodei”.

Lady Coote era o femeie masivă, frumoasă, de un gen care s-ar putea numi tragic. Avea ochii mari, îndureraţi şi un glas adânc. Orice pictor, în căutarea unui model pentru „Rachel jelindu-şi copiii”; ar fi angajat-o cu entuziasm. Ar fi făcut carieră şi în melodramă, bălăbănindu-se pe picioare prin ninsoare, în rolul de soţie adânc înşelată de un ticălos.

Arată de parcă ar fi avut în viaţa ei un secret cumplit de trist, şi totuşi, dacă e să spunem adevărul, lady Coote nu avusese absolut nici o problemă în viaţa ei, cu excepţia meteoricei ascensiuni spre prosperitate a lui sir Oswald. Ca fată, fusese veselă şi năbădăioasă, foarte îndrăgostită de Oswald Coote, tânărul ambiţios din magazinul de biciclete, vecin cu cel de articole de fierărie şi menaj al tatălui ei. Trăiseră foarte fericiţi, mai întâi în două camere, apoi într-o căsuţă, apoi într-o casă mai mare, apoi într-o succesiune de case de dimensiuni în continuă creştere, dar totdeauna la o distanţă rezonabilă, în perimetrul „Uzinei”, până acum când sir Oswald dobândise o asemenea prestanţă, încât el şi „Uzina”nu mai erau independenţi şi fu o plăcere pentru el să închirieze cea mai mare şi magnifică reşedinţă disponibilă din întreaga Anglie. Chimneys era un lăcaş istoric şi, închiriindu-l de la Marchizul de Caterham, pentru doi ani, sir Oswald simţea că atinsese culmea ambiţiilor sale.

Lady Coote nu era chiar atât de fericită în privinţa asta. Ea era o femeie singuratică. Principala destindere a vieţii ei de tânără căsătorită fusese să stea la taclale cu „fata” şi, chiar când fata în casă fusese multiplicată de trei ori, conversaţia cu stafful ei domestic rămăsese tot principala distracţie a zilelor lady-ei Coote. Acum, cu o armată de servitoare, un majordom ca un arhiepiscop, câţiva lachei de proporţii impunătoare, un stol de slujnice pentru cărat cărbuni şi dereticat prin dependinţe, un bucătar şef străin înspăimântător, cu „temperament”, şi o menajeră de proporţii imense, care scârţâia şi foşnea pe rând, când se mişca, lady Coote se simţea ca naufragiată pe o insulă pustie.

Acum oftă adânc şi ieşi pe uşa deschisă, spre marea uşurare a lui Jimmy Thesinger care, imediat, se mai servi zdravăn cu rinichi şi şuncă.

Lady Coote rămase, cu o tragică figură, câteva minute, pe terasă, apoi îşi făcu curaj să vorbească cu Macdonald, grădinarul şef, ce supraveghea cu ochi critic domeniul peste care domnea. Printre grădinarii şefi, Macdonald era foarte şef şi tot atât de prinţ. Îşi cunoştea locul… care era acela}de a domni. Şi domnea… despotic.

Lady Coote se apropie nervoasă de el.

— Bună dimineaţa, Macdonald.

— Bună dimineaţa, m'lady.

Vorbea cum trebuia să vorbească un grădinar şef – sobru, dar cu demnitate, ca un împărat la o înmormântare.

— Mă întrebam… am putea avea, diseară, la desert, nişte struguri din aceia târzii?

— Încă nu sunt gata de cules, răspunse Macdonald.

Vorbea amabil, dar ferm.

— Oh! Rosti lady Coote, apoi îşi luă inima în dinţi. Dar ieri am fost în spatele casei şi am gustat unul şi mi s-a părut foarte bun.

Macdonald se uită la ea şi ea roşi. I se dădea de înţeles că îşi luase o libertate de neiertat. Categoric, fosta Marchiză

de Caterham nu comisese niciodată o asemenea greşeală ca aceea de a intra în propria-i seră şi de a se servi cu struguri.

— Dacă-mi dădeaţi ordin, m'lady, s-ar fi tăiat un ciorchine şi v-ar fi fost trimis, spuse cu severitate Macdonald.

— Oh, mulţumesc. Da, data viitoare, aşa am să fac.

— Dar nici nu sunt cu adevărat buni de cules.

— Nu, murmură lady Coote, nu, presupun că nu. Mai bine să-i lăsam.

Macdonald păstră o tăcere impunătoare. Lady Coote îşi făcu încă o dată curaj.

— Vroiam să-ţi vorbesc despre porţiunea de pajişte din spatele grădinii de trandafiri. Mă întrebam dacă n-ar putea fi folosită ca teren de crichet. Sir Oswald e pasionat de jocul de crichet.

„Şi de ce n-ar fi?" îşi zise în gând Coote. Învăţase istoria Angliei. Oare sir Francis Drake şi nobilii săi însoţitori nu jucau o partidă de crichet când Armada fu semnalată? O ocupaţie cu adevărat de gentleman şi la care Macdonald nu putea obiecta în mod rezonabil. Însă îşi făcuse socoteala, fără să ţină cont de trăsătura predominantă a unui bun grădinar şef, aceea de a se opune la fiecare şi la toate sugestiile care i se făceau.

— Mă-ndoiesc că ar putea fi folosită pentru aşa ceva, spuse Macdonald vag.

Remarca lui avea o notă descurajatoare, dar adevăratul ei scop era s-o ademenească pe lady Coote spre propria-i nimicire.

— Dacă ar fi curăţată şi… ăă… cosită… şi… ăă… aşa mai departe continuă ea cu speranţă.

— Nţ! Exclamă încetişor Macdonald. Asta nu se poate. Căci ar însemna să-l iau pe William de la graniţa de jos.

— Oh! Spuse lady Coote cu îndoială. Cuvintele „graniţa de jos" nu-i transmiteau absolut nimic – cu excepţia unei vagi amintiri a unui cântec scoţian – dar era clar că pentru Macdonald reprezentau un obstacol de netrecut.

— Şi ar fi păcat, spuse Macdonald.
— Fireşte. Ar fi. Şi se întrebă de ce-l aproba cu atâta fervoare.
Macdonald o privi foarte aspru.
— Desigur, spuse el, dacă îmi ordonaţi, m'lady…
Şi o lăsă aşa. Însă tonul lui ameninţător fu prea mult pentru lady Coote. Capitulă pe loc.
— Oh, nu, spuse ea. Înţeleg la ce te referi, Macdonald. N-nu… e mai bine ca William să rămână mai departe la graniţa de jos.
— Aşa mă gândeam şi eu, m'lady.
— Da. Da, sigur.
— Mă gândeam că o să fiţi de acord.
— Oh, desigur, repetă lady Coote.
Macdonald îşi înfundă pe cap pălăria şi se îndepărtă.
Lady Coote oftă nefericită şi privi în urma lui. Jimmy Thesiger, bine îndestulat cu rinichi şi şuncă, veni lângă ea pe tarasă şi oftă în cu totul alt mod.
— Grozavă dimineaţă, nu? Întrebă el.
— Zău? Răspunse absentă lady Coote. Oh, da, presupun că e. N-am observat.
— Unde sunt ceilalţi? Cu barca pe lac?
— Aşa cred. Vreau să spun, nu m-ar mira să fie.
Lady Coote se întoarse şi intră brusc în casă. Tredwell tocmai examina ibricul cu cafea.
— Vai, spuse lady Coote. Domnul… domnul…
— Wade, m'lady?
— Da, domnul Wade. N-a coborât încă?
— Nu, m'lady.
— E foarte târziu.
— Da, m'lady.
— Vai! Presupun că va veni cândva, nu, Tredwell?
— Fără îndoială, m'lady. Ieri domnul Wade a coborât la unsprezece şi jumătate, m'lady.
Lady Coote se uită la ceas. Era douăsprezece fără douăzeci. O cuprinse un sentiment uman de milă.

— Grea soartă ai, Tredwell. Să strângi acum masa şi s-o pui din nou la ora unu.

— Sunt obişnuit cu felul de-a fi al tinerilor domni, m'lady.

Reproşul era demn, dar evident. Aşa ar fi putut admonesta un cardinal un turc sau un necredincios care, din nebăgare de seamă, ar fi comis un solecism, fără rea credinţă.

Lady Coote roşi, pentru a doua oară, în dimineaţa aceea. Dar interveni o binecuvântată întrerupere. Uşa se deschise şi un tânăr serios, cu ochelari, îşi vârî capul în cameră.

— Oh, aici eraţi lady Coote. Sir Oswald întreabă de dumneavoastră.

— Mă duc imediat la el, domnule Baterman.

Lady Coote ieşi în grabă.

Rupert Bateman, care era secretarul particular al lui sir Oswald, ieşi pe cealaltă uşă pe terasă, unde Jimmy Thesiger îşi pierdea încă vremea pe deplin mulţumit.

— Neaţa Pongo', spuse Jimmy. Cred că va trebui să mă duc să mă fac simpatic fetelor alea ale naibii. Vii?

Batman scutură din cap şi, luând-o în lungul terasei, intră grăbit pe uşa bibliotecii. În spatele lui, Jimmy rânji mulţumit. El şi Batman fuseseră colegi de şcoală. Pe atunci, Batman era un băiat serios, cu ochelari, poreclit Pongo, fără absolut nici un motiv.

Pongo, reflectă Jimmy, rămăsese la fel de tâmpit ca şi atunci. Cuvinte ca „Viaţa e reală”, „Viaţa trebuie luată în serios” păreau să fi fost scrise special pentru el.

Jimmy căscă şi o porni agale în jos, către lac. Fetele erau acolo, toate trei – exact tipul obişnuit de fete, două brunete, şi una blondă, toate cu părul scurt. Cea care chicotea cel mai tare se numea (credea el) Helen, pe alta o chema Nancy, iar celei de a treia din vreun anume motiv, i se zicea Socks. Cu ele erau cei doi prieteni ai lui, Bill Eversleigh şi Ronny Devereux, care erau angajaţi în calitate pur ornamentală la Foreign Office.

— Bună, spuse Nancy (sau poate Helen). E Jimmy. Unde-i… cum îl cheamă?

— Să nu spui că Gerry Wade încă nu s-a sculat, exclamă Bill Eversleigh. Trebuie făcut ceva cu el!

— Dacă nu are grijă, îşi va pierde complet micul dejun, într-o zi, şi, când o să coboare, o să găsească în loc prânzul sau ceaiul, rosti şi Ronny Devereux.

— E o ruşine, spuse fata numită Socks. Pentru că asta o supără tare pe lady Coote. Seamănă tot mai mult cu o găină care vrea să se ouă şi nu poate. E prea din cale-afară.

— Să-l dăm jos din pat, propuse Bill. Vino, Jimmy!

— Oh, să fim mai subtili, spuse fata numită Socks. Subtil era un cuvânt la care ţinea foarte mult. Îl folosea mai tot timpul.

— Eu nu-s subtil, spuse Jimmy. Nu ştiu cum e aia.

— Să ne gândim împreună şi să stabilim ceva pentru mâine dimineaţă, propuse vag Ronny. Ştiţi, să-l trezim la şapte. Îi băgăm în sperieţi pe cei ai casei. Lui Tredwell îi cad favoriţii falşi şi scapă ceainicul. Pe lady Coote o apucă istericalele şi leşină în braţele lui Bill – Bill fiind cărăuşul de forţă. Sir Oswald spune „Ha!” şi oţelul creşte cu un punct şi cinci optimi. Pongo îşi va manifesta emoţia aruncându-şi ochelarii pe podea şi călcând pe ei.

— Nu-l cunoşti pe Gerry, spuse Jimmy. Aş spune că doar apa suficient de rece ar putea să-l trezească… adică dacă-i destulă şi judicios aplicată. Dar şi aşa, se va întoarce pe partea cealaltă şi va adormi la loc.

— Oh, trebuie sa ne gândim la ceva mai subtil ca apa rece, spuse Socks.

— Bine, dar ce? Întrebă pe faţă Ronny. Şi nimeni nu avu un răspuns pregătit.

— Ar trebui să fim în stare să ne gândim la ceva spuse Bill. Cine are cât de cât cap?

— Pongo, răspunse Jimmy. Şi uite-l, grăbit ca de obicei. Pongo a avut întotdeauna cap. Asta a fost nenorocirea lui încă din adolescenţă. Să-l băgăm şi pe Pongo în treaba asta.

Domnul Bateman ascultă răbdător expunerea oarecum dezlânată. Atitudinea lui era a unuia care abia se reţinea să

nu-şi ia zborul. Găsi soluţia fără să piardă timp.

— Aş propune un ceas deşteptător, spuse el repede. Eu folosesc întotdeauna unul, de teamă că n-am să mă trezesc. Consider că ceaiul de dimineaţă, adus fără zgomot, uneori, nu reuşeşte să te deştepte.

Plecă în grabă.

— Un deşteptător. Ronny scutură din cap. Un deşteptător. Ar trebui o duzină ca să-l clintească pe Gerry Wade.

— De ce nu? Bill era încins şi serios. Asta-i! Să mergem cu toţii la Market Basing şi să cumpărăm fiecare câte un deşteptător.

Urmară râsete şi discuţii. Bill şi Ronny se duseră să aducă maşinile. Jimmy fu împuternicit să ţină sub observaţie sufrageria. Se întoarse rapid.

— E acolo. Recuperează, timpul pierdut înfulecând pâine cu dulceaţă. Cum facem să-l oprim să vină cu noi?

Hotărâră că lady Coote trebuia cooptată, ei revenindu-i sarcina să-l reţină pe Gerry. Jimmy, Nancy şi Helen se ocupară de asta. Lady Coole era nedumerită şi temătoare.

— Un tărăboi? O să aveţi grijă, dragii mei, nu-i aşa? Vreau să spun, să nu – zgâriaţi mobila, să nu spargeţi lucrurile şi să nu folosiţi prea multă apă. Peste o săptămână, trebuie să predăm casa, să ştiţi. N-aş vrea ca lordul Caterham să creadă…

Bill, care se reîntoarse de la garaj, se repezi s-o liniştească.

— E-n regulă, lady Coote. Bundle Brent – fiica lordului Caterham – e o bună prietenă de-a mea. Şi ea n-ar avea nimic împotrivă… absolut nimic! Contaţi pe mine. Şi, oricum, nu avem de gând să stricăm nimic. E o afacere foarte liniştita.

— Subtilă, spuse fata, numită Socks.

Lady Coote porni tristă în lungul terasei, tocmai când Gerald Wade se năpustea pe uşa sufrageriei. Jimmy Thesiger era blond ca un heruvim, iar despre Gerald Wade se putea spune că era şi mai blând şi mai serafic, că avea o

expresie stupidă care, prin contrast, îl făcea pe Jimmy să pară foarte inteligent.

— Bună dimineaţa, lady Coote, spuse Gerald Wade. Unde-s ceilalţi?

— Au plecat la Market Basing, răspunse lady Coote.

— De ce?

— Vreo glumă, spuse lady Coote, cu glasul său adânc, melancolic.

— E cam devreme pentru glume.

— Nu e chiar atât de devreme, punctă lady Coote.

— Mă tem că am coborât puţin cam târziu, spuse domnul Wade, cu o sinceritate cuceritoare. E extraordinar, dar oriunde se-ntâmplă să stau, întotdeauna cobor ultimul.

— Cu adevărat extraordinar!

— Nu ştiu de ce se întâmplă aşa. Nu-mi dau seama.

— De ce nu te scoli, pur şi simplu? Sugeră lady Coote.

— Oh! Exclamă domnul Wade. Simplitatea soluţiei aproape că-l surprinse.

Lady Coote continuă serioasă:

— L-am auzit, de atâtea ori, pe sir Oswald spunând că nimic nu-l face pe un tânăr să se realizeze în viaţă ca obiceiul de a fi punctual.

— Oh, ştiu, spuse domnul Wade. Şi eu trebuie s-o fac, când sunt în capitală. Vreau să spun, trebuie să fiu la unsprezece fix la drăguţul Foreign Office. Să nu credeţi că întotdeauna sunt leneş, lady Coote. Vai, ce flori extraordinar de frumoase aveţi acolo, lângă graniţa de jos! Nu-mi amintesc cum le spune, dar am acasă câteva… chestiile alea mov. Sora mea e nebună după grădinărit.

Lady Coote se bine dispuse imediat. Resentimentele o părăsiră.

— Ce fel de grădinari aveţi?

— Oh, doar unul. Cred că-i cam tâmpit. Nu ştie multe, dar face ce i se spune. Şi asta e mare lucru, nu-i aşa?

Lady Coote aprobă, cu atâta sentiment, în glasu-i adânc încât confirmă o dată în plus că ar fi fost o actriţă de mare

valoare.

Între timp, expediţia se desfăşură bine. Principalul magazin din Market Basing fusese invadat şi neaşteptata cerere de ceasuri deşteptătoare îl ului considerabil pe proprietar.

— Aş fi vrut să fie şi Bundle aici, şopti Bill. O cunoşti, nu-i aşa, Jimmy? Oh, ţi-ar plăcea. E o fată splendidă – o adevărată bomboană – şi, reţine, are şi cap. Tu o ştii, Ronny?

Ronny clătină din cap.

— N-o cunoşti pe Bundle? Pe unde aţi vegetat, fraţilor? E o comoară.

— Fii un pic mai subtil, Bill, spuse Sacks. Încetează să te mai lauzi cu prietenele tale şi treci la treabă.

Domnul Murgatroyd, stăpânul magazinelor „Murgatroyd”, izbucni convingător:

— Dacă-mi permiteţi să vă dau un sfat, domnişoară, aş spune… nu pe cel de şapte şilingi şi 11 penny. E un ceas bun, nu neg, reţineţi, dar v-aş sugera, din toată inima, acest tip de zece şilingi şi şase penny. Valorează din plin banii în plus. E de nădejde, mă înţelegeţi. N-aş vrea să spuneţi, după aceea…

Era limpede pentru toţi că domnul Murgatroyd trebuia oprit ca pe-un robinet.

— Nu vrem un ceas de nădejde, spuse Nancy.

— Trebuie să meargă doar o zi, atâta tot, adăugă Helen.

— Nu vrem unul subtil spuse Socks. Vrem unul cu o sonerie puternică.

— Vrem… începu Bill, dar nu reuşi să continue, pentru că Jimmy, a cărui minte luase o turnură mecanică, pusese, în sfârşit, în mişcare mecanismul. Timp de cinci minute, magazinul vui de zbârnâitul apocaliptic al multor deşteptătoare.

În cele din urmă, fură alese şase ceasuri excelente.

— Să ştiţi, am să cumpăr unul pentru Pongo, anunţă Ronny cu măreţie. A fost ideea lui şi ar fi ruşinos să-l lăsăm pe

dinafară. Să fie şi el reprezentat.

— Asta-i drept, spuse Bill. Mai cumpăr şi eu unul pentru lady Coote. Cu cât sunt mai multe, cu, atât va fi mai vesel. Şi-apoi ea ne-a asigurat spatele. La ora asta îl ţine de vorbă pe bătrânul Gerry.

Într-adevăr, chiar în acel moment, lady Coote depăna o poveste lungă despre Macdonald şi o piersică premiată şi se distra de minune.

Ceasurile erau plătite şi împachetate. Domnul Murgatroyd se uită cu un aer uluit în urma maşinilor care se îndepărtau. Foarte spirituali tinerii din înalta societate în ziua de azi, într-adevăr foarte spirituali, dar foarte greu de înţeles. Se întoarse uşurat s-o servească pe soţia vicarului care dorea un tip nou de ceainic.

II. Ceasurile deşteptătoare

— Şi acum, unde le punem?

Cina se terminase. Lady Coote fusese încă o dată instruită privind sarcina ei. Sir Oswald venise în ajutor, într-un mod neaşteptat, propunând o partidă de bridge – chiar dacă „propunând” nu exprima înţelesul corect al cuvântului. Sir Oswald, de când devenise unul din „Regii industriei noastre” (numărul 7 din seria I), abia dădea glas unei preferinţe şi toţi cei din jur se repezeau să se pună la dispoziţia dorinţelor marelui om.

Rupert Bateman şi sir Oswald jucau împotriva lui lady Coote şi a lui Gerald Wade, ceea ce reprezenta un aranjament foarte fericit. Sir Oswald juca foarte bine bridge (ca de altfel tot ce făcea) şi îi plăcea să aibă un partener pe măsură. Bateman era tot atât de eficient ca jucător de bridge, cum era ca secretar. Amândoi se concentrau strict asupra problemei din mână, rezumându-se doar la scurte lătrături repezite: „Două fară atu”, „Contra dublu”, „Trei pici”. Lady Coote şi Gerald Wade erau veseli şi împrăştiaţi, iar tânărul nu uita niciodată să spună la sfârşitul fiecărei mâini: „Zău, parteneră, ai jucat-o pur şi simplu splendid”, pe un ton de admiraţie sinceră, pe care lady Coote îl găsea

atât de nou cât şi extrem de liniştitor. În plus, primeau cărţi excelente.

Ceilalţi se presupunea că dansau după radio în sala mare de bal. În realitate, erau adunaţi în faţa uşii dormitorului lui Gerald Wade, iar aerul era încărcat de chicotele înfundate şi de ticăitul zgomotos al ceasurilor.

— Sub pat, în şir, propuse Jimmy, ca răspuns la întrebarea lui Bill.

— Şi la cât să le punem? Vreau să spun, la ce oră? Toate odată ca să facă un tărăboi formidabil, sau pe rând?

Aspectul fu dezbătut cu înflăcărare. O parte susţinea că pentru un as al somnoroşilor ca Gerry Wade era necesar ca ceasurile să sune toate opt în acelaşi timp. Cealaltă parte pleda în favoarea unui efort constant şi prelungit.

În final, câştigă al doilea punct de vedere. Ceasurile urmau să sune unul după altul, începând cu 6:30 a.m.

— Sper să fie o lecţie pentru el, spuse Bill.

— Aşa e, aşa e! Îl susţinu Socks.

Tocmai începuse să fie dezbătută problema ascunderii ceasurilor, când se dădu alarma.

— Sst! Strigă Jimmy. Urcă cineva pe scări.

Intrară în panică.

— E-n regulă, spuse Jimmy. E Pongo.

Profitând de faptul că era mână moartă, domnul Bateman se ducea în camera lui să-şi ia o batistă. Se opri din drum şi prinse din zbor discuţia, după care făcu un comentariu simplu şi practic.

— O să le audă ticăind când o să se culce.

— Ce vă spuneam? Spuse Jimmy cu respect. Pongo întotdeauna a avut cap!

Căposul trecu mai departe.

— Asta-i drept, recunoscu Ronny Devereux, cu capul într-o parte.

Opt ceasuri ticăind toate la un loc fac un zgomot al dracului. Chiar şi bătrânul Gerry, tâmpit cum e, nu poate să nu-şi dea seama. O să ghicească că i se pregăteşte ceva.

— Mă întreb dacă e, spuse Jimmy Thesiger.
— Dacă e ce?
— Chiar atât de tâmpit, precum îl credem.
Ronny îl privi lung.
— Îl cunoaştem cu toţii pe Gerald.
— Oare? Spuse Jimmy. Uneori mă gândesc că… ei bine, că nu e posibil să fii cu adevărat atât de tâmpit cum lasă să pară Gerry că e.
Toţi se uitară lung la el. Expresia feţei lui Ronny era serioasă când spuse:
— Jimmy, ai cap.
— Un al doilea Pongo, rosti încurajator Bill.
— Mi-a trecut prin minte, atâta tot, se apără Jimmy.
— Oh, să nu fim cu toţii subtili! Strigă Socks. Ce facem cu ceasurile astea?
— Uite-l pe Pongo că se întoarce. Să-l întrebăm pe el, propuse Jimmy.
Pongo, somat să-şi folosească marele-i creier la rezolvarea problemei, hotărî:
— Aşteptaţi până se culcă şi adoarme. Apoi intraţi foarte uşor în cameră şi puneţi ceasurile pe podea.
— Micul Pongo are iar dreptate, spuse Jimmy. Într-un cuvânt, acum să punem bine ceasurile şi, după aceea, coborâm ca să înlăturăm orice bănuială.
Bridge-ul continua încă… cu o uşoară diferenţă. Sir Oswald juca acum cu soţia sa şi-i puncta conştiincios greşelile pe care le făcuse pe parcursul fiecărei mâini. Lady Coote accepta bine dispusă reproşurile, cu o totală lipsă de real interes. Repeta continuu:
— Înţeleg, dragă. E atât de amabil din partea ta că mi-o spui.
Şi continua sa facă exact aceleaşi greşeli.
Din când în când, Gerald Wade îi spunea lui Pongo:
— Bine jucat, partenere, grozav de bine jucat.
Bill Eversleigh făcea calcule cu Rommy Devereux.

— Să spunem că se duce la culcare în jur de douăsprezece… cât crezi că ar trebui să-i lăsăm… cam o oră?

Căscă.

— Curios lucru… trei dimineaţa e ora mea obişnuită de a spune la revedere, dar în seara asta, tocmai pentru că ştiu că va trebui să stăm trezi, aş da orice să fiu băieţelul mamei şi să mă duc să fac nani.

Toţi fură de acord ca simţeau acelaşi lucru.

— Dragă Maria, se auzi glasul pe jumătate iritat al lui sir Oswald. Ţi-am tot spus să nu eziţi când te întrebi dacă să impasezi sau nu. Îl pui în cunoştinţă pe adversar.

Lady Coote avea un foarte bun răspuns la îndemână – şi anume că, sir Oswald fiind mână moartă, nu avea nici un drept să comenteze cum juca ea mâna respectivă. Dar n-o făcu. În schimb, zâmbi blând, îşi aplecă peste masă pieptu-i amplu şi se uită direct în cărţile lui Gerald Wade, care stătea în dreapta ei.

Dubiile i se risipiră la vederea reginei, jucă valetul, luă levata şi începu să decarteze.

— Patru levate şi rober, anunţă ea. Cred că am avut mare noroc să iau patru levate.

— Noroc, îngână Gerald Wade, împingându-şi scaunul şi alăturându-se celorlalţi de lângă cămin. Noroc, aşa-i spune ea! Femeia asta trage cu ochiul.

Lady Coote aduna bancnotele şi argintul.

— Ştiu că nu sunt o bună jucătoare, recunoscu ea pe un ton îndurerat din care, totuşi, nu lipsea o undă de plăcere. Dar am un noroc chior la joc.

— N-ai să fii niciodată o bună jucătoare, Maria, spuse sir Oswald.

— Nu, dragă. Ştiu că n-am să fiu. Mereu mi-o spui. Şi mă străduiesc din răsputeri.

— Se străduieşte, spuse Gerald sotto voce. În privinţa asta nu încape nici o îndoială. Şi-ar pune capul drept pe umărul tău, dacă altfel n-ar putea să vadă ce ai în mână.

— Ştiu că te străduieşti, admise sir Oswald. Necazul e că n-ai deloc simţul cărţilor.

— Ştiu, dragă. Şi asta mi-o spui mereu. Iar tu îmi datorezi încă zece şilingi, Oswald.

— Zău? Sir Oswald arăta surprins.

— Da. O mie şapte sute de puncte fac opt lire şi zece şilingi. Iar tu mi-ai dat doar opt lire.

— Vai, spuse sir Oswald. E vina mea.

Lady Coote îi zâmbi trist şi luă bancnota de zece şilingi. Ţinea foarte mult la soţul ei, dar nu avea nici o intenţie să-l lase s-o fraierească cu zece şilingi.

Sir Oswald se duse la celălalt capăt al mesei şi începu să-şi servească oaspeţii cu whisky şi sifon. Era trecut de douăsprezece, când toţi îşi urară noapte bună.

Ronny Devereux, a cărui cameră era vecină cu a lui Gerald Wade, fu împuternicit să raporteze cum decurgeau lucrurile. La două fără un sfert se strecură pe culoar şi bătu în uşi. Grupul, în pijamale şi halate de casă, se reuni chicotind şi dându-şi coate.

— A stins lumina acum douăzeci de minute, raportă Ronny cu o şoaptă răguşită. Credeam că n-o s-o mai stingă în veci. Chiar acum am deschis uşa şi m-am uitat înăuntru şi pare să sforăie. Ce facem?

Ceasurile fură iarăşi solemn adunate. Apoi se ivi o nouă dificultate.

— Nu putem să pătrundem cu toţii. N-am mai conteni cu zgomotul. Trebuie să intre o singură persoană, iar ceilalţi să-i dea în mână chestiile astea din uşă.

Atunci se porni o discuţie aprinsă cu privire la cine era persoana cea mai indicată.

Cele trei fete fură respinse, pe motiv că ar fi chicotit. Bill Eversleigh căzu la selecţie din cauza greutăţii lui, a greutăţii şi a mersului său apăsat, precum şi a stângăciei sale în general, aceasta din urmă aprig negată de el. Jimmy Thesiger şi Ronny Devereux fură consideraţi ca posibili

candidaţi, dar în final, o majoritate zdrobitoare decise în favoarea lui Rupert Bateman.

— Pongo e omul, aprobă Jimmy. În tot cazul, are mers de pisică… întotdeauna l-a avut. Şi apoi, dacă Gerry se trezeşte, Pongo va fi în stare să scornească o povestioară înghiţibilă. Ştiţi, ceva plauzibil care să-l liniştească şi să nu-l facă să intre la bănuieli.

— Ceva subtil, sugeră gânditoare fata pe nume Socks.

— Exact, spuse Jimmy.

Pongo îşi îndeplini misiunea cu precizie şi eficienţă. Deschizând cu grijă uşa dormitorului, dispăru în întunericul dinăuntru cărând cele două ceasuri mai mari. După câteva minute, apăru din nou în prag şi-i fură înmânate alte două şi apoi, încă de două ori, câte două. În cele din urmă ieşi. Toţi îşi ţineau respiraţia şi ascultau. Se mai putea auzi respiraţia ritmică a lui Gerald Wade, dar înecată, înăbuşită şi plăpândă graţie triumfătorului şi nepăsătorului ticăit al celor opt deşteptătoare ale domnului Murgatroyd.

III. O glumă eşuată

— Douăsprezece, spuse cu disperare Socks.

Gluma – ca glumă – nu se desfăşurase deloc prea bine. Deşteptătoarele, pe de altă parte, îşi îndepliniră rolul. Ele merseră, reuşiseră… cu o vigoare şi un elan greu de depăşit, ceea ce îl făcuse pe Ronny Devereux să coboare din pat cu ideea vagă că ziua judecăţii de apoi sosise. Dacă acesta fusese efectul în camera alăturată, care trebuie să fi fost în cea cu ceasurile? Ronny alergă pe coridor şi îşi lipi urechea de crăpătura uşii.

Aşteptă înjurăturile… le aşteptă cu încredere şi cu o anticipaţie inteligentă. Dar nu auzi absolut nimic. Mai precis, nu auzi nimic din ceea ce se aşteptase să audă. Ceasurile ticăiau bine-merçi… ticăiau într-un mod zgomotos, arogant şi exasperant. Şi, la un moment dat, porni să sune altul, cu un zbârnâit crunt şi asurzitor, care i-ar fi provocat o iritare acută până şi unui surd.

În privinţa asta nu încăpea nici o îndoială; ceasurile îşi îndepliniseră cu credinţă misiunea. Făcuseră tot, şi chiar mai mult, din ce susţinuse domnul Murgatroyd că pot face. Dar se părea că-şi găsiseră naşul cu Gerald Wade.

Cartelul era disperat.

— Flăcăul e inuman, bombăni Jimmy Thesiger.

— Probabil că a crezut că se-aude pe undeva un telefon, s-a întors pe partea cealaltă, şi a adormit la loc, sugeră Helen (sau, posibil, Nancy).

— Mi se pare ceva fantastic, spuse Rupert Bateman, serios. Cred că ar trebui să consulte un doctor.

— Vreo afecţiune a timpanului, sugeră cu speranţă Bill.

— Ei bine, dacă mă întrebaţi pe mine, spuse Socks, eu cred că-şi bate joc de noi. Fireşte că l-am trezit. Dar am de gând să ne-o întoarcă, pretinzând că n-a auzit nimic.

Toţi se uitară la Socks cu respect şi admiraţie.

— E o idee, spuse Bill.

— E subtil, asta e, spuse Socks. O să vedeţi, în dimineaţa asta, va întârzia şi mai mult la micul dejun… dar ca să ne înveţe minte.

Şi cum ceasul arăta acum douăsprezece şi zece, părerea generală fu că teoria lui Socks era cea corectă. Doar Ronny Devereux avea rezerve.

— Uitaţi că eu eram în faţa uşii când a pornit să sune primul ceas. Orice ar fi hotărât bătrânul Gerry să facă mai târziu, primul ar fi trebuit să-l surprindă. I-ar fi dat de gândit. Unde l-ai pus Pongo?

— Pe măsuţă, la urechea lui, răspunse domnul Bateman.

— Foarte înţelept din partea ta, Pongo, spuse Ronny. Şi-acum, ce crezi Bill? Dacă soneria unui ceas deşteptător mare începe să zbârnâie la câţiva centimetri de urechea ta, cum ai reacţiona la asta?

— Oh, Doamne! Exclamă Bill. Aş spune… Se opri.

— Fireşte că ai spune, zise Ronny. Şi eu. Şi oricare. Ar ieşi la iveală natura umană. Ei bine, n-a reuşit. Drept pentru

care Pongo are dreptate – ca de obicei – că Gerry trebuie să aibă o afecţiune ascunsă a timpanelor.

— Acum e douăsprezece şi douăzeci, spuse cu tristeţe una din fete.

— Asta le cam întrece pe toate, nu-i aşa? Rosti încetişor Jimmy. Vreau să spun că gluma e glumă. Dar mergem niţel prea departe. Soţii Coote sunt cam întunecaţi.

— Unde vrei să ajungi? Întrebă Bill privindu-l lung.

— Ei bine, într-un fel sau altul… asta nu-i seamănă bătrânului Gerry.

Îi venea greu să exprime în cuvinte ceea ce gândea. Nu vroia să zică prea multe, şi totuşi… îl văzu pe Ronny uitându-se lung la el şi intrând brusc în alertă.

În acel moment, intră în încăpere Tredwell şi se uită ezitând înjur.

— Credeam că domnul Bateman e aici, se scuză el.

— A ieşit chiar acum pe terasă, spuse Ronny. Pot să te ajut cu ceva?

Ochii lui Tredwell se mutară asupra lui Jimmy Thesiger şi reveniseră la el. Ca la un semnal, cei doi părăsiră camera o dată cu el. Tredwell închise cu grijă uşa sufrageriei în urma lui.

— Ei bine, ce e? Întrebă Ronny.

— Cum domnul Wade n-a coborât încă, domnule, mi-am luat libertatea de a-l trimite pe Williams în camera lui.

— Şi?

— Williams tocmai a coborât, domnule, într-o stare de mare agitaţie. Tredwell se opri – o pauză de pregătire. Mă tem, domnule, că sărmanul domn a murit în somn.

Jimmy şi Ronny se holbară la el.

— Prostii! Strigă în cele din urmă Ronny. E… e imposibil! Gerry… Chipul îi deveni brusc hotărât. Mă… mă duc sus să văd. Prostul ăsta de Williams trebuie să se fi înşelat.

Tredwell întinse o mână autoritară. Cu un sentiment ciudat, nefiresc de detaşare, Jimmy îşi dădu seama că Tredwell avea toată situaţia în mână.

— Nu, domnule, Williams nu s-a înşelat. Am trimis deja după doctorul Cartwright şi, între timp, mi-am permis să încui uşa, înainte de a-l informa pe sir Oswald de cele întâmplate. Acum trebuie să-l găsesc pe domnul Bateman.

Tredwell se îndepărtă grăbit. Ronny rămase o stană de piatră.

— Gerry, îngână el.

Jimmy îşi luă prietenul de braţ şi-l trase, printr-o uşă laterală, într-o zonă retrasă a terasei. Îl împinse pe un scaun.

— Ia-o uşurel, fiule, spuse el cu blândeţe. Ai să-ţi revii într-o clipă.

Dar îl privi destul de ciudat. Habar n-avusese că Ronny era atât de prieten cu Gerry Wade.

— Sărmanul Gerry, rosti el gânditor. Niciodată un om n-a părut mai sănătos.

Ronny dădu din cap.

— Toată afacerea asta cu ceasurile pare acum atât de nenorocită, continuă Jinny. E ciudat cum farsa se amestecă atât de des cu tragedia, nu-i aşa?

Vorbea oarecum la întâmplare, ca să-i dea timp lui Ronny să-şi revină. Celălalt se foi neliniştit.

— Aş vrea ca doctorul să fi venit. Vreau să ştiu…

— Ce să ştii?

— De ce… a murit?

Jimmy îşi încreţi buzele.

— Inima? Se hazardă el.

Ronny râse scurt, dispreţuitor.

— Ascultă, Ronny, spuse Jimmy.

— Ei bine?

Lui Jimmy îi venea greu să continuie.

— Doar nu te gândeşti… nu crezi… vreau să spun că nu ţi-a intrat în cap că… ei bine, că i s-a dat în cap sau ceva în genul ăsta? Tredwell a încuiat uşa şi aşa mai departe.

Lui Jimmy i se părea că vorbele lui meritau un răspuns, dar Ronny continua să privească drept în faţa lui.

Jimmy clătină din cap şi se cufundă în tăcere. Nu vedea ce-ar fi fost de făcut în afară de a aştepta. Aşa că aşteptă.

Cel care-i tulbură fu Tradwell.

— Doctorul ar dori să-i vadă pe domnii în bibliotecă, dacă aveţi plăcerea, domnilor.

Ronny sări în picioare. Jimmy îl urmă.

Doctorul Cartwright era un tânăr subţirel, energic, cu o faţă inteligentă. II salută pe cei doi cu o scurtă mişcare din cap. Pongo, arătând mai serios şi mai ochelarist ca oricând, făcu prezentările.

— Înţeleg că eraţi bun prieten cu domnul Wade, îi spuse doctorul lui Ronny.

— Eram cei mai buni prieteni al lui.

— Hm! Ei bine, afacerea asta pare destul de simplă, deşi tristă. Arăta a fi un tip sănătos. Ştiţi dacă avea obiceiul să ia somnifere ca să poată să doarmă?

— Să poată să doarmă! Ronny îl privi lung. Întotdeauna dormea ca un butuc.

— Nu l-aţi auzit niciodată plângându-se de insomnie?

— Niciodată.

— Ei bine, faptele sunt destul de simple. Totuşi, mă tem că va trebui să aibă loc o anchetă.

— Cum a murit?

— În privinţa asta nu prea sunt dubii; aş spune că e, vorba de o supradoză de cloral. Substanţa era lângă patul său. Şi un flacon şi un pahar. Lucrurile astea sunt foarte triste.

Jimmy fusese cel care pusese întrebarea, pe care o simţea tremurând pe buzele prietenului său, dar pe care acesta nu era în stare s-o formuleze.

— Nu se pune problema de… ceva necurat?

Doctorul îl privi pătrunzător.

— De ce întrebaţi asta? Aveţi vreun motiv de bănuială?

Jimmy se uită la Ronny. Dacă Ronny ştia ceva, acum era timpul să vorbească. Dar spre mirarea lui, Ronny clătină din cap.

— Absolut nici un motiv, spuse el limpede.

— Sinucidere… cumva?
— Categoric nu.
Ronny nega cu tărie. Doctorul nu era chiar atât de convins.
— N-avea nici o problemă? Necazuri cu banii? O femeie?
Ronny clătină din nou din cap.
— Acum despre rude. Trebuie anunţate.
— Are o soră… de fapt, pe jumătate soră. Locuieşte la Deane Priory, cam la douăzeci de mile de aici. Când nu era în capitală, Gerry locuia la ea.
— Hm, exclamă doctorul. Trebuie să fie anunţată.
— Mă duc eu, spune Ronny. E o treabă nenorocită, dar cineva trebuie facă. Se uită la Jimmy. O cunoşti, nu-i aşa?
— Cât de cât. Am dansat de câteva ori împreună.
— Atunci să mergem cu maşina ta. N-ai nimic împotrivă, nu? Singur n-aş face faţă.
— În regulă, îl linişti Jimmy. Aveam de gând să ţi-o propun cu însumi. Mă duc să-mi aduc rabla.
Era bucuros să aibă ceva de făcut. Purtarea lui Ronny îl uimea. Ce ştia sau bănuia? Şi de ce nu dăduse glas bănuielilor, dacă le avea, în faţa doctorului.
În momentul de faţă, cei doi prieteni se hurducăiau în maşina lui Jimmy cu un dispreţ suveran faţă de astfel de lucruri ca limita de viteză.
— Jimmy, rosti într-un târziu Ronny, cred că tu eşti aproape cel mai bun prieten pe care-l am… acum.
— Ei bine, şi ce-i cu asta? Întrebă Jimmy nepoliticos.
— Aş vrea să-ţi spun ceva. Ceva ce s-ar cuveni să ştii, despre Gerald Wade.
Jimmy rămase în aşteptare.
— Ei bine? Întrebă în cele din urmă.
— Nu ştiu dacă am dreptul să spun, rosti Ronny.
— De ce?
— Sunt legat printr-un soi de jurământ.
— Oh! Atunci poate e mai bine să nu spui.
Urmă o tăcere.

— Şi totuşi, aş vrea… vezi tu, Jimmy, capul tău e mai bun ca al meu.

— S-ar putea, spuse fără amabilitate Jimmy.

— Nu, nu pot, rosti brusc Ronny.

— Perfect. Cum vrei.

După o lungă tăcere, Ronny întrebă:

— Cum arată?

— Cine?

— Fata asta. Sora lui Gerry.

Jimmy rămase tăcut câteva clipe, apoi rosti cu un glas oarecum schimbat:

— E fată bună. De fapt… ei bine, e o Coker.

— Ştiu că Gerry ţinea mult la ea. Vorbea des de ea.

— Şi ea ţinea mult la Gerry. Are… are să fie o lovitură grea.

— Da, scârboasă treabă.

Rămaseră tăcuţi până ajunseră la Deane Priory.

Domnişoara Lorraine, le spuse servitoarea, era în grădină. În schimb, poate doreau să stea de vorbă cu doamna Coker.

Jimmy fu convingător şi anume că nu doreau să vorbească cu doamna Coker.

— Cine-i doamna Coker? Întrebă Ronny, în timp ce intrau într-o grădină destul de neîngrijită.

— O scrumbie afumată care locuieşte cu Lorraine.

Păşiră pe o potecă pavată. La capătul ei era o fată însoţită de doi prepelicari negrii. O fată micuţă, foarte blondă, îmbrăcată în nişte haine ponosite de tweed. Nu era nicicum fata la care se aşteptase Ronny. De fapt, nu era genul obişnuit al lui Jimmy.

Ţinând un câine de lesă, le ieşi în întâmpinare.

— Bună, spuse ea. N-o băgaţi în seamă pe Elizabeth. Tocmai a fătat şi e tare suspicioasă.

Purtarea ei era extrem de naturală şi, în timp ce-i privea surâzând, obrajii ei prinseră o uşoară culoare de trandafir sălbatic. Avea ochii de un albastru intens… ochi de cicoare.

Brusc se măriră… să fi fost presimţirea? Parcă ar fi ghicit deja.

Jimmy se grăbi să vorbească.

— Acesta e Ronny Devereux, domnişoară Wade. Trebuie să-l fi auzit adesea pe Gerry vorbind de el.

— Oh, da întoarse spre el un fermecător şi fierbinte zâmbet de bun venit. Staţi amândoi la Chimneys, nu-i aşa? De ce nu l-aţi adus şi pe Gerry cu voi?

— Aă… n-am putut, spuse Ronny, apoi se opri.

Jimmy văzu din nou unda de teamă din ochii ei.

— Domnişoară Wade, spuse el, mă tem… vreau să spun că avem veşti proaste pentru dumneata.

Fata se alertă într-o clipă.

— Gerry?

— Da… Gerry. A…

Ea bătu din picior cu o patimă neaşteptată.

— Oh! Spuneţi-mi… spuneţi-mi… Se întoarse brusc spre Ronny. Dumneata ai să-mi spui.

Jimmy simţi un junghi de gelozie şi, în acel moment, ştiu ceea ce până atunci ezitase să recunoască în faţa lui însuşi. Ştiu de ce Helen şi Nancy şi Sock erau pentru el doar „fete” şi nimic mai mult.

Auzi doar pe jumătate glasul lui Ronny rostind cu curaj:

— Da, domnişoară Wade, am să-ţi spun. Gerry e mort.

Fata avea mult curaj. Icni şi se trase înapoi, dar după câteva minute, punea întrebări repezi, la obiect. Cum? Când?

Ronny îi răspundea cum putea mai blând.

— Prafuri de dormit? Gerry?

Neîncrederea din glasul ei era limpede. Jimmy îi aruncă o privire. Era aproape o privire de avertizare. Avu brusc sentimentul că Lorraine, în inocenţa ei, ar putea spune prea multe.

La rândul lui, îi explică, pe cât de blând, necesitatea unei anchete. Fata se cutremură. Refuză oferta lor de a o lua cu

ei la Chimneys, dar le promise că va veni mai târziu. Avea o maşină sport de două locuri.

— Însă, mai întâi, vreau să fiu… vreau să fiu singură, spuse ea cu durere.

— Ştiu, spuse Ronny.

— În regulă, întări Jimmy.

Se uitară la ea, stânjeniţi şi neputincioşi.

— Vă mulţumesc la amândoi că aţi venit.

Se întoarseră în tăcere spre casă, între ei domnind ceva^asemănător stingherelii.

— Dumnezeule! Fata asta e curajoasă, spuse Ronny.

Jimmy fu de acord.

— Gerry a fost prietenul meu, spuse Ronny. E de datoria mea să fiu cu ochii pe ea.

— Oh! Fireşte.

La reîntoarcerea la Chimneys, Jimmy fu întâmpinat de o lady Coote înlăcrimată.

— Bietul băiat, repetă întruna. Bietul băiat!

Jimmy o îmbărbătă cum se pricepu mai bine.

Lady Coote îi povesti pe larg diferite aspecte ale morţii diverşilor ei prieteni dragi. Jimmy asculta cu o undă de compătimire şi, în final, reuşi să scape fără să pară nepoliticos.

Alergă uşor pe scări în sus. Ronny tocmai ieşea din camera lui Gerald Wade. La vederea lui Jimmy păru încurcat.

— Am fost să-l văd, spuse el. Tu nu intri?

— Cred că nu, răspunse Jimmy, care era un tânăr sănătos, cu un firesc dezgust faţă de moarte.

— Cred că toţi prietenii lui ar trebui să-l vadă.

— Oh! Zău? Întrebă Jimmy şi îşi întări impresia că Ronny Devereux se comporta al dracului de ciudat în legătură cu toată afacerea asta.

— Da. E un semn de respect.

Jimmy oftă, dar cedă.

— Foarte bine, spuse el şi intră, strângând uşor din dinţi.

Pe catafalc erau puse flori albe, iar camera fusese aranjată conform solemnităţii momentului.

Jimmy aruncă o privire iute, nervoasă spre chipul înţepenit şi alb. Putea fi acesta seraficul, rozaliul Gerry Wade? Acest chip rigid şi împăcat. Se înfioră.

Când se întoarse să iasă din cameră, privirea îi căzu pe poliţa de deasupra căminului şi se opri uimit. În lungul ei, ceasurile fuseseră aranjate cu grijă, în şir. Ieşi repede. Ronny îl aştepta.

— Arată foarte senin. Nenorocit ghinion, mormăi Jimmy.

Apoi spuse:

— Ascultă, Ronny, cine a aranjat ceasurile alea, aşa, în şir?

— De unde să ştiu eu? Una din servitoare, presupun.

— Ciudat e că sunt doar şapte, nu opt, spuse Jimmy. Lipseşte unul. Ai observat?

Ronny emise un sunet slab.

Şapte în loc de opt, spuse încruntat Jimmy. Mă întreb de ce?

IV. Scrisoarea

— Imprudenţă, aşa o numesc eu, spuse lordul Caterham.

Vorbea cu un glas blând, plângăreţ şi părea mulţumit de cuvântul pe care-l găsise.

— Da, o imprudenţă crasă. Adesea am considerat că tinerii ăştia autodidacţi sunt imprudenţi. E foarte posibil ca aşa să se explice cum reuşesc să adune averi atât de mari.

Se uită cu tristeţe peste domeniul său strămoşesc în a cărui posesie reintrase chiar azi.

Fiica sa, lady Eileen Brent, cunoscută de prieteni şi în societate, în general, ca „Bundle”*, râse.

— În mod sigur, tu n-ai să aduni o mare avere, remarcă ea sec, deşi n-ai dus-o atât de rău de pe urma bătrânului Coote, proptindu-l aici. Cum arată? E prezentabil?

— E unul dintre acei oameni masivi cu o faţă roşie, pătrată şi părul cărunt. E puternic, să ştii. Ceea ce se cheamă o personalitate plină de forţă. Genul de om pe care l-ai

obţine, dacă ai putea transforma un buldozer într-o fiinţă umană.

— Cam plictisitor? Sugeră compătimitoare Bundle.

— Groaznic de plictisitor, plin de cele mai deprimante virtuţi, cum ar fi sobrietatea şi punctualitatea. Nu ştiu care-s mai răi, personalităţile puternice sau politicienii abili. Eu îi prefer pe incapabilii senini.

— Un incapabil senin n-ar fi fost în stare să-ţi plătească preţul pe care l-ai cerut pentru mausoleul ăsta bătrân, îi reaminti Bundle.

Lordul Caterham scânci.

— Aş dori să nu fi folosit cuvântul ăsta, Bundle. Tocmai ne îndepărtasem de subiect.

— Nu înţeleg de ce eşti atât de sensibil în privinţa asta. La urma urmei, oamenii trebuie să moară undeva.

— Nu e nevoie să moară în casa mea.

— Nu văd de ce nu? Au murit o grămadă. Mase întregi de bunici stafidiţi şi de bunice ştirbe.

* Bundle = boccea (din lb. Engleză)

— Asta-i cu totul altceva, spuse lordul Caterham. Fireşte, mă aştept ca şi bătrânii Brent să moară aici… ei nu contează. Dar când e vorba de străini, obiectez. Şi obiectez mai ales la anchete. Curând, treaba o să devină o obişnuinţă. Aceasta e a doua. Îţi aminteşti tot tărăboiul ăla, de acum patru ani? Pentru care, apropo, îl fac complet răspunzător pe George Lamax.

— Iar acum îl condamni pe sărmanul buldozer Coote. Sunt sigură că e tot atât de supărat ca oricare altul.

— Mare imprudenţă, spuse lordul Caterham cu obstinaţie. Oamenii, care sunt predispuşi la astfel de treburi, n-ar trebui invitaţi. Iar tu poţi să spui ce vrei, Bundle, însă mie nu-mi plac anchetele. N-am fost niciodată implicat şi nici n-am să fiu.

— De data asta, n-a fost acelaşi lucru, ca data trecută, rosti moale Bundle. Vreau să spun, n-a fost o crimă.

— Putea fi… după tărăboiul pe care l-a făcut tâmpitul ăla de inspector. N-a fost în stare să-i dea de cap afacerii de acum patru ani. Crede că fiecare moarte, care se produce aici, trebuie să fie în mod necesar, rezultatul unei mâini criminale, cu grave implicaţii politice. N-ai idee ce zarvă a făcut. Am aflat de la Tredwell. A verificat ce nu-ţi trece prin cap căutând amprente. Şi, fireşte, nu le-a găsit decât pe cele ale mortului. Cel mai limpede caz ce se poate imagina… deşi, dacă a fost o sinucidere sau accident, e altă problemă.

— L-am întâlnit odată pe Gerry Wade, spuse Bundle. Era prieten cu Bill. Ţi-ar fi plăcut, tată. N-am văzut vreodată pe cineva mai nostim de incompetent ca el.

— Nu-mi place nimeni care vine şi moare în casa mea cu scopul de a mă supăra, spuse lordul Caterham, cu încăpăţânare.

— Dar nu-mi pot imagina pe cineva omorându-l, continuă Bundle. Ideea e absurdă!

— Fireşte că e. Sau ar fi pentru oricine altcineva, în afară de inspectorul Raglan.

— Probabil căutarea amprentelor l-a făcut să se simtă important, spuse blând Bundle. În tot cazul, au înscris-o la „Morţi accidentale” nu-i aşa?

Lordul Caterham încuviinţă.

— Trebuiau să dovedească o oarecare consideraţie faţă de sentimentele surorii lui.

— Există şi o soră? Nu ştiam.

— Soră vitregă, cred. Era cu mult mai tânără. Bătrânul Wade a fugit cu mama ei… mereu făcea treburi de genul ăsta. Nu-i plăcea nici o femeie dacă nu era măritată.

— Mă bucur că există un obicei rău pe care tu nu l-ai avut, spuse Bundle.

— Eu am dus întotdeauna o viaţă respectabilă şi cu frica lui Dumnezeu. Pare de necrezut ţinând cont de ce puţin rău am făcut eu cuiva, că nu pot fi lăsat în pace. Măcar dacă…

Se opri, căci Bundle se dusese brusc la fereastră.

— Macdonald! Strigă Bundle cu un glas limpede, poruncitor.

Împăratul se apropie. Atitudinea sa încercă să exprime ceva care ar fi putut fi luat drept un zâmbet de bun venit, dar sobrietatea nativă a grădinarilor îl sugrumă.

— Excelenţa voastră? Spuse Macdonald.

— Ce mai faci? Întrebă Bundle.

— Nu cine ştie ce, răspunse Macdonald.

— Vroiam să-ţi vorbesc despre terenul de crichet. Iarba a crescut revoltător. Pune pe cineva să se ocupe de asta, vrei?

Macdonald scutură cu îndoială din cap.

— Asta ar însemna să-l iau pe William de la graniţa de jos, milady.

— Dă-o naibii de graniţă, spuse Bundle. Să plece imediat. Şi, Macdonald…

— Da, milady?

— Să-mi aduci nişte struguri din spatele casei. Ştiu că nu-s buni de cules pentru că niciodată nu sunt, totuşi îi vreau. Ai înţeles?

Bundle se întoarse în bibliotecă.

— Scuză-mă tată. Vroiam să-l prind pe Macdonald. Spuneai ceva?

— Spuneam. Dar nu contează. Ce-ai vorbit cu Macdonald?

— Am încercat să-l lecuiesc să se mai creadă Dumnezeu Atotputernicul. Dar e o sarcină imposibilă. Îmi închipui că a fost un chin pentru familia Coote. La Macdonald poţi să urli cât vrei, că nu-i pasă oricât ar fi de buldozer. Cum e lady Coote?

Lordul Caterham reflectă asupra întrebării.

— Se apropie foarte mult de ideea mea despre doamna Siddons, spuse în cele din urmă. Aş crede că ar fi făcut furori în teatrul de amatori. Îmi închipui că afacerea ceasurilor a tulburat-o foarte tare.

— Ce afacere a ceasurilor?

— Tocmai mi-a povestit Tredwell. Se pare că grupul de tineri din casă au pus la cale o glumă. Au cumpărat o

mulţime de ceasuri deşteptătoare şi le-au ascuns prin camera acestui tânăr, Wade. Şi apoi, fireşte, bietul băiat a murit, ceea ce a făcut ca întreaga poveste să fie destul de neplăcută.

Bundle dădu din cap.

— Tredwell mi-a mai spus ceva destul de ciudat despre ceasuri, continuă lordul Caterham care acum se amuza. Se pare că cineva le-a adunat pe toate şi le-a aşezat în şir pe poliţa căminului, după ce sărmanul tip a murit.

— Şi de ce nu?

— Nici eu nu văd de ce, spuse lordul Caterham. Dar a fost ceva zarvă în legătură cu asta. Nu s-a găsit nimeni care să recunoască s-o fi făcut, înţelegi? Toţi servitorii au fost interogaţi şi au jurat că n-au atins scârboasele alea de ceasuri. De fapt, a rămas un mister. Şi apoi, în timpul anchetei, procurorul a pus întrebări, şi tu ştii cât de dificil e să le explici ceva oamenilor din categoria asta.

— Cumplit, aprobă Bundle.

— Fireşte, e foarte greu să obţii sensul lucrurilor după aceea. Eu n-am înţeles bine jumătate din ce mi-a spus Tredwell. Apropo, Bundle, tipul a murit în camera ta.

Bundle se strâmbă.

— De ce trebuie oamenii să moară în camera mea? Întrebă ea, oarecum indignată.

— Exact asta întrebam şi eu, spuse triumfător lordul Caterham. Imprudenţă. Toţi sunt ai dracului de imprudenţi în ziua de azi.

— Nu că m-ar deranja, o întoarse curajoasă Bundle. De ce să mă deranjeze?

— Pe mine m-ar deranja, spuse tatăl ei. M-ar deranja foarte tare. Aş visa tot felul de chestii, ştii tu… mâini spectrale şi schelete care clincăne.

— Sora bunicii, Louisa, a murit în patul tău. Mă mir că nu-i vezi fantoma planând deasupra ta.

— Uneori o văd, spuse lordul Caterham cutremurându-se. Mai ales după homar.

— Ei bine, mulţumesc cerului că nu sunt superstiţioasă.

Totuşi, în seara aceea, în timp ce stătea în faţa căminului din dormitorul său, o siluetă zveltă, îmbrăcată în pijama, se trezi că gândurile i se întorc la tânărul acela senin şi searbăd, Gerald Wade. Era imposibil de crezut că un om atât de plin de viaţă se putea sinucide în mod deliberat. Nu, cealaltă alternativă trebuie să fi fost corectă. Luase prafuri de dormit şi, din greşeală, îşi puse o doză prea mare. Asta era posibil. Nu şi-l închipuia pe Gerry Wade debordând de inteligenţă.

Privirea i se aţinti asupra poliţei de deasupra căminului şi începu să se gândească la povestea cu ceasurile. Servitoarea ei era la curent cu totul, fiind surclasată doar de ajutoarea menajerei. Îi spusese detalii pe care, în aparenţă, Tredweel considerase că nu se merită să fie relatate lordului Caterham, dar care aţâţaseră curiozitatea lui Bundle.

Pe poliţă fuseseră aranjate cu grijă şapte ceasuri, ultimul, cel de al optulea fiind găsit pe pajiştea de afară, unde fusese aruncat, asta era clar, de la fereastră.

Bundle se gândea acum, cu mirare, la acest aspect. Părea un lucru absolut fără sens. Îşi închipui că vreuna dintre servitoare aranjase ceasurile ca apoi, speriată de amploarea pe care o luase această problemă, să nege că o făcuse. Dar, cu siguranţă, nici o servitoare n-ar fi aruncat un ceas în grădină.

S-o fi făcut Gerald Wade când fusese trezit prima dată? Dar nu; şi asta era imposibil. Bundle îşi aminti că auzise că moartea lui trebuie să fi survenit, în primele ore ale dimineţii, şi deci, trebuie să fi fost în comă, înainte de ora declanşării soneriei primului ceas.

Bundle se încruntă. Afacerea asta cu ceasurile era ciudată. Trebuia să dea de Bill Eversleigh. Ştia că şi el fusese prezent.

Pentru Bundle a gândi însemna a acţiona. Se ridică şi se îndreptă spre birou. Aceasta era o chestie antică, ce avea

un gen de capac care culisa înspre spate. Bundle se aşează la birou, rupse o foaie dintr-un carnet şi scrise.

Dragă Bill…

Se opri să tragă tăblia de jos a biroului. Aceasta rămase înţepenită la jumătatea cursei, cum se întâmpla adesea. Bundle îl zgâlţâi nerăbdătoare, însă el nu se mişcă. Bundle îşi aminti că, în urmă cu câtva timp, alunecase un plic şi de atunci rămăsese blocată. Luă un cuţit subţire pentru tăiat hârtie şi-l strecură în crăpătura îngustă, încercarea ei se soldă cu succes – apăru un colţ de hârtie. Bundle îl prinse şi-l trase afară. Era prima foaie dintr-o scrisoare, destul de zdrenţuită.

Ceea ce îi reţinu atenţia lui Bundle, fu data: scrisă cu litere mari şi înfloritori, care-ţi sărea în ochi – 21 sept.

„21 septembrie, rosti încetişor Bundle. Vai, cu siguranţă, asta a fost…”

Se întrerupse. Da, era sigură. Pe 22 murise Gerry Wade. Atunci, asta trebuie să fi fost o scrisoare scrisă de el, în ajunul morţii sale. Bundle o netezi şi o citi. Era neterminată.

Draga mea Loraine,

Miercuri vin acasă. Mă simt foarte bine şi sunt destul de mulţumit aici. Va fi grozav când ne vom întâlni. Ascultă, fa bine şi uită tot ce ţi-am spus despre afacerea aceea, Şapte Cadrane. Credeam că o să fie cât de cât o glumă… dar nu e,dimpotrivă. Îmi pare rău chiar şi că am pomenit de ea… nu e genul de treburi în care să fie amestecaţi copii ca tine. Aşa că uit-o, înţelegi?

Mai vroiam să-ţi spun ceva… dar mi-e atât de somn încât abia pot să-mi ţin ochii deschişi.

Oh, despre Lurcher; cred…

Aici scrisoarea se întrerupea.

Bundle se încruntă. Şapte Cadrane. Unde era asta? Vreo mahala din Londra, îşi zise. Cuvintele „Şapte Cadrane” îi aminteau de ceva, dar, pe moment, îi scăpa. În schimb, atenţia îi fu captată de două fraze: „Mă simt foarte bine…” şi „mi-e atât de somn încât abia pot să-mi ţin ochii deschişi”.

Treaba asta nu se potrivea. Nu se potrivea deloc. Pentru că, chiar în noaptea respectivă. Gerry luase o doză atât de zdravănă de cloral că nu se mai trezise. Iar dacă ce scrisese era adevărat, de ce s-o fi luat?

Bundle clătină din cap. Se uită prin cameră şi se înfioră uşor. Presupunând că acum Gerry Wade o urmărea… În camera asta murise…

Rămase foarte liniştită. Tăcerea din jur nu era tulburată decât de ticăitul micului ei ceas de aur. Sunetul lui părea nefiresc de puternic şi important.

Bundle privi spre cămin. Un tablou viu i se înfiripă în faţa ochilor. Mortul zăcând pe pat, iar cele şapte ceasuri ticăind pe poliţă… ticăind zgomotos, ameninţător… ticăind… ticăind…

V. Bărbatul din şosea

— Tată, spuse Bundle deschizând uşa sanctuarului lordului Caterham şi vârându-şi capul înăuntru, mă duc în oraş cu Hispano*. Nu mai pot să suport monotonia de aici.

* Hispano maşină sport, cu două locuri.

— Abia ieri am sosit acasă, se văită lordul Caterham.

— Ştiu. Mi se pare că au trecut o sută de ani. Uitasem cât de plictisitor e la ţară.

— Nu-s de acord cu tine, spuse lordul Caterham. E pace, asta e – pace. Şi extrem de confortabil. N-am cuvinte să-ţi spun cât de mult apreciez că-l am din nou pe Tredwell. Omul ăsta are grijă de confortul meu într-un mod de-a dreptul magnific. Azi-dimineaţă a venit cineva şi a întrebat dacă n-ar putea ţine aici un circ pentru fetele-ghid…

— Un cerc, îl corectă Bundle.

— Circ sau cerc, tot asta-i! Un cuvânt aiurea care nu înseamnă nimic. Dar aş fi fost pus într-o situaţie foarte neplăcută… dacă aş fi refuzat… de fapt, probabil n-aş fi refuzat. Dar Tredwell m-a salvat. Am uitat ce-a spus… ceva al dracului de ingenios, care n-ar fi putut răni sentimentele nimănui, şi care m-a lăsat cu gura căscată.

— Pentru mine nu-i de ajuns să am confort, spuse Bundle. Eu vreau senzaţii tari.

Lordul Caterham se cutremură.

— N-ai avut destule senzaţii tari acum patru ani?

— Sunt gata pentru altele noi. Nu că m-aş aştepta să le găsesc la oraş. Dar măcar n-am să-mi rup fălcile căscând.

— Din experienţa mea ştiu că cei care caută necazul cu lumânarea, de regulă îl găsesc. Căscă. În tot cazul, adăugă lordul Caterham, nu m-ar deranja să merg şi eu la oraş.

— Hai, spuse Bundle. Dar repede, că mă grăbesc.

Lordul Caterham, care începuse să se Ridice de pe scaun, se opri.

— Ai spus că te grăbeşti? Întrebă el bănuitor.

— Mă grăbesc al dracului.

— Asta rezolvă lucrurile, spuse lordul Caterham. Nu vin. Să merg cu tine cu Hispano când te grăbeşti… nu, asta nu-i de joacă pentru un om în vârstă. Am să rămân aici.

— Cum vrei, spuse Bundle şi ieşi.

Tredwell îi luă locul.

— Vicarul e cât se poate de nerăbdător să vă vadă, domnule. E vorba despre o controversă nefericită cu privire la Brigada băieţilor.

Lordul Caterham mârâi.

— Am avut impresia că v-am auzit spunând, la micul dejun, că intenţionaţi să coborâţi în sat, în dimineaţa asta, şi să discutaţi problema cu vicarul.

— Aşa i-ai spus? Întrebă repede lordul Caterham.

— Da, domnule. A plecat, ca să spun aşa, ca din puşcă. Sper că am făcut bine, domnie?

— Fireşte că ai făcut bine, Tredwell. Întotdeauna faci bine ce faci. Nici să te căzneşti, n-ai putea altfel.

Tredwell zâmbi blajin şi se retrase.

În timpul acesta, Bundle claxona furibund în faţa porţii, până când o fetiţă ieşi în fugă din căsuţa portarului, urmărită de admonestările mamei sale.

— Deschide repede, Katie. Asta trebuie să fie excelenţa sa, mortal de grăbită, ca de obicei.

Într-adevăr, îi era caracteristic lui Bundle să fie grăbită, mai ales când conducea maşina. Avea îndemânare, reflexe grozave şi şofa excelent; să fi fost altfel, viteza cu care mergea ar fi dus-o, nu o dată, la catastrofa.

Era o minunată zi de octombrie, cu un cer albastru şi uimitor de însorită.

Aerul tare îi aduse lui Bundle sângele în obraji şi-i dădu o sete de viaţă nebună.

De dimineaţă îi trimise lui Loraine, la Deane Priory, scrisoarea neterminată a lui Gerald Wade, însoţită de câteva rânduri explicative. Ciudata impresie pe care i-o provocase scrisoarea fusese diminuată de lumina zilei, totuşi găsi de cuviinţă că era nevoie de câteva explicaţii. Avea de gând să dea de Bill Eversleigh cumva şi să scoată de la el detalii mai complete despre acea scurtă vacanţă, care se sfârşise atât de tragic.

Dimineaţa era încântătoare, Bundle se simţea deosebit de bine, iar Hispano gonea ca gândul.

Bundle apăsă pe accelerator, iar Hispano răspunse pe loc. Milă după milă dispărea ca prin vis, traficul era ca şi inexistent, iar Bundle avea în faţă şoseaua liberă.

Şi atunci, absolut ca din senin, dintr-un tufiş, ieşi legănându-se un bărbat şi o luă spre şosea, drept în faţa maşinii. Să frâneze la timp, nici vorbă. Bundle trase cu toate puterile de volan, spre dreapta. Maşina ajunse aproape în şanţ… aproape, dar nu chiar. Era o manevră periculoasă, dar îi reuşi. Bundle era aproape sigură că nu-l atinsese.

Se uită în spate şi simţi că i se strânge stomacul. Maşina nu trecuse peste om, totuşi trebuie să-l fi lovit în trecere. Zăcea cu faţa în jos pe şosea şi era suspect de liniştit.

Bundle sări din maşină şi fugi înapoi. În viaţa ei nu fugise după ceva, decât după vreo găină rătăcită. În acel moment, faptul că accidentul nu se produsese din vina ei, n-o liniştea.

Bărbatul păruse beat, dar beat sau treaz, ea îl omorâse. Era foarte sigură că îl omorâse. Inima îi bătea nebuneşte, o auzea în timpane, şi îi era cumplit de greaţă.

Îngenunche lângă silueta lungită cu faţa în jos şi o întoarse foarte blând. Bărbatul nu scoase nici un sunet. Văzu că era tânăr, destul de drăguţ, bine îmbrăcat şi cu o mustăcioară ca o periuţă de dinţi.

Din câte putu să vadă, nu exista nici un semn extern că ar fi fost rănit, însă ea era sigură că era fie mort, fie pe moarte. Genele bărbatului fluturară, şi întredeschise ochii. Ochi îndureraţi, castanii şi plini de suferinţă, ca ai unui câine. Părea că se luptă să vorbească. Bundle se aplecă.

— Da, spuse ea. Ce e?

Bărbatul vroia să spună ceva, dar ea nu înţelegea. Vroia atât de mult să vorbească! Iar ea nu-l putea ajuta, nu putea face nimic.

În cele din urmă, cuvintele îşi făcură loc, mai mult un oftat întretăiat.

— Şapte Cadrane… spune…

— Da, rosti din nou Bundle. Ceea ce încerca, cu ultimele puteri, bărbatul să spună era un nume. Da. Cui să-i spun?

— Spune… Jimmy Thesiger… În sfârşit, reuşise, apoi, brusc, capul îi căzu pe spate şi trupul îi înţepeni.

Bundle se înfioră din cap până-n picioare. Nu-şi imaginase vreodată că i s-ar putea întâmpla ceva atât de îngrozitor. Era mort… iar ea îl omorâse.

Încercă să se adune. Ce trebuia să facă acum? Un doctor – ăsta fu primul ei gând. Era posibil – doar posibil – ca omul să fie numai inconştient, nu mort. Instinctul ei respingea această posibilitate, dar se forţă să acţioneze în ciuda lui. Trebuia să-l urce cumva în maşină şi să-l ducă la cel mai apropiat doctor. Era o porţiune de şosea de ţară pustie şi nu se afla nimeni s-o ajute.

În pofida subţirimii ei, Bundle era puternică. Trase maşina cât putu de aproape, apoi, adunându-şi toate forţele, târî

silueta fără viaţă, o ridică şi o împinse în maşină. Fu o treabă groaznică de începură să-i clănţăne dinţii, dar reuşi.

Apoi sări la volan şi ţâşni. După câteva mile, ajunse într-un orăşel unde fu îndrumată spre casa doctorului.

Doctorul Cassell, un om blajin, de etate medie, ajungând la cabinetul său, se minună să găsească acolo o fată care, în mod clar, se afla în pragul colapsului.

Bundle vorbi dintr-o suflare.

— Cred… cred c-am omorât un om. Am dat peste el. L-am adus aici cu maşina. E afară… Pre… presupun că mergeam prea repede. Întotdeauna conduc cu viteză.

Doctorul îi aruncă o privire de specialist. Se duse spre un raft şi turnă ceva într-un pahar. I-l aduse.

— Bea asta, spuse el, şi ai să te simţi mai bine. Ai suferit un şoc.

Bundle bău ascultătoare şi chipul palid i se coloră uşor. Doctorul dădu din cap.

— Perfect. Acum vreau să stai cuminte aici. Eu mă duc afară să văd cum stau lucrurile. După ce mă conving că nu se mai poate face nimic pentru sărmanul om, mă întorc şi stăm de vorbă.

Doctorul rămase afară câtva timp. Bundle urmărea ceasul de pe cămin. Cinci minute, zece minute, un sfert de oră, douăzeci de minute… va mai veni vreodată?

Atunci uşa se deschise şi doctorul Cassell reapăru. Arăta altfel – Bundle observă imediat – mai întunecat şi, în acelaşi timp, mai alertat. În atitudinea lui, mai era ceva ce Bundle nu prea înţelegea, ceva ca o emoţie reprimată.

— Şi-acum, domnişoară, să aflăm despre ce-i vorba. Spui că ai dat peste omul ăsta. Povesteşte-mi exact cum s-a produs accidentul.

Bundle îi explică. Doctorul o urmări cu adânc interes.

— Deci aşa; maşina n-a trecut peste trupul lui?

— Nu. De fapt, credeam că nici nu l-am atins.

— Spui că se bălăbănea pe picioare?

— Da, am crezut că e beat.

— Şi a ieşit dintr-un tufiş?

— Chiar acolo era o poartă, aşa cred. Trebuie că a ieşit pe poartă.

Doctorul dădu din cap, apoi se lăsă, pe speteaza scaunului şi îşi scoase pince-nez-ul.

— N-am absolut nici un dubiu că eşti o şoferiţă nesăbuită şi că, într-o zi, ai să dai peste vreun sărman om şi ai să-i vii de hac… dar, de data asta, n-ai făcut-o.

— Dar…

— Maşina nici nu l-a atins. Omul ăsta a fost împuşcat.

VI. Din nou Şapte Cadrane.

Bundle îl privi lung. Trecură două minute până să vorbească, însă când o făcu, nu mai era fata cuprinsă de panică, ci adevărata Bundle, rece, eficace, logică.

— Cum putea fi împuşcat? Întrebă ea.

— Nu ştiu cum, răspunse sec doctorul. Dar a fost. A încasat un glonte pe cinste. A făcut hemoragie internă, de asta n-ai observat nimic.

Bundle dădu din cap.

— Întrebarea e cine l-a împuşcat? Continuă doctorul. Dacă a fost un accident, era de aşteptat ca tipul care a făcut-o să-i sară în ajutor… afară doar dacă n-a ştiut ce făcuse.

Bundle clătină din cap.

— Nu era nimeni prin preajmă, spuse ea. Pe şosea, adică.

— Am impresia că flăcăul ăsta fugea… Glonţul l-a ajuns, chiar când să iasă pe poartă şi, drept urmare, a apărut bălăbănindu-se în şosea. N-ai auzit o împuşcătură?

— Probabil că, din cauza zgomotului maşinii, oricum n-aş fi auzit.

— Aşa e. N-a spus nimic, înainte de a muri?

— A mormăit câteva cuvinte.

— Nimic care să arunce lumină asupra tragediei?

— Nu. Vroia să i se spună ceva – nu ştiu ce – unui prieten de-al lui. Oh! Da, a menţionat Şapte Cadrane.

— Hm! Exclamă doctorul Cassell. Nu-i un perimetru potrivit pentru unul de categoria lui. Poate agresorul să fi

venit de acolo. Ei bine, să nu ne mai facem probleme. Las-o în seama mea. Voi anunţa eu poliţia. Fireşte, trebuie să-ţi laşi numele şi adresa, căci, în mod sigur, poliţia va dori să te interogheze. De fapt, poate e mai bine să mergem chiar acum la poliţie. S-ar putea să spună ca eram dator să te reţin.

Porniră în maşina lui Bundle. Inspectorul… De poliţie era un om care vorbea rar. Fu oarecum impresionat de numele şi adresa lui Bundle şi îşi notă cu mare grijă declaraţia ei.

— Flăcăii ăştia! Spuse el. Aşa se întâmplă cu flăcăii ăştia care se antrenează. Sunt nişte pungaşi cruzi şi proşti, întotdeauna trag în păsări şi le ratează, fără nici un pic de consideraţie faţă de oricine care ar putea fi de partea cealaltă a tufişurilor.

Doctorul se gândi că soluţia nu era câtuşi de puţin plauzibilă, dar îşi dădu seama că, foarte curând, cazul avea să fie preluat de oameni mai capabili, şi nu merita să obiecteze.

— Numele decedatului? Întrebă sergentul morfolindu-şi creionul.

— Avea la el o carte de vizită. Se pare că îl chema Ronald Devereux şi locuia în Albany.

Bundle se încruntă. Numele de Ronald Devereux îi era vag cunoscut. Era sigură că îl mai auzise.

Abia pe la jumătatea drumului spre Chimneys îşi reaminti. Desigur! Ronny Devereux. Prietenul lui Bill, de la Foreign Office. El şi Bill şi – da – Gerald Wade.

În timp ce-i veneau în minte toate astea, cât pe ce să intre în gardul viu. Mai întâi Gerald Wade… apoi Ronny Devereux. Moartea lui Gerry Wade ar fi putut fi naturală – rezultatul unei neglijenţe – dar cea a lui Ronny Devereux avea categoric o interpretare mai sinistră.

Şi atunci Bundle îşi mai aminti ceva. Şapte Cadrane! Când cel ce trăgea să moară rostise cuvintele astea, i se păruseră vag familiare. Acum ştia de ce. Gerald Wade, în scrisoarea către sora sa, scrisoare scrisă în ajunul morţii sale,

menţionase aceste cuvinte – Şapte Cadrane. Şi asta iarăşi se lega de altceva care-i scăpa.

Gândindu-se la toate acestea, Bundle încetinise până la o viteză atât de sobră că nimeni n-ar fi recunoscut-o. Duse maşina în garaj şi porni în căutarea tatălui ei.

Lordul Caterham citea fericit un catalog despre apropiata vânzare a unor ediţii rare şi fu nespus de uimit s-o vadă pe Bundle.

— Nici chiar tu nu puteai să ajungi până la Londra şi să te şi întorci în timpul ăsta, observă el.

— N-am fost la Londra. Am dat peste un om.

— Ce?

— Numai că, de fapt, n-am dat. A fost împuşcat.

— Cum putea fi?

— Nu ştiu cum, dar a fost.

— De ce l-ai împuşcat?

— Nu eu l-am împuşcat.

— N-ar trebui să împuşti lumea, spuse lordul Caterham, cu un reproş ponderat. Zău, n-ar trebui. Nu spun că unii n-ar merita… dar, în tot cazul, o să dau de bucluc.

— Îţi spun că nu eu l-am împuşcat.

— Atunci, cine?

— Nu se ştie.

— Prostii, spuse lordul Caterham. Un om nu poate fi împuşcat şi călcat de maşină, fără s-o facă cineva.

— N-a fost călcat, spuse Bundle.

— Credeam că ai spus că a fost.

— Am spus că am crezut că-l călcasem.

— Un rateu de eşapament, presupun, zise lordul Caterham. Chiar că seamănă cu o împuşcătură. Aşa scrie în cărţile poliţiste.

— Eşti de-a dreptul imposibil, tată. Doar nu ai creier de bibilică!

— Deloc, spuse lordul Caterham. Vii cu o istorioară imposibilă despre un om călcat şi împuşcat şi nu mai ştiu ce, şi apoi te aştepţi de la mine să ştiu tot.

Bundle oftă obosită.

— Urmăreşte-mă, atât! Îl rugă ea. Îţi voi povesti totul în cuvinte de o singură silabă.

— Asta-i, spuse Bundle, când termină de rezumat. Acum te-ai prins?

— Fireşte. Acum am înţeles perfect. Îţi acord circumstanţele atenuante, şi anume că ai fost puţin tulburată, draga mea. N-am greşit prea mult, când am afirmat, înainte să pleci, că oamenii care caută necazul cu lumânarea, de regulă îl găsesc. Lordul Caterham se înfioră uşor. Slavă Domnului că am rămas liniştit aici.

Luă din nou catalogul.

— Tată, unde e Şapte Cadrane?

— Îmi închipui că pe undeva, în Est, la capătul Londrei. Am văzut, în mod frecvent, autobuze care merg acolo… sau o fi fost Şapte surori? Personal, n-am fost niciodată acolo şi nu-mi pare rău. Nu-mi închipui că-i un loc care mi-ar plăcea. Şi totuşi, ciudat, parcă am auzit de el, chiar de curând, dar nu mai ştiu în ce context.

— Nu-l cunoşti pe Jimmy Thesiger, nu-i aşa?

Lordul Caterham se cufundase din nou în catalogul său. Făcuse un efort ca să se concentreze asupra problemei celor Şapte Cadrane. De data asta, nu prea făcu nici un efort.

— Thesiger, îngână el absent. Thesiger. Unul dintre Thesigerii din Yorkshire?

— Tocmai asta te-ntreb eu. Urăşte-mă, tată. E important.

Lordul Caterham făcu un efort disperat să pară atent, fără ca în realitate, să-şi pună mintea la contribuţie.

— Există câţiva Thesiger în Yorkshire, spuse el serios. Şi, dacă nu mă înşel, câţiva şi în Devonshire. Sora bunicii tale, Selina, s-a măritat cu un Thesiger.

— Şi la ce-mi ajută asta mie? Strigă Bundle.

Lordul Caterham chicoti.

— Nici ei nu i-a prea ajutat, dacă-mi amintesc bine.

— Eşti imposibil, spuse Bundle ridicându-se. Va trebui să pun mâna pe Bill.

— Fă-o, dragă, rosti absent tatăl ei şi întoarse pagina. Sigur. Negreşit. Aşa să faci.

Bundle oftă, nervoasă.

— Aş vrea să-mi pot aminti ce scria în scrisoarea aceea, îngână ea mai mult ca pentru sine. N-am citit-o foarte atent. Ceva despre o glumă… că Şapte Cadrane nu era o glumă.

Lordul Catherham ridică brusc nasul din catalog.

— Şapte Cadrane? Întrebă el. Fireşte. Acum am găsit.

— Ce-ai găsit?

— Ştiu de ce-mi suna atât de familiar. A fost pe aici George Lomax. Tredwell a greşit, pentru prima dată, în viaţa lui şi l-a lăsat să intre. Era în drum spre oraş. Se pare că săptămâna viitoare are o întrunire politică la Abbey şi a primit o scrisoare de înştiinţare sau de avertisment.

— Ce înţelegi tu prin scrisoare de avertisment?

— Ei bine, nu ştiu exact. N-a intrat în detalii. Parcă a spus: „Ai grijă” şi „Te paşte necazul” şi alte chestii de genul ăsta. Dar, în tot cazul, a fost scrisă din Şapte Cadrane, îmi amintesc perfect că aşa a spus. Se ducea la Londra să-i consulte pe cei de la Scotland Yard în legătură cu asta. Îl cunoşti pe George?

Bundle dădu din cap. Îl cunoştea bine pe entuziastul George Lamax, permanentul subsecretar de stat de la ministerul de externe al Maiestăţii sale, care era evitat de mulţi, din cauza obiceiului său de a cita în particular din discursurile sale publice. Ca aluzie la ochii săi bulbucaţi, era cunoscut de mulţi – printre alţii şi de Bill Eversleigh – drept Codders*.

— Spune-mi, întrebă ea, Codders era interesat cât de cât de moartea lui Gerald Wade?

— N-am auzit. Se poate să fi fost, fireşte.

* Codders broscoi.

Câteva minute, Bundle nu mai spuse nimic. Era concentrată, încercând să-şi aducă aminte conţinutul exact

al scrisorii pe care i-o trimisese lui Loraine Wade şi, în acelaşi timp, se străduia să-şi formeze o imagine despre fata căreia îi fusese adresată. Ce gen de fată era cea căreia, în aparenţă, Gerald Wade îi era atât de devotat? Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că nu era tipul de scrisoare pe care s-o scrie un frate.

— Spuneai că fata aceea era soră vitregă a lui Gerry? Întrebă ea pe neaşteptate.

— Păi, fireşte, strict vorbind, cred că nu e… nu era, vreau să spun… nu-i era deloc soră.

— Dar de ce o cheamă Wade?

— Păi, să vezi. Ea nu e copilul bătrânului Wade. Cum spuneam, el a fugit cu cea de-a doua soţie a lui, care era măritată cu un netrebnic. Presupun că tribunalul i-a încredinţat copilul ticălosului de bărbat, dar, cu siguranţă, el s-a spălat pe mâini de o asemenea onoare. Bătrânul Wade s-a ataşat foarte mult de copilă şi a insistat să-i dea numele lui.

— Înţeleg, spuse Bundle. Aşa se explică.

— Ce să se explice?

— Ceva ce mă nedumerea privitor la scrisoare.

— E o fată destul de drăguţă, cred, spuse lordul Caterham. Sau aşa am auzit.

Bundle urcă la etaj gânditoare. Avea în vedere câteva obiective. În primul rând, trebuia să-l găsească pe acest Jimmy Thesiger. Bill, poate, îi va fi de folos în privinţa asta. Ronny Devereux fusese prieten cu Bill. Dacă Jimmy Thesiger era prieten cu Ronny, existau şanse ca şi Bill să-l cunoască.

Apoi, era fata, Loraine Wade. Era posibil ca ea să poată face lumină în problema celor Şapte Cadrane. Era limpede că Gerry Wade îi spusese ceva despre asta. Felul neliniştit în care îi ceruse să uite povestea avea o semnificaţie sinistră.

VII. Bundle face o vizită.

Nu era chiar atât de uşor să pui mâna pe Bill. În dimineaţa următoare, Bundle plecă la Londra – de data asta fără incidente rutiere – şi-l sună. Bill răspunse cu entuziasm şi-i făcu diferite propuneri cu privire la prânz, ceai, cină sau dans, propuneri pe care Bundle le respinse în bloc.

— În câteva zile, am să vin să cochetez cu tine, Bill. Deocamdată, însă, sunt ocupată până peste cap.

— Oh, spuse Bill. Ce plictiseală nenorocită!

— Nu e, Bill. E orice, numai plictiseală nu. Auzi, cunoşti pe cineva Jimmy Thesiger?

— Fireşte. Îl cunoşti şi tu.

— Nu, nu-l cunosc.

— Ba da. Trebuie să-l cunoşti. Oricine îl cunoaşte pe bătrânul Jimmy.

— Regret, spuse Bundle. Măcar o dată se pare că nu sunt oricine.

— Oh! Trebuie neapărat să-l cunoşti pe Jimmy – tipul cu chip rozaliu. Pare niţel tâmpit. Dar, în realitate, are tot atâta minte cât am şi eu.

— Nu mai spune! Înseamnă că, după ce că are capul mic, îi mai stă şi creierul lejer.

— Asta vrea să fie o ironie?

— A fost o încercare timidă, să fie. Ce face Jimmy Thesiger?

— Cum adică, ce face?

— Faptul că eşti la Foreign Office te împiedică să-ţi înţelegi limba maternă?

— Oh! Înţeleg, te referi la faptul dacă are o slujbă? Nu, doar arde gazul. De ce ar trebui să facă ceva?

— De fapt, mai mulţi bani decât minte?

— N-aş spune asta. Puţin înainte ţi-am spus că are mai multă minte decât s-ar crede.

Bundle rămase tăcută. Se simţea tot mai cuprinsă de îndoială. Tânărul ăsta poleit nu-i prea suna a aliat de nădejde. Şi totuşi, primele cuvinte ivite pe buzele muribundului fuseseră numele lui.

Glasul lui capătă brusc o nuanţă aparte.

— Ronny a crezut întotdeauna în capacitatea lui. Ştii, Ronny Devereux. Thesiger era cel mai bun amic al lui.

— Ronny…

Bundle se opri, indecisă. Era limpede că Bill nu ştia nimic de moartea celuilalt. Pentru prima dată, lui Bundle îi trecu prin minte că era ciudat că ziarele de dimineaţă nu scriseseră un cuvânt despre tragedie. Şi doar era o ştire picantă, care nu putea fi trecută cu vederea. Putea fi doar o explicaţie. Din anumite motive, numai de ea ştiute, poliţia păstra tăcerea în problema respectivă.

Bill continua să vorbească.

— Nu l-am văzut de-un secol pe Ronny… de la weekend-ul petrecut în casa ta. Ştii, când s-a prăpădit sărmanul Gerry Wade.

Se opri, apoi continuă.

— A fost o treabă a naibii de tulbure, Cred c-ai auzit de ea. Hei, Bundle… mai eşti acolo?

— Bineînţeles că sunt.

— Păi, n-ai mai scos un cuvânt de un secol. Începusem să cred că ai şters-o.

— Nu, tocmai mă gândeam la ceva.

Trebuia să-i spună lui Bill de moartea lui Ronny? Se hotărî să tacă… nu era genul de lucruri care se spun la telefon. Însă curând, foarte curând, trebuia să aibă o întâlnire cu Bill. Între timp…

— Bill?

— Hei!

— Aş putea cina cu tine mâine seară.

— Bun, şi după aceea mergem să dansăm. Am o grămadă de lucruri să-ţi spun. De fapt, am fost atins destul de rău… ghinionul dracului…

— Ei bine, îmi povesteşti mâine, i-o reteză nepoliticoasă Bundle. Între timp, care e adresa lui Jimmy Thesiger?

— Jimmy Thesiger?

— Ai auzit bine.

— Are un apartament în Jermyn Street… o fi Jermyn Street sau cealaltă?

— Puneţi la contribuţie mintea aia, de categoria A.

— Da, Jermyn Street. Aşteaptă puţin şi-ţi dau numărul. Urmă o pauză.

— Mai eşti acolo?

— Întotdeauna sunt aici.

— Cu păcătoasele astea de telefoane, nu ştii niciodată. Numărul e 103. L-ai reţinut?

— 103. Mulţumesc, Bill.

— Da, dar, ascultă… la ce-ţi trebuie? Spuneai că nu îl cunoşti.

— Nu, dar am să-l cunosc, într-o jumătate de oră.

— Te duci la el?

— Forte corect, Sherlock.

— Da, dar, ascultă… numai că n-ai să-l găseşti sculat.

— Încă nu s-a sculat?

— Aşa cred. Vreau să spun, de ce să te scoli, dacă nu trebuie? Ia-o şi-aşa. N-ai idee ce efort e pentru mine să fiu aici, în fiecare dimineaţă, la unsprezece, iar tărăboiul pe care îl face Codders, dacă întârzii, e de-a dreptul înspăimântător. Habar n-ai, Bundle, ce viaţă de câine…

— Ai să-mi povesteşti mâine, spuse grăbită Bundle. Trânti receptorul şi trecu în revistă situaţia. Mai întâi, se uită la ceas. Era douăsprezece fără douăzeci şi cinci. Dispreţuind cunoştinţele lui Bill despre obiceiurile prietenului său, părea înclinată să creadă că, la ora aceea, domnul Thesiger se găsea într-o stare corespunzătoare pentru a primi musafiri. Luă un taxi spre Jermyn Street 103.

Uşa îi fu deschisă de un exemplar perfect de aristocrat ieşit la pensie. Faţa sa, lipsită de expresie şi politicoasă, era astfel încât puteai s-o recunoşti din douăzeci, în acel cartier al Londrei.

— Vreţi să mă urmaţi, domnişoară?

O conduse la etaj într-o cameră de zi extrem de confortabilă, în care se aflau fotolii îmbrăcate în piele, de

dimensiuni impresionante. Cufundată în unul din aceste monstruozităţi, se mai afla o fată, ceva mai tânără decât Bundle. O fată micuţă, blondă, îmbrăcată în negru.

— Ce nume să comunic, domnişoară?

— Nici un nume, spuse Bundle. Vreau doar să-l văd pe domnul Thesiger într-o problemă foarte importantă.

Gravul gentleman se înclină şi ieşi, închizând fără zgomot uşa după el.

Se lăsă tăcerea.

— E o dimineaţă frumoasă, spuse timid fata blondă.

— E o dimineaţă grozav de frumoasă, aprobă Bundle.

Din nou tăcere.

— Am venit azi-dimineaţă de la ţară cu maşina, spuse Bundle, încercând să închege o conversaţie. Credeam că o să am parte de una din ceţurile alea urâte,dar n-am avut.

— Nu, răspunse cealaltă fată, n-a fost ceaţă. Apoi adăugă: Şi eu am venit de la ţară.

Bundle o privi mai atent. Fusese uşor necăjită găsind-o pe cealaltă acolo. Bundle aparţinea acelei categorii de oameni energici cărora le plăcea „să ia taurul de coarne” şi întrevedea că prima vizitatoare n-ar fi fost expediată, înainte de a-şi fi expus ea motivul vizitei. Iar acesta nu era de natură a fi prezentat în faţa unui străin.

Acum, uitându-se mai bine, o idee fantastică îi încolţi în minte. Să fie oare aşa? Da, fata era în mare doliu; toată îmbrăcămintea ei o arăta. Ideea era foarte îndrăzneaţă, dar Bundle era convinsă că avea dreptate. Trase puternic aer în piept.

— Ascultă, nu cumva eşti Loraine Wade?

Ochii lui Loraine se lărgiră.

— Da, eu sunt. De unde ştii? Nu ne-am mai întâlnit, nu-i aşa?

— Ţi-am scris ieri, totuşi. Sunt Bundle Brent.

— A fost foarte frumos din partea dumitale să-mi trimiţi scrisoarea lui Gery, spuse Loraine. Ţi-am răspuns în chip de mulţumire. Nu m-am aşteptat să te văd vreodată aici.

— Îţi spun de ce mă aflu aici. Îl cunoşteai pe Ronny Devereux?

Loraine dădu afirmativ din cap.

— A venit în ziua în care Gerry… ştii… Şi a mai trecut, de câteva ori, să mă vadă. A fost unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Gerry.

— Ştiu. Ei bine… a murit.

Loraine rămase cu gura căscată.

— Mort! Dar părea atât de sănătos!

Bundle îi povesti evenimentele din ziua anterioară cât mai pe scurt posibil. O privire de teamă şi groază apăru în ochii Lorenei.

— Atunci, e adevărat. E adevărat.

— Ce e adevărat?

— Ceea ce am crezut… la tot ceea ce m-am gândit săptămânile astea. Gerry nu a murit de moarte bună. A fost ucis.

— Te-ai gândit la asta, nu-i aşa?

— Da. Gerry n-ar fi luat niciodată somnifere. Râse prosteşte. Dormea mult prea bine ca să aibă nevoie de ele. Întotdeauna mi s-a părut ciudat. Şi el era de aceeaşi părere… ştiu asta precis.

— Cine?

— Ronny. Şi acum s-a întâmplat! A fost el omorât. Se opri o clipă, apoi continuă: pentru asta am venit astăzi. Scrisoarea aceea de la Gerry, pe care mi-ai trimis-o… de îndată ce am citit-o am încercat să dau de Ronny, dar mi s-a spus că era plecat. Aşa că m-am gândit să vin să-l văd pe Jimmy – el era celălalt bun prieten al lui Ronny. Mi-am zis că el ar putea să-mi spună ce ar trebui să fac.

— Vrei să spui… Bundle se opri. În legătură cu… Şapte Cadrane.

Loraine dădu din cap.

— Ştii… începu ea…

Dar, în acea clipă, Jimmy Thesiger intră în cameră.

VIII. Jimmy este vizitat.

Ajunşi în acest punct, trebuie să ne întoarcem cu douăzeci de minute mai devreme, la momentul când Jimmy Thesiger, ieşind din ceţurile somnului, fu conştient de o voce familiară care rostea cuvinte nefamiliare.

Mintea sa dominată de somn încercă o clipă să facă faţă situaţiei, dar eşuă. Căscă şi se întoarse pe partea cealaltă.

— O tânără doamnă vrea să vă vadă, domnule.

Vocea era implacabilă. Era atât de pregătită să repete la infinit această afirmaţie, că Jimmy se resemnă în faţa inevitabilului. Deschise ochii şi clipi.

— Ce-i Stevens? Întrebă el. Mai spune o dată.

— O tânără doamnă vrea să vă vadă, domnule.

— Oh! Jimmy se strădui să înţeleagă situaţia. De ce?

— N-aş putea spune, domnule.

— Nu, presupun că nu. Nu, cugetă asupra acestui lucru. Presupun că nu ai putea.

Stevens se năpusti asupra unei tăvi de lângă pat.

— Am să vă aduc un ceai proaspăt, domnule. Asta e rece.

— Crezi că ar trebui să mă scol şi… ăă… să o văd pe doamna?

Stevens nu răspunse, dar îşi ţinu spatele foarte drept şi Jimmy citi răspunsul corect.

— Oh! Foarte bine, spuse el. Presupun că ar fi mai bine. Nu şi-a dat numele?

— Nu, domnule.

— M'm. N-ar putea fi, din pură întâmplare, mătuşa mea Jemima, nu-i aşa? Pentru că, dacă e aşa, al dracului să fiu dacă am să mă scol.

— Doamna nu ar putea fi mătuşa nimănui, domnule, aş spune eu, doar dacă ar fi cea mai tânără dintr-o familie uriaşă.

— Aha, spuse Jimmy. Tânără şi drăguţă. E… cum e?

— Tânăra doamnă este în cel mai neîndoielnic grad comme il faut, dacă pot să folosesc expresia.

— Poţi să o foloseşti, spuse Jimmy generos. Pronunţia dumitale în franceză, Stevens, dacă pot să spun aşa, este

foarte bună. Mult mai bună decât a mea.

— Sunt încântat să aud asta, domnule. În ultimul timp, am luat cursuri prin corespondenţă în franceză.

— Zău? Eşti un tip grozav, Stevens.

Stevens zâmbi, într-un mod superior, şi părăsi camera. Jimmy rămase culcat, încercând să-şi amintească numele oricărei fete tinere şi drăguţe, în cel mai neîndoielnic grad, comme il faut, care ar fi putut veni să-i facă o vizită.

Stevens intră din nou cu ceai proaspăt şi, sorbindu-l, Jimmy se simţi cuprins de o curiozitate nu lipsită de plăcere.

— I-ai dat ziare şi tot ce trebuie, sper, Stevens, spuse el.

— I-am dat „Morning Post” şi „Punch”, domnule.

De jos se auzi sunetul soneriei. În câteva minute, Stevens se întoarse.

— O altă tânără doamnă, domnule.

— Ce?

Jimmy îşi luă capul în mâini.

— O altă tânără doamnă; nu vrea să-şi dea numele, dar spune că are o problemă importantă.

Jimmy se uită lung la el.

— Asta e al dracului de ciudat, Stevens. Chiar al dracului de ciudat. Ascultă, la ce oră am venit acasă, noaptea trecută?

— Cam pe la cinci, domnule.

— Şi eram… ăă… cum eram?

— Doar puţin vesel, domnule… nimic mai mult. Eraţi înclinat să cântaţi „Rule Britannia”

— Extraordinar, spuse Jimmy. „Rule Britannia”, zici? Nu mă pot imagina cântând vreodată, chiar într-o stare mai sobră, „Rule Britannia”. Vreun patriotism latent trebuie să fi ieşit la suprafaţă, stimulat de… ăă… doar două pahare în plus. Sărbătoream ceva la „Muştarul şi Loboda”, asta ţin minte. Nu-i deloc un loc atât de inocent precum sună, Stevens. Se opri. Mă întreb…

— Da, domnule?

— Mă întreb, dacă sub influenţă stimulilor antemenţionaţi, am dat vreun anunţ în ziar pentru guvernante sau ceva de genul ăsta?

Stevens tuşi.

— Au apărut două fete. Asta pare ciudat. Pe viitor am să evit „Muştarul şi Loboda”. Iată un cuvânt bun, Stevens – a evita – l-am întâlnit, zilele trecute, într-un careu de cuvinte încrucişate şi am prins drag de el.

În timp ce vorbea, Jimmy îşi revenea rapid. La capătul a zece minute, era gata să facă faţă necunoscutelor lui musafire. În timp ce deschidea uşa camerei de zi, prima persoană pe care o văzu fu o fată brunetă, zveltă, care îi era total necunoscută. Stătea lângă cămin, rezemându-se de poliţa acestuia. Apoi privirea îi alunecă spre un fotoliu mare, îmbrăcat în piele, şi inima i se opri. Loraine!

Ea fu cea care se ridică prima şi vorbi puţin nervoasă:

— Trebuie să fii foarte surprins să mă vezi. Dar a trebuit să vin. Am să-ţi explic într-o clipă. Aceasta este lady Eillen Brent.

— Bundle – aşa mi se spune de obicei. Probabil aţi auzit de mine de la Bill Eversleigh.

— Oh, fireşte, am auzit, spuse Jimmy, încercând să facă faţă situaţiei. Auziţi, luaţi loc şi să servim un coctail sau ceva.

Amândouă fetele refuzară.

— De fapt, continuă Jimmy, abia m-am dat jos din pat.

— Aşa a spus şi Bill, remarcă Bundle. I-am spus că vin aici şi mi-a spus că n-ai să fii treaz.

— Ei bine, acum sunt treaz, spuse încurajator Jimmy.

— E vorba de Gerry, începu Loraine. Iar acum, despre Ronny…

— Ce, vrei să spui prin „acum despre Ronny”? „

— A fost împuşcat ieri.

— Ce? Strigă Jimmy.

Bundie îşi depănă, pentru a doua oară, povestea. Jimmy asculta ca un om care visează.

— Ronny – împuşcat, murmură el. Ce e cu povestea asta afurisită?

Se aşeză pe marginea unui scaun, se gândi câteva minute, apoi vorbi cu un glas liniştit.

— Cred că ar trebui să vă spun ceva.

— Da, spuse Bundle încurajator.

— S-a întâmplat în ziua în care a murit Gerry Wade. Pe drum, în timp ce veneam să-ţi dăm vestea – arătă spre Loraine – în maşină, Ronny mi-a spus ceva. De fapt, a început să-mi spună ceva. Exista ceva ce vroia să-mi mărturisească; a început, şi pe urmă mi-a zis că era legat printr-un fel de jurământ şi nu putea continua.

— Legat printr-un jurământ, spuse gânditoare Loraine.

— Aşa a spus. Normal că după aceea nu l-am presat. Dar era ciudat… al dracului de ciudat… tot drumul a fost aşa. Am avut impresia că bănuia… ei bine, o mână criminală. Am crezut că o să-l pună în temă pe doctor. Dar nu, nici măcar nu a făcut vreo aluzie. Aşa încât, am crezut că probabil, m-am înşelat. Iar după aceea, cu toate mărturiile şi toate cele… ei bine, se părea că era vorba de un caz limpede. M-am gândit că bănuielile mele fuseseră cu totul neîntemeiate.

— Dar tu crezi că totuşi Ronny bănuia ceva? Întrebă Bundle.

Jimmy dădu din cap.

— Asta-i ceea ce cred acum. Vai, nu l-am mai văzut niciunul de atunci. Cred că acţiona de unul singur, încercând să descopere adevărul privind moartea lui Gerry, ba mai mult, cred că l-a descoperit, pe asta l-au împuşcat diavolii. Şi apoi a încercat să mi-l transmită mie, dar nu a putut să scoată decât cele două cuvinte.

— Şapte Cadrane, spuse Bundle şi se înfioră uşor.

— Şapte Cadrane, spuse Jimmy grav. În tot cazul, trebuie să dăm de cap afacerii ăsteia.

Bundle se întoarse spre Loraine.

— Tocmai îmi spuneai că…

— Oh! Da. În primul rând, despre scrisoare. I se adresă lui Jimmy. Gerry a lăsat o scrisoare. Lady Eileen…

— Bundle.

— Bundle a găsit-o. Explică în câteva cuvinte, împrejurarea.

Jimmy asculta, adânc interesat. Era, pentru prima, oară, când auzea de scrisoare. Loraine o scoase din poşetă şi i-o întinse. El o citi, apoi se uită spre ea.

— Aici ne poţi fi de folos. Ce vroia Gerry să uiţi?

Sprâncenele lui Loraine se încruntară uşor într-o expresie încurcată.

— E atât de greu să-mi amintesc, acum exact. Am deschis din greşeală o scrisoare a lui Gerry. Era scrisă pe un soi ieftin de hârtie, de o mână aproape analfabetă. În capul foii era o adresă din Şapte Cadrane. Mi-am dat seama că nu era pentru mine, aşa că am pus-o înapoi în plic, fără să o mai citesc.

— Sigur? Întrebă foarte blând Jimmy.

Loraine râse pentru prima dată.

— Stiu ce gândeşti şi recunosc că femeile sunt curioase. Dar, vezi tu, nici măcar nu părea interesantă. Era un fel de listă cu nume şi adrese.

— Nume şi adrese, spuse Jimmy gânditor.

— Gerry nu a părut prea impresionat, continuă Loraine. A râs. M-a întrebat dacă am auzit vreodată de Mafia şi apoi mi-a spus că ar fi nostim dacă o societate ca Mafia s-ar înfiinţa în Anglia… dar că genul acela de societate secretă nu ţine mult la englezi. „Criminalii noştri," a spus el, „n-au o imaginaţie pitorească."

Jimmy scoase un fluierat.

— Încep să înţeleg. Şapte Cadrane trebuie să fie cartierul general al vreunei societăţi secrete. După cum o spune şi el în scrisoarea lui către tine. La început, am crezut, că e o glumă. Dar, evident, nu a fost o glumă… după cum o scrie chiar el. Şi mai e ceva: dorinţa lui ca să uiţi tot ce ţi-a spus. Pentru asta poate fi un singur motiv… dacă acea societate

bănuia că ştiai despre activitatea ei, erai şi tu în pericol. Gerald şi-a dat seama de pericol şi era îngrozitor de neliniştit… pentru tine.

Se opri, apoi continuă încetişor:

— Îmi închipui că vom fi cu toţii în pericol… dacă vom continua să ne ocupăm de asta.

— Dacă? Strigă indignată Bundle.

— Vorbeam de voi două. Pentru mine este altceva Eu am fost prietenul sărmanului Ronny. Se uită la Bundle. Tu ţi-ai făcut datoria. Mi-ai predat mesajul pe care mi l-ai trimis. Nu, pentru numele lui Dumnezeu, ţineţi-vă departe de asta, tu şi Loraine.

Bundle se uită întrebătoare la cealaltă fată. Personal, era foarte hotărâtă dar, pe moment, nu lăsa nimic să se vadă. Nu dorea câtuşi de puţin să o împingă pe Loraine Wade într-o acţiune primejdioasă.

Dar chipul mic al lui Loraine se îmbujoră pe loc de indignare.

— Tu spui asta! Crezi vreo clipă că aş fi mulţumită să stau de o parte, când ei l-au omorât pe Gerry – pe dragul meu Gerry – cel mai scump, şi mai bun şi mai blând frate care a existat vreodată? Singura persoană care mi-a aparţinut pe lumea asta!

Jimmy îşi drese glasul stânjenit. Loraine, gândi el, era minunată; pur şi simplu, minunată.

— Ascultă, spuse el încurcat. Să nu crezi că eşti singură pe lume… ai o grămadă de prieteni care abia aşteaptă să facă ce pot pentru tine. Înţelegi?

E posibil ca Loraine să fi înţeles, căci se înroşi brusc şi, ca să-şi acopere încărcătura, începu să vorbească nervos.

— Deci, rămâne stabilit, spuse ea. Am să vă ajut. Nimeni nu o să mă oprească.

— Fireşte, şi eu la fel., interveni Bundle.

Amândouă se uitară la Jimmy.

— Bine, aprobă el încetişor. Da, foarte bine. Se uitară întrebătoare la el.

— Tocmai mă întrebam cu ce să începem, spuse Jimmy.

IX. Planuri.

Cuvintele lui Jimmy ridicară, pe dată, discuţia într-o sferă mai practică.

— Ţinând seama de toate, nu prea avem cu ce să începem. De fapt, doar cu cuvintele Şapte Cadrane. Ca să fiu sincer, nici măcar nu ştiu exact unde e Şapte Cadrane. Şi, în tot cazul, nu putem să percheziţionăm tot cartierul ăla, casă cu casă.

— Am putea, spuse Bundle.

— Ei bine, eventual am putea… deşi, mă îndoiesc. Îmi închipui că e o arie bine populată. Dar n-ar fi o treabă foarte subtilă.

Cuvântul îi aminti de fata Socks şi zâmbi.

— Apoi, fireşte, e locul unde a fost împuşcat Ronny. Am putea adulmeca pe acolo. Dar poliţia probabil deja face tot ce am putea noi, şi o face mult mai bine.

— Ce-mi place la tine, este optimismul, spuse Bundle ironică.

— Nu o lua în seamă, Jimmy, rosti moale Loraine. Continuă!

— Nu fi aşa nerăbdătoare, îi spuse Jimmy lui Bundle. Cei mai buni detectivi abordează un caz în felul acesta, eliminând investigaţiile inutile şi neprofitabile. Acum am ajuns la a treia posibilitate – moartea lui Gerald. Ştim că a fost o crimă… apropo, amândouă credeţi asta, nu-i aşa?

— Da, spuse Loraine.

— Da, spuse Bundle.

— Bun. Şi eu. Ei bine, mi se pare că aici avem ceva noroc. La urma urmei dacă Gerry nu a luat el însuşi cloralul, cineva trebuie să fi intrat în camera lui şi să-l fi pus acolo… dizolvat în paharul cu apă, aşa încât, când s-a trezit, l-a băut. Şi, fireşte, a lăsat cutia goală, sau sticla, sau ce o fi fost. Sunteţi de acord cu asta?

— M… da, spuse Bundle încetişor. Dar…

— Aşteaptă. Şi acel cineva trebuie să se fi aflat în casă la vremea respectivă. Pentru cineva din afară n-ar fi foarte uşor.

— Nu, aprobă Bundle, de data asta mai hotărâtă.

— Foarte bine. Asta îngustează, în mod considerabil, aria cercetărilor. Pentru început, presupun că majoritatea servitorilor sunt ai familiei… personalul tău, vreau să spun.

— Da, răspunse Bundle. Practic, tot personalul a rămas când am plecat noi. Toţi cei principali mai sunt încă… fireşte, s-au făcut schimbări printre servitorii de rând.

— Exact… aici vroiam să ajung. Tu – i se adresă lui Bundle – trebuie să te ocupi de asta. Află când au fost angajaţi noii servitori… totul despre lachei, de exemplu.

— Unul dintre lachei e nou, îl cheamă John.

— Ei bine, interesează-te de John. Şi despre ceilalţi care au venit recent.

— Presupun ca trebuie să fi fost un servitor, şopti Bundle. N-ar fi putut fi unul dintre oaspeţi?

— Nu văd cum ar fi putut fi posibil.

— Cine era mai precis acolo?

— Ei bine, erau trei fete – Nancy şi Helen şi Socks…

— Socks Daventry? O cunosc.

— Se poate. O fată care spunea mereu că lucrurile sunt subtile.

— Asta-i chiar Socks. Subtil este unul din cuvintele ei preferate.

— Şi apoi era Gerry Wade şi eu, şi Bill Eversleigh şi Ronny. Şi, fireşte, sir Oswald şi lady Coote. Oh! Şi Pongo.

— Cine-i Pongo?

— Un tip pe care-l cheamă Bateman – secretarul bătrânului Coote. Un individ solemn, dar foarte conştiincios. Am fost colegi de şcoală.

— Aici pare să nu fie nimic suspect, remarcă Loraine.

— Nu, nu e, spuse Bundle. După cum spui, va trebui să căutăm printre servitori. Apropo, nu crezi că ceasul care a

fost aruncat pe fereastră are vreo legătură cu afacerea asta?

— Un ceas aruncat pe fereastră! Exclamă Jimmy uitându-se lung. Era pentru prima oară că auzea de el.

— Nu văd cum ar putea să aibă vreo legătură, spuse Bundle. Dar e întrucâtva ciudat. Mi se pare că n-are nici un sens.

— Îmi amintesc, spuse încetişor Jimmy. Am intrat înăuntru… să-l văd pe sărmanul Gerry şi acolo erau ceasurile aranjate pe poliţa de deasupra căminului. Ţin minte că am remarcat că erau doar şapte – nu opt.

Se înfioră brusc şi se explică scuzându-se.

— Îmi pare rău, dar cumva ceasurile acelea mi:au dat întotdeauna fiori. Le visez câteodată. N-aş suporta să intru în camera aceea pe întuneric să le văd înşirate.

— N-ai fi în stare să le vezi dacă ar fi întuneric, spuse Bundle practică. Doar dacă au cadrane luminoase… Oh! Icni scurt şi obrajii i se colorară. Nu înţelegeţi? Şapte Cadrane!

Ceilalţi se uitară la ea cu îndoială, dar ea insistă cu o vehemenţă crescută.

— Trebuie să fie. Nu poate fi o coincidenţă.

Urmă o pauză.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Jimmy Thesiger în cele din urmă. E… e al naibii de ciudat.

Bundle se uită la el.

— Cine a cumpărat ceasurile?

— Noi toţi.

— Cine s-a gândit la ele?

— Noi toţi.

— Prostii, cineva trebuie să se fi gândit primul la ele.

— Nu s-a întâmplat aşa. Discutau ce am putea face să-l trezim pe Gerry şi Pongo a spus un ceas deşteptător, şi cineva a zis că unul nu-i de ajuns, iar altcineva – Bill Eversleigh, cred – a sugerat de ce nu, o duzină. Şi noi toţi am spus: aşa cap! Şi ne-am repezit să le cumpărăm. Am luat

fiecare un ceas şi am mai cumpărat unul pentru Pongo şi altul pentru lady Coote… doar din generozitate. Nu a fost nimic premeditat… aşa s-a întâmplat.

Bundle fu redusă la tăcere, dar nu convinsă.

Jimmy continuă să rezume metodic.

— Cred că putem spune că suntem siguri de următoarele fapte. Există o societate secretă, în esenţă, seamănă cu Mafia. Gerry Wade a aflat de ea. La început a tratat-o ca pe o glumă… ca pe o absurditate. N-a crezut că era cu adevărat periculoasă. Dar, mai târziu, s-a întâmplat ceva care l-a convins şi apoi s-a speriat cumplit. Îmi închipui că trebuie să-i fi suflat ceva despre ea lui Ronny Devereux. Oricum, când a fost eliminat, Ronny a bănuit, şi trebuie să fi ştiut destul de mult, dacă a pornit singur pe aceeaşi pistă. Nenorocirea e că noi trebuie să pornim din beznă. Nu ştim ce cunoşteau cei doi.

— Poate că asta-i un avantaj, remarcă cu îndrăzneală Loraine. Ei nu ne vor suspecta şi, de aceea, nu vor încerca să ne înlăture.

— Aş vrea să pot fi sigur în privinţa asta, spuse Jimmy cu un glas îngrijorat. Ştii, Loraine, Gerry dorea să stai deoparte. Nu crezi că ai putea…

— Nu, n-aş putea. Să nu o luăm de la capăt. E doar o pierdere de timp.

La auzul cuvântului timp, Jimmy ridică ochii spre ceas şi scoase o exclamaţie de uimire. Se ridică şi deschise uşa.

— Stevens.

— Da, domnule.

— Ce zici de un prânz, Stevens? Poţi să ne faci rost de ceva?

— Am anticipat că asta va fi dorinţa, domnule. Doamna Stevens a pregătit ceva.

— Minunat om, spuse Jimmy, când se întoarse. Cap, să ştiţi, cap, nu glumă. Ia cursuri prin corespondenţă. Uneori mă întreb, dacă mie mi-ar folosi la ceva.

— Nu fi prost, spuse Loraine.

Stevens deschise uşa şi începu să aducă platouri încărcate cu cele mai alese bucate. Omleta fu urmată de scoici şi sufleuri din lucruri foarte fine.

— De ce sunt bărbaţii atât de fericiţi când sunt dublaţi? Întrebă Loraine tragic. De ce sunt mult mai bine îngrijiţi de alţii decât de noi?

— Oh! Dar astea sunt prostii, să ştii. Nu sunt. Cum ar putea fi? Adeseori mă gândesc…

Se bâlbâi şi se opri. Loraine roşi din nou.

Brusc, Bundle scoase un chiot şi ceilalţi doi tresăriră violent.

— Tâmpită, spuse Bundle. Imbecilă. Eu, adică. Ştiam că am uitat ceva.

— Ce?

— Îl ştiţi pe Codders – George Lomax, vreau să spun.

— Am auzit multe despre el, spuse Jimmy. De la Bill şi de la Ronny.

— Ei bine, Codders dă săptămâna viitoare un fel de petrecere fără alcool… şi a primit o scrisoare de avertisment din Şapte Cadrane.

— Ce? Ţipă emoţionat Jimmy, aplecându-se în faţă. Doar nu vrei să…

— Ba da, chiar asta spun. I-a povestit tatălui meu despre ea. Ce crezi că vrea să însemne asta?

Jimmy se lăsă pe speteaza scaunului. Se gândi rapid şi cu grijă. În cele din urmă vorbi. Discursul lui fu scurt şi la obiect:

Ceva urmează, să se întâmple, la petrecerea aceea.

— Asta mă gândeam şi eu, rosti Bundle.

— Totul se potriveşte, zise Jimmy aproape visător.

Se întoarse spre Loraine.

— Câţi ani aveai în timpul războiului? O întreabă el pe neaşteptate.

— Nouă… nu, opt.

— Şi Gerry, presupun, avea aproape douăzeci. Majoritatea flăcăilor de douăzeci de ani au luptat în război. Gerry nu.

— Nu, spuse Loraine, după ce se gândi câteva clipe. Nu, Gerry nu a fost înrolat. Nu ştiu de ce.

— Îţi spun de ce, zise Jimmy sau, cel puţin, încerc să ghicesc. Între 1915 şi 1918 nu era în Anglia. Mi-am dat osteneala să descopăr asta. Şi se pare că nimeni nu ştie exact unde a fost. Cred că s-a aflat în Germania.

Obrajii lui Loraine se colorară din nou. Se uită la Jimmy cu admiraţie.

— Ce deştept eşti.

— Vorbea bine germana, nu-i aşa?

— Oh, da, ca un german.

— Sunt sigur că am dreptate. Ascultaţi! Gerry Wade era la Foreign Office. Părea să fie acelaşi gen de tâmpit senin – scuzaţi termenul, dar ştiţi la ce mă refer – ca Bill Eversleigh şi Ronny Devereux. Un tip pur ornamental. Însă, în realitate, era ceva cu totul diferit. Cred că Gerry Wade a fost un om adevărat. Serviciul nostru secret se presupune că este cel mai bun din lume. Cred că Gerry Wade ocupa un loc de frunte în acest serviciu. Şi asta explică totul. Îmi amintesc că spuneam, prosteşte, în acea ultimă seară, la Chimneys că Gerry nu putea fi atât de tâmpit precum se arăta a fi.

— Şi dacă ai avea dreptate? Întrebă Bundle, realistă ca întotdeauna.

— Atunci treaba e mai groasă decât am crezut. Afacerea aceasta a celor Şapte Cadrane nu e doar criminală – e internaţională. Un lucru e cert, cineva trebuie sa meargă la petrecerea aceea din casa lui Lomax.

Bundle făcu o strâmbătură uşoară.

— Îl cunosc bine pe George… dar el nu mă place. Nu s-ar gândi niciodată să mă invite la o adunare serioasă. Oricum aş putea…

Rămase o clipă pe gânduri.

— Crezi că eu aş putea să obţin asta prin Bill? Întrebă Jimmy. El trebuie să fie acolo, căci e mâna dreaptă a lui

Codders. El ar putea să mă ia şi pe mine într-un fel sau altul.

— Nu văd de ce nu, spuse Bundle. Va trebui să pui mâna pe Bill şi să-l trimiţi cu lecţia învăţată. Singur e incapabil să scornească ceva.

— Tu ce sugerezi? Întrebă umil.

— Oh! E foarte simplu. Bill te va descrie ca pe un tânăr bogat – interesat de politică, nerăbdător să candideze pentru Parlament. George va cădea imediat în plasă. Ştii cum sunt partidele astea politice: întotdeauna caută membrii tineri şi bogaţi. Cu cât va spune Bill că eşti mai bogat, cu atât mai uşor se va aranja toată treaba.

— Puţin lipseşte să fiu descris ca un Rothschild, dar nu mă deranjează.

— Atunci cred că totul rămâne stabilit. Mâine seară iau masa cu Bill şi am să obţin de la el o listă cu cei care vor fi acolo. Asta ne va fi de folos.

— Îmi pare rău că nu poţi fi tu acolo, spuse Jimmy. Dar, în general, cred că tot răul e spre bine.

— Nu sunt sigură că n-am să fiu, spuse Bundle. Codders mă urăşte ca pe o otravă… dar mai sunt şi alte căi.

Deveni gânditoare.

— Şi cu mine cum rămâne? Întrebă Loraine cu o voce moale.

— Tu nu apari în actul ăsta, zise brusc Jimmy. Înţelegi? În definitiv, trebuie să avem pe cineva afară ca să… tăă…

— Ca să ce? Întrebă Loraine.

Jimmy se hotărî să nu urmeze linia asta. Apelă la Bundle:

— Ascultă, Loraine trebuie ţinută departe de asta, nu-i aşa?

— Cred că ar fi mai bine.

— Data viitoare, spuse Jimmy blând.

— Şi, presupunând că nu o să fie nici o dată viitoare? Întrebă Loraine.

— Oh, probabil va fi. Nici un dubiu în privinţa asta.

— Înţeleg. Eu trebuie doar să mă duc acasă şi… să aştept.

— Exact, spuse Jimmy foarte uşurat. Ştiam eu că ai să înţelegi.

— Vezi tu, spuse Bundle, dacă toţi trei ne forţăm intrarea, ar putea părea destul de suspect. Şi în special pentru tine va fi greu. Înţelegi asta, nu?

— Oh, da.

— Atunci, rămâne stabilit… nu faci nimic, spuse Jimmy.

— Nu fac nimic, repetă moale Loraine.

Bundle o privi cu o bănuială bruscă. Supuşenia cu care Loraine accepta situaţia nu prea părea naturală. Loraine se uită la ea. Ochii ei albaştri şi strălucitori îi întâlniră pe cei ai lui Bundle fără măcar să clipească. Bundle era doar în parte satisfăcută, găsind moliciunea lui Loraine Wade extrem de suspectă.

X. Bundle merge la Scotland Yard.

Acum e momentul să spunem, căci ăsta e adevărul, că în conversaţia precedentă, fiecare din cei trei participanţi avea ceva de ascuns. Acel „Nimeni nu spune totul” este un motto foarte adevărat.

Se poate pune întrebarea, de pildă, dacă Lorâine Wade fusese total sinceră în relatarea ei privind motivele care o făcuseră să-l caute pe Jimmy Thesiger.

Tot aşa, însuşi Jimmy Thesiger avea diferite idei şi planuri privind întrunirea de la George Lomax, pe care nu intenţiona să i le dezvăluie lui… să-i spunem Bundle.

Iar Bundle însăşi îşi făurise un plan pe care şi-l propusese să-l pună imediat în aplicare şi despre care nu spusese absolut nimic.

Părăsind apartamentul lui Jimmy Thesiger, se îndreptă spre Scotland Yard, unde întrebă de superintendentul Battle.

Superintendentul Battle era un om destul de mare. Lucra, aproape în întregime, la cazuri de natură politică foarte delicate. Pentru un asemenea caz venise la Chimneys, în urmă cu patru ani, iar Bundle profita făţiş de acest lucru.

După o scurtă întârziere, fu condusă pe diferite culoare şi introdusă în biroul personal al superintendentului. Battle era un bărbat cu aspect greoi şi cu chip de piatră. Părea total lipsit de inteligenţă şi arăta mai mult a comisionar decât a detectiv.

Când ea intră, îl găsi la fereastră privind la nişte vrăbii.

— Bună ziua, lady Eillen, spuse el. Vrei să iei loc?

— Mulţumesc, spuse Bundle. Mi-era teamă că nu mă ţineţi minte.

— Întotdeauna ţin minte oamenii, spuse Battle. Şi adăugă: Asta intră în atribuţiunile mele de serviciu.

— Oh! Spuse Bundle cumva descurajată.

— Şi ce pot face pentru dumneata? Întrebă superintendentul.

Bundle intră direct în subiect.

— Am auzit întotdeauna că cei de la Scotland Yard au liste cu toate societăţile secrete şi treburi de genul ăsta care există în Londra.

— Încercăm să fim la zi, spuse superintendentul Battle precaut.

— Presupun că multe din ele nu sunt, cu adevărat, periculoase.

— Avem o regulă foarte bună după care ne ghidăm, spuse Battle. Cu cât vorbesc mai mult, cu atât fac mai puţin. Rămâi surprins să vezi cât de adevărată e treaba asta.

— Şi am auzit că, foarte adesea, îi lăsaţi să-şi vadă de treabă.

Battle dădu din cap.

— Aşa-i. De ce să nu-l laşi pe un om să-şi spună Fratele Libertăţii şi să se întâlnească de două ori pe săptămână într-un beci şi să vorbească despre râuri de sânge – asta nu dăunează nici lui, nici nouă. Şi dacă există vreo problemă cândva, ştim de unde să-l luăm.

— Însă, uneori, presupun că o societate poate fi mai periculoasă decât îşi imaginează cineva, spuse Bundle încetişor.

— Foarte posibil, spuse Battle.
— Dar se poate întâmpla, insistă Bundle.
— Oh, se poate, admise superintendentul.
Urmară câteva clipe de tăcere. Apoi Bundle spuse liniştită:
— Superintendente Battle, aţi putea să-mi daţi o listă cu societăţile secrete care îşi au sediul în Şapte Cadrane?
Superintendentul Battle se putea lăuda că nimeni nu-l văzuse vreodată trădând vreo emoţie. Dar Bundle ar fi putut jura că, doar pentru un moment, ochii lui străluciră şi păru luat prin surprindere. Oricum, doar pentru o clipă. Când vorbi, o făcu în felul său împietrit:
— Strict vorbind, lady Eillen, în ziua de azi, nu există nici un loc pe nume Şapte Cadrane.
— Nu?
— Nu. Cea mai mare parte din el a fost dărâmată şi reconstruită. Cândva era un cartier destul de mizer, dar, în ziua de azi, este foarte respectabil şi de înaltă clasă. Nu e nicicum un loc romantic, unde să bâjbâi după misterioase societăţi secrete.
— Oh! Spuse Bundle, cumva deconcertată.
— Oricum, aş vrea foarte mult să ştiu de ce te-ai fixat la cartierul ăsta, lady Eillen.
— Trebuie să vă spun?
— Ei bine, asta ne-ar salva de probleme, nu-i aşa? Am şti cum stăm, ca să spun aşa.
Bundle ezită o clipă.
— Ieri a fost împuşcat un om, începu ea încetişor. Am crezut că am dat peste el…
— Domnul Ronald Devereux?
— Fireşte, ştiţi despre asta. Atunci, de ce n-au scris nimic ziarele?
— Chiar vrei să ştii, lady Eillen?
— Da, vă rog.
— Ei bine, ne-am gândit că ne-ar ajuta să dispunem de douăzeci şi patru de ore… înţelegi? Va apărea mâine în ziare.

— Oh! Bundle îl studie încurcată.

Ce se ascunde în spatele acelei feţe imobile? Considera împuşcarea lui Ronald Devereux ca pe o crimă ordinară, sau ca pe una ieşită din comun?

— A menţionat Şapte Cadrane, înainte de a muri, spuse încetişor Bundle.

— Mulţumesc, spuse Battle. Am să-mi notez.

Scrise câteva cuvinte pe o foaie de hârtie din faţa lui.

Bundle atacă din altă direcţie.

— Am înţeles că domnul Lomax a venit, ieri, la dumneavoastră în legătură cu o scrisoare de ameninţare pe care a primit-o.

— A venit.

— Şi că era trimisă din Şapte Cadrane.

— Avea scris Şapte Cadrane pe ea, da.

Bundle simţi ca şi cum ar fi bătut la uşa zăvorâtă.

— Dacă îmi permiţi să-ţi dau un sfat, lady Eileen…

— Ştiu ce vreţi să spuneţi.

— Eu m-aş duce acasă şi… ei bine, nu m-aş mai gândi la lucrurile astea.

— De fapt, să le las în seama dumneavoastră?

— Ei bine, spuse superintendentul Battle, în definitiv, noi suntem profesionişti.

— Şi eu sunt o amatoare? Da, dar dumneavoastră uitaţi un lucru – eu poate nu am cunoştinţele şi abilitatea dumneavoastră…dar posed un avantaj. Pot să lucrez din umbră.

Se gândi că superintendentul părea puţin luat prin surprindere, ca şi cum forţa cuvintelor ei ar fi lovit drept la ţintă.

— Fireşte, spuse Bundle, dacă nu o să-mi daţi o listă cu societăţile secrete…

— Oh! N-am spus asta. O să ai o listă cu întreg lotul.

Se duse la uşă, scoase capul afară şi ordonă ceva, apoi se întoarse la scaunul lui. Bundle, fără vreun motiv anume, se

simţi trasă pe sfoară, Uşurinţa cu care acceptase cererea ei i se părea suspectă. Acum, el o privea într-un mod placid.

— Vă amintiţi de moartea domnului Gerald Wade? Întrebă ea brusc.

— Care s-a produs la locuinţa dumitale, nu-i aşa? A luat o supradoză de somnifere.

— Sora lui spune că nu a luat niciodată chestii care să-l facă să doarmă.

— Ah! Spuse superintendentul. Rămâi surprins de câte lucruri nu ştiu surorile.

Din nou, Bundle se simţi trasă pe sfoară. Rămase tăcută până când intră un om cu o foaie de hârtie bătută la maşină, pe care i-o înmână superintendentului.

— Iat-o, spuse acesta din urmă, când celălalt părăsi camera. Fraţii de sânge ai Sf. Sebastian. Vânătorii de lupi. Tovarăşii păcii. Cubul tovarăşilor. Prietenii asupririi. Copiii Moscovei. Purtătorii drapelului roşu. Scrumbiile. Tovarăşii celui căzut… şi încă vreo jumătate de duzină.

I-o dădu cu o licărire aparte în ochi.

— Mi-o daţi pentru că ştiţi că nu o să-mi fie de nici cel mai mic folos. Vreţi să las în pace toată treaba, nu-i aşa?

— Aş prefera, spuse Battle. Vezi dumneata… dacă începi să bâjbâi prin jurul tuturor acestor locuri… ei bine, asta ne va crea o grămadă de necazuri.

— Ca să aveţi grijă de mine, vreţi sa spuneţi?

— Ca să avem grijă de dumneata, lady Eileen.

Bundle se ridicase. Stătea indecisă. Până acum, atuurile erau de partea superintendentului Battle. Apoi îşi aminti un mic incident, şi pe el îşi bază ultimul apel.

— Am spus mai înainte că un amator ar putea face nişte lucruri pe care un profesionist nu le-ar putea face. Să nu mă contraziceţi. Asta pentru că sunteţi un om cinstit, superintendente Battle. Ştiţi că am dreptate.

— Continuă, spuse repede Battle.

— La Chimneys m-aţi lăsat să vă ajut. De ce nu m-aţi lăsa să vă ajut şi acum?

Battle păru să mediteze asupra problemei. Îmboldită de tăcerea lui, Bundle continuă:

— Ştiţi foarte bine cum sunt eu, superintendente Batlle. Eu intru în miezul lucrurilor. Sunt o băgăreaţă. Nu vreau să vă stau în drum sau să încerc să fac ceva pe care dumneavoastră le faceţi cu mult mai bine. Dar dacă există o şansă pentru un amator, daţi-mi-o!

Urmă o nouă pauză, apoi superintendentul Battle spuse liniştit:

— N-ai fi putut vorbi mai sincer decât ai făcut-o, lady Eileen. Dar vreau să te asigur doar că ceea ce propui este periculos. Şi când spun periculos, înţeleg periculos.

— Am înţeles, spuse Bundle. Nu sunt proastă.

— Nu, spuse superintendentul Battle. Dimpotrivă. Ceea ce pot face pentru dumneata, lady Eileen, este următorul lucru. Am să-ţi dau o mică pistă. O fac, pentru că nu am crezut niciodată în acest motto: „În primul rând, siguranţa”. După părerea mea, toţi oamenii care-şi petrec viaţa evitând să fie călcaţi de autobuz, ar face bine să se dea la o parte din drum. Nu sunt buni de nimic.

Această afirmaţie remarcabilă, rostită de placidul superintendent Battle, o lăsă pe Bundle fară respiraţie.

— Care e pista pe care vroiaţi să mi-o daţi? Întrebă ea în cele din urmă.

— Îl cunoşti pe domnul Eversleigh, nu-i aşa?

— Pe Bill? Vai, fireşte, dar ce?…

— Cred că domnul Bill Eversleigh va fi în stare să-ţi spună tot ce vei vrea să ştii despre Şapte Cadrane.

— Bill ştie despre asta? Bill?

— N-am spus asta. N-am spus deloc. Dar cred că, fiind o tânără foarte isteaţă, ai să obţii de la el ceea ce vrei.

Iar acum, spuse superintendentul Battle cu fermitate, nu mai scot un cuvânt.

XI. Cina cu Bill.

În seara următoare, Bundle se duse la întâlnirea cu Bill plină de speranţe. Bill o întâmpină cu entuziasm.

„Bill e chiar drăguţ”, îşi spuse Bundle. „Arată ca un câine mare, stângaci, care dă din coadă când e mulţumit că te vede”.

Câinele mare scotea lătrături scurte, în staccato, care se vroiau comentarii şi informaţii.

— Arăţi grozav de bine, Brundle. Nici nu ştii cât de încântat sunt că te văd. Am comandat stridii…îţi plac stridiile, nu-i aşa? Şi cum merge treaba? Ce te-a făcut să zăboveşti atât în străinătate? Te-ai distrat bine?

— Nu, îngrozitor, spuse Bundle. O plictiseală cumplită. Bătrâni colonei bolnavi târându-se la soare, şi fete bătrâne active şi stafidite, umplând bibliotecile şi bisericile.

— Mie să-mi laşi, Anglia, spuse Bill. Nu dau doi bani pe străinătăţuri – cu excepţia Elveţiei. Elveţia e în regulă. Mă gândesc să mă duc acolo de Crăciun. De ce n-ai veni şi tu?

— Am să mă mai gândesc la asta, spuse Bundle. Ce-ai făcut, în ultimul timp, Bill?

Era o întrebare imprudentă. Bundle o pusese doar din politeţe, şi ca introducere la propriul ei subiect de discuţie. Oricum, se dovedi a fi deschiderea pe care o aşteptase Bill.

— Chiar despre asta vroiam să-ţi vorbesc. Tu ai cap, Bundle, aşa că vreau să-mi dai un sfat. Ştii spectacolul acela muzical „Ochii tăi afurisiţi”?

— Da.

— Ei bine, am să-ţi povestesc despre una dintre cele mai murdare lucrături imaginabile. Dumnezeule! Trupa de teatru. Există o fată… o americancă… o zăpăcită şi jumătate…

Entuziasmul lui Bundle căzu. Necazul prietenelor lui Bill erau întotdeauna interminabile… continuau, şi continuau, şi nimic nu putea să le oprească.

— Fata asta, Babe St. Maur e numele ei…

— Mă întreb de unde şi-a luat numele? Spuse Bundle ironică.

Bill răspunse sincer…

— Şi l-a luat din „Who's Who”. L-a deschis şi şi-a înfipt degetul pe pagină fără să se uite. O treabă haioasă, nu-i aşa? Numele ei adevărat e Goldschmidt sau Abrameier – ceva cu totul imposibil.

— Oh, într-adevăr, aprobă Bundle.

— Ei bine, Babe St. Maur este foarte isteaţă. Şi are muşchi. E una din cele opt fete care au făcut podul viu…

— Bill, spuse disperată Bundle, ieri dimineaţă am fost la Jimmy Thesiger.

— Bunul Jimmy, spuse Bill. Ei bine, cum îţi spuneam, Babe e foarte isteaţă. Aşa trebuie să fii în ziua de astăzi. Le pune capac la majoritatea oamenilor de teatru. Dacă vrei să trăieşti, trebuie să ai cap, aşa spune Babe. Şi, reţine, are şi talent. Ştie să joace… e grozav ce bine joacă. N-a avut prea mult noroc în „Ochii tăi blestemaţi” a fost copleşită de un grup de tinere arătoase. Am întrebat-o de ce nu încearcă pe o scenă ca lumea… cea a doamnei Tanqueray… alt gen de personal… dar Babe doar a râs…

— L-ai mai văzut pe Jimmy?

— L-am văzut azi-dimineaţă. Stai să văd unde rămăsesem? Oh, da, n-am ajuns încă la scandal. Şi, reţine, la mijloc a fost gelozia – o gelozie cumplită, aprigă. Cealaltă fată nu era nici pe departe ca Babe, mă refer la aspect, şi ea ştia asta. Aşa că a lucrat din umbră.

Bundle se resemnă în faţa inevitabilului şi ascultă întreaga poveste a împrejurărilor nefericite care au condus la rapida dispariţie a lui Babe St. Maur din distribuţia de la „Ochii tăi blestemaţi”. Asta dură mult. Când Bill se opri, în sfârşit, să-şi tragă respiraţia şi să fie compătimit, Bundle spuse:

— Ai dreptate, Bill, e o adevărată ruşine. Trebuie să fi fost multă gelozie la mijloc…

— Întreaga lume teatrală este devorată de ea.

— Se poate. Ţi-a spus ceva Jimmy despre faptul că vine la Abbey, săptămâna viitoare?

Pentru prima dată, Bill dădu atenţie vorbelor lui Bundle.

— Era plin de o lungă aiureală, pe care vroia să i-o servească lui Codders. Despre faptul că vrea să candideze pentru conservatori. Dar să ştii, Bundle, este al dracului de riscant.

— Prostii, spuse Bundle. Dacă George chiar îl descoperă, el nu te va condamna pe tine. Tu ai fost păcălit, asta-i tot!

— Asta nu-i deloc tot, spuse Bill. Vreau să spun că este al dracului de riscant pentru Jimmy. Înainte ca să se dumirească ce-i cu el se va trezi înrolat în partid, parcat undeva precum Tooting East, obligat să sărute bebeluşi şi să ţină discursuri. Tu nu ştii cât de meticulos este Codders şi cât de înspăimântător de energic.

— Ei bine, trebuie să riscăm asta, spuse Bundle. Jimmy poate să-şi poarte singur de grijă.

— Nu-l cunoşti pe Codders, repetă Bill.

— Cine vine la întrunirea asta, Bill? E ceva foarte special?

— Doar balastul obişnuit. Doamna Macatta, de exemplu.

— Membră în Parlament?

— Da, ştii tu, care vorbeşte întotdeauna din rărunchi despre bunăstare şi laptele pur şi salvaţi copiii. Gândeşte-te la bietul Jimmy, să fie nevoit să vorbească cu ea.

— Nu contează Jimmy. Dă-i înainte!

— Apoi mai este unguroaica, ceea ce se cheamă tânăra unguroaică – contesa nu ştiu cum, e greu de pronunţat. Ea e în regulă.

Înghiţi în sec, de parcă ar fi fost încurcat, şi Bundle observă că îşi fărâmiţa nervos pâinea.

— Tânără şi frumoasă? Întrebă ea cu delicateţe.

— Oh, destul de frumoasă.

— Nu ştim că George se dă în vânt după frumuseţea feminină.

— Oh, nu, nu se dă în vânt. Ea se ocupă de hrana sugarilor în Budapesta… ceva în genul ăsta. Normal că ea şi doamna Macatta vor să fie împreună.

— Cine altcineva?

— Sir Stanley Digby…

— Ministrul aviaţiei?

— Da. Şi secretarul lui, Terence O'Rourke. E destul de tânăr, apropo – sau era, pe când zbura. Apoi mai e un tip neamţ veninos, numit Herr Eberhard. Nu ştiu cine e, dar ne agităm cu toţii al dracului în jurul lui. Mi s-a spus, de două ori, să-l scot la masă şi, pe cinstea mea, Bundle, n-a fost o glumă. Nu e ca tipii de la ambasadă care sunt cu toţii foarte decenţi. Omul ăsta soarbe supa şi mănâncă mazărea cu cuţitul. Nu numai asta, dar bruta asta îşi roade mereu unghiile – pur şi simplu, le roade.

— Îngrozitor.

— Nu-i aşa? Cred că omul ăsta inventează tot felul de chestii… ceva în genul ăsta. Ei bine, ce să-i faci! Oh, da, sir Oswald Coote.

— Şi lady Coote?

— Da, cred că vine şi ea.

Bundle rămase, câteva minute, pe gânduri. Lista lui Bill era sugestivă, dar acum nu avea timp să cântărească diferitele posibilităţi. Trebuia să treacă la punctul următor.

— Bill, spuse ea, ce e toată povestea asta cu Şapte Cadrane?

Bill păru, dintr-o dată, cumplit de încurcat. Clipi şi îi evită privirea.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Prostii, zise Bundle. Mi s-a spus că ştii totul despre asta.

— Despre ce?

Aşa se eschivă. Bundle schimbă macazul.

— Nu văd de ce vrei să fii atât de secretos, se plânse ea.

— Nu e nimic secret în privinţa asta. Azi nu prea merge nimeni acolo. A fost doar o modă.

Suna uimitor.

— Te simţi atât de rupt de lume când eşti plecat, rosti Bundle pe un ton trist.

— Oh, n-ai pierdut mult, zise Bill. Toţi se duc acolo doar ca să spună că au fost. Este destul de plictisitor şi, Dumnezeule, poţi să te saturi de peşte prăjit.

— Unde merg toţi?
— La Clubul Şapte Cadrane, fireşte, spuse Bill, privind-o lung. Nu despre asta m-ai întrebat?
— Nu-l ştiam sub numele ăsta.
— Era o mahala mizerabilă spre Tottenham Court Road. A fost dărâmată şi făcută ca lumea. Dar Clubul Şapte Cadrane şi-a păstrat vechea atmosferă, Peşte fript şi cartofi prăjiţi. Mizerie cumplită. O performanţă în East End, dar îţi e la îndemână după un spectacol.
— Este un club de noapte, presupun. Dans şi toate celelalte?
— Aşa e. O turmă cumplit de amestecată. Nu e o chestie mişto. Artişti şi tot felul de femei ciudate şi un spârc dintre ai noştrii. Se spun o grămadă de lucruri, dar cred că toată treaba asta este o vrăjeală ca să facă localul să meargă.
— Bun, spuse Bundle. Mergem diseară acolo.
— Oh! N-aş face asta. Stânjeneala îi revenise. Treaba e terminată. Nimeni nu mai merge acolo acum.
— Ei bine, mergem noi.
— Nu ţi-ar plăcea, Bundle zău!
— Ai să mă duci la Clubul Şapte Cadrane şi nicăieri în altă parte, Bill. Şi aş vrea să ştiu, de ce te opui atât?
— Eu? Mă opun?
— Îngrozitor. Care este secretul vinovat?
— Un secret vinovat?
— Nu mai repeta ceea ce spun. Vrei să câştigi timp.
— Nu, se indignă Bill. Doar că…
— Ei bine? Ştiam eu că există ceva. Niciodată nu poţi să ascunzi ceva.
— Nu am nimic de ascuns. Doar că…
— Ei bine?
— E o poveste lungă… Vezi tu, într-o noapte, am dus-o acolo pe Babe St. Maur…
— Oh! Iarăşi Babe St. Maur.
— De ce nu?

— Nu ştiam că era vorba despre ea, spuse Bundle înăbuşindu-şi un căscat.

— Cum spuneam, am dus-o pe Babe acolo. Ea vroia să savureze un homar. Aveam sub braţ un homar.

Povestea continuă… Când homarul fu, în sfârşit, dezmembrat într-o bătălie dintre Bill şi un tip care era un intrus puturos, Bundle îşi îndreptă, din nou, atenţia asupra lui.

— Înţeleg, spuse ea. Şi a fost un scandal?

— Da, dar era homarul meu. Eu îl cumpărasem şi plătisem pentru el. Aveam perfectă dreptate…

— Oh, aveai, aveai, spuse Brundle nerăbdătoare. Dar sunt sigură că toate astea s-au uitat. Şi, oricum, mie nu-mi plac homarii. Aşa că, să mergem.

— Am putea fi prinşi de o razie a poliţiei. La etaj e o cameră unde se joacă bacara.

— O să vină tata să mă scoată de acolo, asta-i tot. Hai Bill.

Bill părea încă destul de îndărătnic, dar Bundle era neînduplecată şi curând goneau într-un taxi spre destinaţie.

Localul era aproape cum îşi imaginase ea că trebuie să fie: o casă înaltă, pe o stradă îngustă, Hunstanton Street 14; îşi notă numărul.

Un bărbat a cărui faţă îi era vag familiară le deschise uşa. Se gândi că, la vederea ei tresărise uşor, dar pe Bill îl recunoscu şi îl salută cu respect. Era un bărbat înalt, blond, cu o faţă slabă, anemică şi ochi puţin saşii. Bundle se căzni să-şi aducă aminte unde îl mai văzuse.

Bill îşi regăsise între timp echilibrul, iar acum se distra de minune. Dansară în pivniţă, plină de fum… fumul era atât de gros încât vedeai ca prin ceaţă. Mirosul de peşte fript aproape te sufoca.

Pe perete erau schiţe în cărbune, câteva executate cu adevărat talent. Compania era extrem de amestecată. Erau acolo străini corpolenţi, evreice opulente, o mână de oameni de soi bun şi câteva doamne, care practicau cea mai veche meserie din lume.

Curând Bill o conduse pe Bundle la etaj. Aici stătea de pază omul slab la faţă, care îi urmărea cu ochi de linx pe toţi cei ce intrau în sala de joc. Bundle îşi aduse aminte brusc.

— Fireşte, spuse ea. Ce proastă am fost. Asta este Alfred, fost valet al doilea la Chimneys. Ce mai faci, Alfred?

— Binişor, mulţumesc, excelenţa voastră.

— Când ai plecat de la Chimneys, Alfred? Cu mult înainte de întoarcerea noastră?

— Cam acum o lună, milady. Mi s-a oferit o şansă de a avansa şi mi s-a părut o prostie s-o refuz.

— Presupun că eşti foarte bine plătit aici, remarcă Bundle.

— Foarte bine, milady.

Bundle intră. I se păru că, în această cameră, era expusă adevărata viaţă a clubului. Mizele erau mari văzu imediat asta, iar lumea adunată în jurul celor două mese reprezenta adevăratul tip al jucătorului. Ochi sticloşi, istoviţi, cuprinşi de febra jocului.

Ea şi Bill rămaseră acolo cam o jumătate de oră. Apoi Bill redeveni neliniştit.

— Să ieşim de aici, Bundle, şi să mergem să dansăm iar.

Bundle fu de acord. Aici nu era nimic de văzut. Coborâră iarăşi. Dansară încă o jumătate de oră, mâncară peşte şi cartofi prăjiţi şi Bundle se declară gata să meargă acasă.

— Dar e atât de devreme, protestă Bill.

— Nu nu e. Nu chiar. Şi, oricum, mâine am o zi lungă.

— Ce ai de gând să faci?

— Depinde, spuse Bundle misterioasă. Dar, îţi promit, Bill, sub picioarele mele nu o să crească iarba.

— Niciodată nu creşte, spuse domnul Eversleigh.

XII. Cercetări la Chimneys.

Categoric, temperamentul, Bundle nu-l moştenise de la tatăl ei, a cărui caracteristică predominantă era, în întregime, inerţia. Cum foarte bine remarcase Bill Eversleigh, iarba nu creştea niciodată sub picioarele lui Bundle.

În dimineaţa care urmă cinei cu Bill, Bundle se trezi plină de energie. Avea trei planuri distincte, pe care intenţiona să le pună în aplicare în ziua aceea şi îşi dădea seama că urma să fie uşor stingherită de limitele impuse de timp şi spaţiu.

Din fericire, nu suferea de boala care îi chinuise pe Gerry Wade, Ronny Devereux şi Jimmy Thesiger – aceea de a nu fi în stare să se scoale dimineaţa. Însuşi sir Oswald Coote nu i-ar fi găsit nimic de reproşat privind sculatul de dimineaţă. La opt şi jumătate, Bundle deja luase micul dejun şi era în drum spre Chimneys în Hispano al ei.

Tatăl său păru pe jumătate mulţumit să o vadă.

— Niciodată nu ştiu când ai să te întorci. Dar asta mă va scuti de a da telefon, lucru pe care nu pot să-l sufăr. Ieri a fost aici colonelul Melrose în legătură cu ancheta.

Colonelul Melrose era şeful poliţiei comitatului şi un prieten vechi de-al lordului Caterham.

— Te referi la ancheta despre Ronny Devereux? Când are loc?

— Mâine. La douăsprezece. Melrose va veni să te ia. Pentru că ai găsit cadavrul, este necesar să depui mărturie, dar sublinia că nu trebuie să fii deloc alarmată.

— De ce naiba aş fi alarmată?

— Ei bine, ştii tu, se scuză lordul Caterham, Melrose e niţel demodat.

— Douăsprezece, spuse Bundle. Bun. Am să fiu aici, dacă voi fi încă în viaţă.

— Ai vreun motiv să anticipezi că n-ai să fii în viaţă?

— Nu se ştie niciodată. Stresul vieţii moderne – cum spun ziarele.

— Asta îmi aminteşte că George Lomax m-a rugat să mă duc, săptămâna viitoare, la Abbey. L-am refuzat, fireşte.

— Foarte bine. Nu vreau să fii amestecat în vreo afacere ciudată.

— O să fie vreo afacere ciudată? Întrebă lordul Caterham cu un brusc interes.

— Ei bine… scrisori de ameninţare şi toate astea, ştii tu.

— Poate George urmează să fie asasinat, opină lordul Caterham, plin de speranţă. Ce crezi, Bundle… poate că, la urma urmei, ar fi mai bine să mă duc.

— Înfrânează-ţi instinctele sângeroase şi stai liniştit acasă. Mă duc să vorbesc cu doamna Howell.

Doamna Howell era menajera, acea doamnă demnă şi foşnitoare care sădise teroarea în inima lady-ei Coote. Pe Bundle nu o înspăimânta deloc – nici nu ar fi avut cum, dealtfel – îi spunea întotdeauna domnişoara Bundle, un obicei rămas de pe vremea când Bundle locuise la Chimneys, o drăcoaică cu picioare lungi, înainte ca tatăl ei să fi dobândit titlul.

— Şi acum Howelly, să bem împreună o ceaşcă bună de cacao, şi să-mi spui toate noutăţile din casă.

Obţinu, fără mare dificultate, ce dorea, făcându-şi în minte însemnări, cum ar fi: „Două servitoare noi la bucătărie – fete de la ţară – aici nu prea pare să fie nimic. O a treia cameristă nouă – nepoata cameristei şefe. Asta sună în regulă. Howelly pare s-o fi terorizat groaznic pe sărmana lady Coote. E în stare.

— Nu am crezut niciodată că o să vină ziua când am să văd Chimneys locuit de străini, domnişoară Bundle.

— Oh! Trebuie să fii în pas cu timpurile. Te vei simţi norocoasă, Howelly, dacă n-ai s-o vezi niciodată transformată în apartamente de închiriat cu superbe terenuri de joc pentru vacanţă.

Doamna Howell se cutremură toată sub aerul ei aristocratic.

— Nu l-am văzut niciodată pe sir Oswlad Coote, remarcă Bundle.

— Nu încape îndoială că sir Oswald este un domn foarte deştept, spuse distantă doamna Howell.

Bundle ghici că sir Oswald nu fusese iubit de personal.

— Fireşte, domnul Bateman era cel care avea grijă de toate, continuă menajera. Un domn foarte eficient. Un

domn cu adevărat eficient, care ştia cum trebuiau făcute lucrurile.

Bundle aduse în discuţie subiectul morţii lui Gerald Wade. Doamna Howell abia aşteptase să vorbească despre asta şi scoase multe exclamaţii de compătimire faţă de soarta sărmanului tânăr, dar Bundle nu află nimic nou. La un moment dat, o părăsi pe doamna Howell şi coborî din nou la parter, unde îl sună prompt pe Tredwell.

— Tredwell, când a plecat Alfred?

— Să fie cam o lună milady.

— De ce a plecat?

— A fost dorinţa lui, milady. Cred că s-a dus la Londra. Eram mulţumit de el. Cred că îl veţi găsi foarte satisfăcător pe noul lacheu, John. Pare să-şi cunoască munca şi e foarte nerăbdător să se facă util.

— De unde a venit.

— A avut referinţe excelente. În ultimul timp, l-a servit pe lordul Mount Vernon.

— Înţeleg, spuse gânditor Bundle.

Îşi aminti că lordul Mount Vernon se găsea, în prezent, la o vânătoare în Africa de Est.

— Care e celălalt nume al lui, Tredwell?

— Bower, milady.

Tredwell făcu o pauză de câteva minute, apoi văzând că Bundle terminase, părăsi liniştit camera. Bundle rămase pierdută în gânduri.

John fusese cel care îi deschisese uşa când sosise şi îl studiase fără să se lase a se vedea. În aparenţă, era tipul servitorului perfect, bine instruit, cu o faţă lipsită de expresie. Avea, poate, o purtare mai cazonă decât majoritatea valeţilor, iar capul său avea o formă destul de ciudată la spate.

Însă aceste detalii, după cum îşi dădu Bundle seama, nu erau prea relevante. Stătea încruntându-se la sugativa din faţa ei. În mână avea un creion şi cu el mâzgălea în neştire

numele Bower. Brusc îi reveni o idee şi încremeni, uitându-se lung la cuvânt. Apoi îl chemă încă o dată pe Tredwell.

Tredwell, cum se scrie Bower?

— B-A-U-E-R, milady.

— Asta nu-i un nume englezesc.

— Cred că e de esenţă elveţiană.

— Oh! Asta-i Tredwell, mulţumesc.

Esenţă elveţiană? Nu. Germană! Acea alură marţială, acel cap turtit la spate. Şi sosise la Chimneys cu două săptămâni înainte de moartea lui Gerry Wade.

Bundle se ridică. Făcuse tot ce se putea face aici. Şi acum, la treabă! Se duse în căutarea tatălui ei.

— Plec din nou, spuse ea. Trebuie să mă duc să o văd pe mătuşa Marcia.

— S-o vezi pe Marcia? Glasul lordului Caterham era plin de uimire. Biată copilă, de unde ţi-a mai venit şi asta?

— Măcar o dată în viaţă s-o fac de bună voie, spuse Bundle.

Lordul Caterham o privi uluit. Faptul că cineva ar fi putut avea o dorinţă sinceră de a-i face faţă redutabilei sale cumnate era pentru el un lucru total de neînţeles. Marcia, marchiza de Caterham, văduva fratelui său Henry, era o personalitate proeminentă. Lordul Caterham recunoştea că fusese o soţie admirabilă pentru Henry, şi dacă n-ar fi fost ea, el n-ar fi ajuns niciodată, după toate probabilităţile, secretar de stat la Foreign Office. Pe de altă parte, considerase întotdeauna moartea prematură a lui Henry o bine venită eliberare.

I se părea că Bundle îşi vâra prosteşte capul în gura leului.

— Ascultă, spuse el, eu nu aş face asta. Nu ştii la ce poate duce.

— Ştiu la ce sper să ducă, spuse Bundle. Sunt în siguranţă, tată, nu-ţi face griji în privinţa mea.

Lordul Caterham oftă şi se aşeză mai confortabil în fotoliu. Se reîntoarse la lectura sa. Dar după câteva minute, Bundle băgă brusc din nou capul pe uşă.

— Îmi pare rău, dar vroiam să te mai întreb ceva. Ce e sir Oswald Coote?

— Ţi-am spus – un buldozer.

— Nu mă refer la impresia ta personală despre el. Cum şi-a făcut banii… nasturi pentru pantaloni, paturi de alamă, sau ce?

— Oh, înţeleg. Oţel. Oţel şi fier. Are cel mai mare combinat metalurgic, sau cum vrei să le spui, din Anglia, fireşte, nu mai conduce el personal afacerea. A devenit companie sau companii. M-a băgat şi pe mine director de nu ştiu ce. O afacere foarte bună pentru mine… nu am nimic de făcut decât să mă duc o dată sau de două ori pe an, în capitală, la unul din hotelurile alea – Cannon Street sau Liverpool Street – şi să mă aşez la o masă, unde au nişte mape foarte noi şi drăguţe. Apoi Coote sau vreun alt Johnny deştept ţine un discurs, alcătuit în exclusivitate din cifre, dar, din fericire, nu trebuie să-l asculţi… şi, pot să-ţi spun, după aceea, adesea, primeşti un prânz extraordinar.

Cum prânzul lordului Caterham nu o interesau, Bundle dispăruse din nou, înainte ca el să fi terminat. În drum spre Londra, încercă să pună lucrurile cap la cap, spre satisfacţia sa.

Din câte îşi putea da seama, oţelul şi bunăstarea minorilor nu mergeau una cu alta. Atunci, una din două era doar de umplutură… Probabil, cea din urmă. Doamna Macatta şi contesa unguroaică puteau fi excluse de pe teren. Ele erau doar de camuflaj. Nu, pivotul întregii afaceri părea să fie neatrăgătorul Herr Eberhard. Nu părea genul de om pe care George Lomax l-ar fi invitat în mod normal. Bill spusese vag că el inventa. Apoi mai era ministrul aviaţiei şi sir Oswald Coote, cel cu oţelul. Astea două mergeau oarecum.

Cum nu-i folosea la nimic să facă speculaţii privind viitorul, Bundle abandonă încercarea şi se concentră asupra apropiatei ei întrevederi cu lady Caterham.

Lady Caterham locuia într-o casă mare şi sobră, într-unul dintre cartierele rezidenţiale ale Londrei. Înăuntru mirosea a ceară, hrană de păsări şi flori veştejite. Lady Caterham era o femeie mare – din toate punctele de vedere. Proporţiile ei erau maiestuoase, mai degrabă decât ample. Avea un nas mare, coroiat, purta pince-nez cu rame de aur, iar deasupra buzei de sus i se bănuia o intenţie de mustaţă.

Fu oarecum surprinsă să-şi vadă nepoata, dar îi întinse un obraz rece, pe care Bundle îl sărută cuminte.

— E o plăcere cu adevărat neaşteptată, Eillen, observă ea cu răceală.

— Abia ne-am întors, mătuşă Marcia.

— Ştiu. Ce face tatăl tău? Tot ca de obicei?

Tonul ei era aproape insultător. Avea o părere proastă despre Alastair Edward Brent, al nouălea marchiz de Caterham. I-ar fi spus, dacă ar fi cunoscut termenul, „nătăfleaţă”.

— Tata e foarte bine. E la Chimneys.

— Aşa! Ştii, Eileen, eu nu am fost niciodată de acord ca Chimneys să fie închiriat. Din multe puncte de vedere, locul e un monument istoric. N-ar trebui să i se minimalizeze valoarea.

— Trebuie să fi fost minunat pe vremea unchiului Henry, spuse Bundle, oftând uşor.

— Henry îşi dădea seama de responsabilităţile sale, spuse văduva lui Henry.

— Când te gândeşti ce oameni au stat acolo, continuă visătoare Bundle. Toţi oamenii de stat importanţi din Europa.

Lady Caterham oftă.

— Pot spune cu mâna pe inimă că nu o dată acolo s-a scris istoria, zise ea. Măcar dacă tatăl tău…

Scutură din cap cu tristeţe.

— Pe tata îl plictiseşte politica, totuşi, aş zice că este aproape cel mai fascinant lucru care se poate studia. Mai ales dacă o cunoşti din interior.

Făcu această afirmaţie de o lipsă de sinceritate personală, ieşită din comun fără măcar să roşească. Mătuşa ei o privi oarecum surprinsă.

— Sunt încântată să te aud vorbind aşa. Întotdeauna mi-am imaginat că nu alergi decât după plăcerile vieţii moderne.

— Aşa făceam, recunoscu Bundle.

— E drept că eşti încă foarte tânără, remarcă lady Caterham gânditoare. Dar cu avantajele tale şi dacă te-ai mărita corespunzător, ai putea fi o excelentă gazdă pentru întrunirile politice.

Bundle se simţi uşor alarmată. O clipă se temu că mătuşa ei ar putea să-i prezinte subit un soţ corespunzător.

— Dar mă simt atât de proastă, zise Bundle. Vreau să spun, ştiu atât de puţine.

— Asta se poate uşor remedia, rosti repede lady Caterham. Am o întreagă literatură pe care ţi-o pot împrumuta.

— Mulţumesc, mătuşă Marcia, spuse Bundle şi trecu la atacarea celui de al doilea subiect de pe lista ei.

— Mă întrebam dacă o cunoşti pe doamna Macatta, mătuşă Marcia?

— Bineînţeles că o cunosc. O femeie cât se poate de stimabilă, cu o minte strălucită. Pot spune că, în general, nu ţin cu femeile care candidează pentru Parlament. Ele pot să-şi exercite influenţa de o manieră pur feminină. Se opri, fără îndoială pentru a-şi aminti maniera-i pur feminină care împinsese un bărbat şovăielnic în arena politică şi strălucitorul succes care încununase eforturile lui şi al ei. Totuşi, vremurile se schimbă. Iar munca pe care o face doamna Macatta este, cu adevărat, de importanţă naţională şi cât se poate de valoroasă pentru toate femeile. E, cred eu, o activitate feminină. Categoric, trebuie să o cunoşti pe doamna Macatta.

Bundle oftă destul de tristă.

— O să fie, săptămâna viitoare, la o întrunire în casa lui George Lomax. El l-a invitat pe tata care, fireşte, nu o să meargă, dar nu s-a gândit să mă invite pe mine. Probabil mă consideră prea tâmpită.

Lui lady Caterham îi trecu prin minte că nepoata ei se îndreptase într-o manieră de-a dreptul fermecătoare. Să fi avut, oare, o nefericită poveste de dragoste? O poveste de dragoste nefericită, după părerea lui lady Caterham, era, de cele mai multe ori, foarte benefică pentru tinerele fete. Le făcea să ia viaţa în serios?

— Îmi închipui că George Lomax nu-şi dă seama, în momentul de faţă, că ai… să spunem, crescut? Eileen, dragă, trebuie să schimb câteva vorbe cu eL

— Nu mă place, spuse Bundle. Ştiu că nu o să mă invite.

— Prostii, se opuse lady Caterham. Aranjez eu asta. Îl ştiu pe George Lomax de când era atâtica. Indică o înălţime de-a dreptul imposibilă. Va fi prea încântat să-mi facă o favoare. Şi apoi, trebuie să se convingă cu ochii lui că e de-o importanţă vitală ca, în ziua de azi, fetele din clasa noastră socială să se arate interesate în bunăstarea patriei lor.

Bundle fu cât pe ce să spună „I-auzi!”, dar se abţinu.

— Acum mă duc să-ţi caut documentaţia promisă, spuse lady Caterham ridicându-se.

Strigă pătrunzător:

— Domnişoară Connor!

O secretară foarte corect îmbrăcată cu o expresie înspăimântată, veni în fugă. Lady Caterham îi dădu câteva directive. După puţin timp, Bundle se întorcea în Brook Street cu un maldăr de hârţoage din cea mai aridă literatură posibilă.

Următorul ei gest fu să-l sune pe Jimmy Thesiger. Primele cuvinte ale acestuia vesteau victoria.

— Am reuşit! Spuse el. Au avut mult de furcă cu Bill, să ştii. I-a intrat în capul ăla sec că voi fi un miel între lupi, dar l-am făcut, în cele din urmă, să înţeleagă. Acum am o grămadă de broşurele pe care trebuie să le studiez. Cunoşti

genul. Al dracului de plictisitoare… dar dacă faci o treabă, fă-o ca lumea. Ai auzit vreodată de conflictul de la graniţa cu Santa Fé?

— Niciodată.

— Ei bine, cu asta îmi bat capul acum. A durat ani de zile şi a fost foarte complicat. M-am hotărât să mi-l aleg ca temă. În ziua de azi, trebuie să te specializezi.

— Şi eu am un morman de literatură de genul ăsta. Mi-a dat-o mătuşa Marcia.

— Care mătuşă?

— Mătuşa Marcia – cumnata tatii. E o persoană foarte politică. De fapt, ea va face să fiu invitată la întrunirea de la George.

— Zău? Oh, e splendid! Urmă o pauză, apoi Jimmy spuse: Ascultă, cred că ar fi mai bine să nu afle asta Loraine, ce zici?

— Poate ar fi mai bine.

— Vezi tu, s-ar putea să nu-i placă să fie lăsată de-o parte. Ori ea chiar trebuie ţinută departe de toate astea.

— Da.

— Vreau să spun că nu poţi lăsa o fată ca ea să se bage în gura lupului.

Bundle reflectă că Jimmy Thesigur era cam deficitar la capitolul tact. Faptul că şi pe ea o păştea pericolul nu-l impresiona câtuşi de puţin.

— Ai plecat? Întrebă Jimmy.

— Nu, doar mă gândeam.

— Înţeleg. Ascultă, te duci mâine la anchetă?

— Da, dar tu?

— Şi eu. Apropo, treaba a apărut în ziarele de seară, dar înghesuită într-un colţ. Ciudat… aş fi zis că se va face mare tam-tam pe tema asta.

— Da… şi eu.

— Ei bine, spuse Jimmy, trebuie să-mi continui lectura. Am ajuns chiar acolo unde Bolivia ne-a trimis un ultimatum.

— Presupun că şi eu trebuie să-mi arunc ochii pe bibliografia mea.

— Ai de gând să toceşti toată seara?

— Aşa cred. Tu?

— Oh, probabil. Noapte bună.

Amândoi minţeau de îngheţau apele. Jimmy Thesiger ştia prea bine că, în seara aceea, avea să ia masa în oraş cu Loraine Wade.

Cât despre Bundle, de îndată ce puse receptorul în furcă, îşi trase pe ea nişte veşminte greu de descris, aparţinând, de fapt, servitoarei ei. Astfel îmbrăcată, ieşi din casă întrebându-se care din două, autobuzul sau metroul, era cel mai bun mijloc de a ajunge la Cubul Şapte Cadrane.

XIII. Clubul Şapte Cadrane.

Bundle ajunse în Hunstanton Street 14 în jur de şapte p.m. La acea oră, cum bine judecase, Clubul Şapte Cadrane era un local mort. Scopul lui Bundle era simplu. Intenţiona să pună mâna pe fostul lacheu, Alfred. Era convinsă că odată Alfred înhăţat, restul avea să fie uşor. Bundle aplica o metodă simplă, autocratică, de a trata cu cei retraşi din activitate. Aceasta rareori eşuase şi nu vedea de ce ar fi eşuat acum.

Singurul lucru de care nu era sigură, era câţi oameni locuiau în incinta clubului. Normal că vroia să atragă cât mai puţin posibil atenţia asupra prezenţei sale.

În timp ce ezita, întrebându-se care ar fi cea mai bună direcţie de atac, soluţia i se dezvălui în cel mai simplu mod cu putinţă. Uşa de la nr. 14 se deschise şi peste prag însuşi Alfred.

— Bună ziua, Alfred, spuse bine dispusă Bundle.

Alfred sări.

— Oh! Bună ziua, excelenţa voastră. Nu… n-am recunoscut-o pe excelenţa voastră, în primul moment.

Felicitându-se în gând de a-şi fi schimbat hainele cu ale cameristei sale, Bundle trecu la afaceri.

— Vreau să schimb câteva vorbe cu tine, Alfred. Unde mergem?

— Păi… zău, milady… nu ştiu… aici nu-i un loc potrivit pentru excelenţa voastră… nu ştiu…

Bundle i-o reteză.

— Cine-i în club?

— În prezent, nimeni, milady.

— Atunci să intrăm.

Alfred scoase o cheie şi descuie uşa. Bundle intră, încurcat şi stângaci ca o oaie, Alfred o urmă. Bundle se aşează şi-l privi drept.

— Presupun că ştii că ceea ce faci aici e cu totul împotriva legii? Rosti ea severă.

Alfred se mută stingherit de pe un picior pe altul.

— E drept că am avut două razii, recunoscu el. Dar nu s-a găsit nimic compromiţător, datorită corectitudinii domnului Mosgorovsky.

— Nu vorbesc doar de jocurile de noroc. E mai mult de-atât… probabil mult mai mult decât ştii tu. Am să-ţi pun o întrebare directă, Alfred, şi te rog să-mi spui adevărul. Cu cât ai fost plătit ca să pleci de la Chimneys?

Alfred se uită de două ori în tavan, căutând, parcă, inspiraţie, înghiţi în sec de trei ori, apoi adoptă inevitabila tactică a celui slab care se confruntă cu unul puternic.

— S-a întâmplat în felul următor, excelenţa voastră. Într-o zi, domnul Mosgorovky a venit cu un grup să viziteze Chimneys. Domnul Tredwell avea o indispoziţie – de fapt, o unghie de la picior încarnată – aşa că mi-a spus să însoţesc eu grupul. La sfârşitul turului, domnul Mosgorovsky a rămas în urma vizitatorului şi, după ce mi-a dat un bacşiş gras, a început discuţia.

— Da, spuse Bundle încurajator.

— Pe scurt, îşi acceleră brusc Albert povestirea, mi-a oferit o sută de lire ca să părăsesc pe loc postul şi să vin aici să am grijă de clubul ăsta. Vroia pe cineva care să fi servit la cele mai bune familii… să imprime localului o ţinută, aşa s-a

exprimat. Şi, ei bine, să fi refuzat ar fi însemnat să întorc spatele norocului… lăsând la o parte faptul că salariul de aici e de trei ori mai mare ca cel pe care-l primeam ca al doilea valet.

— O sută de lire, spuse Bundle. Asta-i o sumă mare, Alfred: S-a spus ceva despre cine urma să-ţi ia locul la Chimneys?

— M-am codit un pic să plec imediat, milady. Am arătat că nu se cădea şi că putea provoca încurcături. Dar domnul Mosgorovsky cunoştea un tip tânăr, care servise în case mari şi care era gata să vină în orice moment. Aşa că i-am spus domnului Tredwell numele tânărului şi totul s-a aranjat.

Bundle dădu din cap. Bănuielile sale fuseseră corecte, iar modus operandi foarte asemănător celui pe care şi-l imaginase ea. Îşi continuă interogatoriul.

— Cine e domnul Mosgorovsky?

— Domnul care ţine clubul ăsta. Un domn rus. Şi foarte deştept.

Brundle pe moment renunţă să mai adune informaţii şi trecu la alte probleme.

— O sută de lire e o sumă mare, Alfred.

— Mai mare decât au avut vreodată în mână, milady, aprobă Alfred cu candoare.

— Ai bănuit vreodată că există aici ceva necurat?

— Necurat, milady?

— Da. Nu vorbesc de jocurile de noroc. Mă refer la ceva mult mai serios. Nu vrei să fii trimis la închisoare, nu-i aşa, Alfred?

— Oh, Doamne! Milady, doar nu vă gândiţi la asta!

— Alaltăieri am fost la Scotland Yard, spuse Bundle pe un ton impresionant. Am auzit, nişte lucruri foarte ciudate. Vreau să mă ajuţi, Alfred, iar dac-o faci, ei bine… dacă lucrurile merg rău, voi pune o vorbă bună pentru tine.

— Am să fiu fericit să fac tot ce pot, milady. Vreau să spun că oricum aş fi făcut.

— Ei bine, mai întâi, vreau să merg prin tot localul ăsta… din pivniţă până la acoperiş.

Însoţită de păcălitul şi speriatul Alfred, făcu o inspecţie foarte amănunţită. Nimic n-o izbi până când ajunse în camera jocurilor de noroc. Aici, într-un colţ, observă o uşă modestă, iar uşa era încuiată.

Alfred explică imediat.

— Asta-i folosită ca portiţă de scăpare, excelenţa voastră. Dincolo de ea e o cameră cu o uşă şi o scară care duce în strada alăturată, pe aici iese lumea când poliţia face razie.

— Dar poliţia nu ştie de ea?

— E o uşă mascată, milady. Seamănă cu un dulap.

Bundle începu să se înfierbânte.

— Trebuie să intru acolo, spuse ea.

Alfred clatină din cap.

— Nu se poate, milady. Cheia e la domnul Mosgoroysky.

— E bine, mai sunt şi alte chei.

Observase că broasca era una de tip obişnuit care, probabil, putea fi uşor descuiată cu una din cheile celorlalte uşi. Alfred oarecum amărât, aduse câteva tipuri asemănătoare. A patra cheie se potrivi. Bundle descuie, deschise uşa şi intră.

Se trezi într-o încăpere mică, impersonală. În centrul ei se afla o masă lungă înconjurată de scaune. Altă mobilă nu era. Două dulapuri încastrate în perete străjuiau de o parte şi de alta căminul.

Alfred îl indică pe cel mai apropiat.

— Asta e, spuse el.

Brundle încercă uşa dulapului, dar era încuiată, şi înţelese pe loc că broasca nu mai era o afacere atât de simplă ca cealaltă. Nu era un tip la care să se potrivească şi altă cheie.

— O treabă ingenioasă, explică Alfred. Când deschizi uşa, totul arată în regulă. Rafturi cu registre şi tot tacâmul. Nimeni n-ar bănui ceva, dar dacă apeşi unde trebuie, peretele din fund se deschide ca o uşă.

Bundle se întoarse şi cerceta cu atenţie încăperea. Primul lucru pe care-l observase fu că uşa pe care intraseră era izolată cu grijă de jur împrejur cu pâslă. Trebuia să fie complet etanşată fonic. Apoi ochii i se îndreptară spre scaune. Erau şapte, câte trei de o parte şi de alta a mesei şi unul, ceva mai impozant ca model, în capul mesei.

Ochii lui Bundle străluciră. Găsise ceea ce căută. Era foarte sigură că acesta era locul de întâlnire al organizaţiei secrete. Locul fusese aproape perfect proiectat. Părea atât de inocent – puteai ajunge aici doar intrând din camera jocurilor de noroc, sau prin intrarea secretă – şi orice discreţie, orice precauţie care ar fi dat de bănuit putea fi lesne explicată prin tripoul care funcţiona în camera alăturată.

În timp ce prin minte i se perinda aceste gânduri, îşi trecu absentă degetul peste poliţa căminului. Alfred o văzu şi interpretă greşit gestul.

— N-o să găsiţi praf, nici vorbă de asta, spuse el. Domnul Mosgorovsky a dat ordin azi-dimineaţă să se facă ordine aici, iar eu am făcut curat sub ochii lui.

— Oh! Exclamă Bundle, gândind intens. Azi-dimineaţă, zici?

— Trebuie, din când în când. Deşi camera nu e, ca să zic aşa, niciodată folosită.

În clipa următoare Alfred suferi un şoc.

— Alfred, trebuie să-mi găseşti, în camera asta, un loc în care să mă pot ascunde.

Tânărul o privi cu spaimă.

— Dar e imposibil, milady. Mă băgaţi în bucluc şi am să-mi pierd slujba.

— Oricum o vei pierde dacă intri la puşcărie, spuse brutală Bundle. De fapt, n-ai de ce să-ţi faci griji, nimeni nu va şti nimic.

— Şi aici nu e nici un loc, se văită Alfred. Uitaţi-vă dumneavoastră singură, excelenţa voastră, dacă nu mă credeţi.

Bundle se văzu nevoită să admită că argumentul era destul de solid. Dar spiritul ei era cel al unei adevărate aventuriere.

— Prostii, spuse hotărâtă. Trebuie să fie un loc.

Niciodată o cameră nu se arătase mai improprie pentru a te ascunde în ea. Obloanele sumbre erau trase peste geamurile murdare ale ferestrelor şi nu existau perdele. Pervazul de afară era lat doar de zece centimetri! În cameră se aflau masa, scaunele şi dulapurile.

Al doilea dulap avea cheia în broască. Bundle se îndreptă spre el şi deschise uşa. Înăuntru erau rafturi încărcate cu o ciudată adunătură de pahare şi veselă.

— Sunt lucruri pe care nu le folosim, explică Alfred. Vedeţi şi dumneavoastră, milady, aici nu s-ar putea ascunde nici o pisică.

Dar Bundle examina rafurile.

— Floare la ureche, îngână ea. Auzi, Alfred, ai pe jos un dulap unde ai putea depozita toate astea? Ai? Bun. Atunci adu o tavă şi începe să cari imediat astea jos. Grăbeşte-te, n-avem timp de pierdut.

— Nu puteţi face asta, milady. Şi, în plus, e târziu. Bucătăresele trebuie să pice dintr-o clipă în alta.

— Domnul Mosgo… sau cum îi zice vine mai târziu, nu?

— Niciodată nu apare înainte de miezul nopţii. Dar, vai, milady;…

— Nu mai vorbi atât, Alfred. Adu tava. Dacă stai şi comentezi, chiar că dai de bucluc.

Făcând ceea ce familiar se numeşte „a-ţi frânge mâinile”, Alfred se îndepărtă. Imediat se întoarse cu o tavă şi, dându-şi de acum seama că protestele erau inutile se apucă de treabă cu o energie nervoasă, de-a dreptul surprinzătoare.

După cum văzuse Bundle, rafturile erau uşor de detaşat. Le dădu jos, le propti de perete şi intră în dulap.

— Hm, strâmtuleţ! Remarcă ea. Închide uşa cu grijă, Alfred – perfect. Da, merge. Acum vreau un burghiu.

— Un burghiu, milady?

— Ai auzit bine.
— Nu ştiu…
— Prostii, trebuie să ai un burghiu. Dacă n-ai ce-ţi cer, va trebui să te duci să cumperi, aşa că mai bine dă-ţi osteneala să cauţi.
Alfred plecă şi se întoarse de îndată cu o lăudabilă trusă de scule. Bundle luă ce îi trebuia şi începu să perforeze rapid şi eficient pentru a obţine o găurică la nivelul ochiului său drept. O făcu din afară, astfel să se observe cât mai puţin şi nici prea mare ca să nu atragă atenţia.
— Gata, s-a făcut, spuse ea în cele din urmă.
— Oh, dar, milady, milady…
— Cee?
— Dar or să vă descopere… dacă deschid uşa.
— N-au să deschidă uşa, spuse Bundle. Pentru că tu ai să încui şi ai să iei cheia cu tine.
— Şi dacă, din întâmplare, domnul Mosgorovsky o să întrebe de cheie?
— Îi spui c-ai pierdut-o. Dar nimeni n-o să-şi bată capul cu dulapul ăsta… e aici doar să distragă atenţia de la celălalt şi să creeze simetrie. Pleacă, Alfred, s-ar putea să vină, în orice moment, cineva. Încuie-mă, ia cheia şi vino să mă scoţi de aici după ce pleacă toţi.
— O să staţi prost, milady. O să leşinaţi…
— Eu nu leşin niciodată. Dar mai bine adu-mi un cocteil. O să am sigur nevoie de el. Apoi încuie la loc camera – nu uita!
— Şi pune cheile în uşile de la care le-ai luat. Şi, Alfred… nu te mai purta ca un iepure. Ţine minte, dacă ceva e în neregulă, voi avea eu grijă să nu păţeşti nimic.
„Asta-i”, îşi spuse Bundle după ce-şi bău cocteilul şi rămase singură.
Nu-i era teamă că nervii lui Alfred ar putea ceda şi o s-o dea de gol. Ştia că simţul lui de autoconservare era prea puternic ca să-l lase să facă o prostie. Însăşi instruirea lui îl ajuta să-şi ascundă emoţiile personale sub masca servitorului de înaltă ţinută.

Un singur lucru o neliniştea pe Bundle. Se putea ca interpretarea pe care o dăduse ea dereticării încăperii să fi fost total greşită.

Iar dacă era aşa… Bundle oftă în ascunzătoarea ei strâmtă. Perspectiva de a-şi petrece în ea ore întregi de pomană nu era deloc atrăgătoare.

XIV. Întrunirea celor Şapte Cadrane.

Ar fi fost bine să treacă peste suferinţa următoarelor patru ore cât mai repede posibil. Bundle stătea într-o poziţie extrem de incomodă. Îşi făcuse socoteala că întrunirea, dacă avea să fie vreo întrunire, trebuia să aibă loc la o oră când clubul era în plină activitate… probabil cândva între miezul nopţii şi două a.m.

Tocmai îşi spunea că trebuie să fie cel puţin şase dimineaţa, când îi ajunse la urechi un bine venit zgomot, zgomotul unei uşi care se descuie.

În clipa următoare se aprinse lumina electrică. Un murmur de voci, care ajunseseră până la ea vreo două minute ca tălăzuirea îndepărtată a valurilor mării, încetă tot atât de brusc precum începuse, şi Bundle auzi zgomotul unui zăvor tras. Era limpede că cineva intrase din camera de joc de alături şi aprecie în gând calitatea etanşeităţii uşii de comunicare.

În clipa următoare, intrusul se ivi în raza ei vizuală – o rază vizuală cumva limitată, dar care totuşi răspundea scopului său. Era un bărbat înalt, lat în umeri, puternic, şi cu o barbă lungă, neagră. Bundle îşi aminti că-l văzuse, cu o seară înainte, stând la una din mesele de bacara, Deci, acesta era misteriosul rus al lui Alfred, proprietarul clubului, sinistrul domn Mosgorovsky. De emoţie, inima lui Bundle bătu mai repede. Atât de puţin semăna ea cu tatăl său, căci, în clipa aceea, fu extrem de mândră de lipsa de confort a poziţiei sale. Rusul rămase câteva minute lângă masă, mângâindu-şi barba.

Apoi scoase un ceas din buzunar şi se uită la el. Dând mulţumit din cap, băgă din nou mâna în buzunar şi scoase

ceva ce Bundle nu putu să vadă, şi ieşi din raza ei vizuală.

Când reapăru, abia se abţinu să nu scoată un strigăt de surpriză.

Chipul lui era acoperit acum cu o mască – deşi nu era chiar mască, în sensul strict al cuvântului. Nu era lipită de faţă. Era doar o bucată de material care atârnă acoperind trăsăturile ca o cortină, şi în care erau practicate două fonte pentru ochi. Forma ei era rotundă şi reprezenta cadrul unui ceas, limbile indicând ora şase.

„Şapte Cadrane!” îşi spuse Bundle. În acea clipă se auzi un nou zgomot – şapte ciocănituri înfundate.

Mosgorovsky se îndreptă spre locul unde Bundle ştia că se află al doilea dulap. Auzi un declic, apoi zgomotul unor glasuri care se salutau într-o limbă străină.

La un moment dat avu priveliştea noilor veniţi. Şi ei purtau măşti – ceasuri, dar în cazul lor limbile erau în poziţii diferite – ora patru, respectiv ora cinci.

Amândoi bărbaţii erau în haine de seară… dar cu o diferenţă. Unul era un tânăr elegant, zvelt, într-un costum de seară cu o croială impecabilă. Graţia cu care se mişca era mai degrabă a unui străin decât a unui englez. Celălalt putea fi descris foarte bine ca un om musculos, vânjos. Hainele îi veneau destul de bine, dar atât, şi Bundle îi ghici naţionalitatea, chiar înainte de a-l auzi vorbind.

— Observ că noi suntem primii care am ajuns la această mică întrunire.

O voce foarte plăcută cu o uşoară tărăgănare americană şi o inflexiune irlandeză în spatele ei.

Tânărul elegant rosti într-o engleză bună, dar uşor afectată:

— Mi-a fost foarte greu să ies în noaptea asta. Lucrurile nu pot fi aranjate întotdeauna în modul cel mai fericit. Eu nu sunt, ca nr. 4, aici de faţă, propriul meu stăpân.

Bundle încercă să-i ghicească naţionalitatea. Până să vorbească, crezuse că e francez, dar accentul lui nu era cel

al unui francez. Eră posibil să fi fost austriac, ungur, sau chiar rus.

Americanul se duse de cealaltă parte a mesei şi Bundle auzi zgomotul unui scaun tras.

— Ora unu a fost un mare succes, spuse el. Te felicit ţi-ai asumat riscul.

— Dacă nu-ţi asumi riscul… Ora cinci ridică din umeri şi lăsă fraza neterminată.

Se auziră din nou şapte bătăi şi Mosgorovsky se îndreptă spre uşa secretă.

Bundle nu reuşi câtva timp să mai vadă nimic, căci întregul grup se afla în afara razei sale vizuale, dar, la un moment dat, auzi glasul ridicat al bărbatului rus.

— Putem să începem?

Dădu ocol mesei şi se aşează pe scaunul alăturat fotoliului din capul mesei. Stând astfel, era direct cu fata la dulapul lui Bundle. Elegantul ora cinci luă loc lângă el. Al treilea scaun de pe partea aceea era în afara vederii lui Bundle, dar americanul, ora patru, apăru, câteva clipe, în câmpul ei vizual înainte de a se aşeza.

Pe partea mai apropiată a mesei erau vizibile tot două scaune, şi, în timp ce le urmărea, Bundle văzu o mână întorcându-l pe al doilea – chiar cel din mijloc – cu faţa în jos. Şi atunci cu o mişcare rapidă, unul din noii veniţi, şterse în treacăt dulapul şi se aşează pe scaunul din faţa lui Mosgorovsky. Oricine ar fi stat acolo ar fi avut, fireşte, spatele întors spre Bundle – iar cel la care se uita acum Bundle cu mult interes era spatele foarte decolleté al unei femei deosebit de frumoase.

Ea fu cea care vorbi prima. Glasul său era muzical, cu accent străin, şi avea o notă adâncă foarte seducătoare. Se uita spre fotoliul gol din capul mesei.

— Prin urmare, nu-l vedem, în noaptea asta, pe nr. 7? Întrebă ea. Spuneţi-mi, prieteni, îl vom vedea vreodată?

— Bună! Spuse americanul. Foarte bună! Cât despre ora şapte… eu încep să cred că nu există o astfel de persoană.

— Eu nu te-aş sfătui să gândeşti aşa, prietene, rosti blând rusul.

Urmă o tăcere… o tăcere destul de stânjenitoare, gândi Bundle.

Încă se mai uita fascinată la frumosul spate din faţa ei. Pe el, chiar sub omoplatul drept, era o mică aluniţă neagră, care scotea şi mai mult în evidentă albeaţa pielii. Bundle îşi zise că, în sfârşit, expresia „frumoasa aventurieră” căpăta un înţeles pentru ea. Era sigură că femeia aceea avea şi un chip frumos – un chip misterios de slavă, cu ochi pătimaşi.

Fu readusă la realitate de glasul rusului, care părea să fie maestrul de ceremonii.

— Să trecem la treburile noastre. Mai întâi, la tovarăşul nostru absent! Nr, 2!

Făcu un gest ciudat în direcţia scaunului răsturnat de lângă femeie, gest imitat de toţi cei prezenţi, care se şi întoarseră în direcţia respectivă.

— Aş fi vrut ca nr. 2 să fi fost cu noi în noaptea asta, continuă el. Sunt multe de făcut. S-au ivit greutăţi neaşteptate.

— Ai raportul lui?

Întrebarea fusese pusă de american.

— Tocmai asta-i – n-am primit nimic de la el. Nu pot să înţeleg.

— Crezi că s-ar putea să fi dat bir cu fugiţi?

— E o… posibilitate.

— Cu alte cuvinte, spuse moale ora cinci, există un… pericol. Rostise cuvântul cu delicateţe… şi, în acelaşi timp, cu savoare. Rusul dădu din cap cu putere.

— Da… există un pericol. Se cunosc deja prea multe despre noi… despre locul ăsta. Câteva persoane bănuiesc ceva. Adăugă cu răceală: Trebuie reduse la tăcere.

Bundle simţi un fior rece pe şira spinării. Dacă o descopereau, ar fi fost redusă la tăcere? Fu readusă brusc la realitate de un cuvânt.

— Aşadar, n-avem nimic care să facă lumină în problema Chimneys?

Mosgorovski clătină din cap.

— Nimic.

Brusc, nr. 5 se aplecă înainte.

— Sunt de acord cu Anna; unde e preşedintele nostru – nr. 7? El a fost cel care ne-a chemat să înfiinţăm societatea asta. De ce nu-l vedem niciodată?

— Nr. 7 are propriile lui metode de lucru, răspunse rusul.

— Întotdeauna spui aşa.

— Nu voi mai spune, rosti Mosgorovsky. Mi-e milă de bărbatul… sau femeia – care se ridică împotriva lui.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

— Trebuie să ne continuam treburile, spuse liniştit Mosgorovsky. Nr. 3, ai planurile de la Wyvern Abbey?

Bundle ciuli urechile. Până acum nu-l auzise pe nr. 3, nici nu-l zărise, o clipă. Îi auzi acum glasul şi i se păru de neconfundat. O voce plăcută, joasă, voalată… vocea unui englez bine educat.

— Le am, domnule.

Pe masă apărură câteva hârtii. Toată lumea se aplecă asupra lor. La un moment dat, Mosgorovsky ridică iar capul.

— Şi lista invitaţilor?

— Iat-o.

Rusul citi.

— Sir Stanley Digby. Domnul Terence O'Rourke. Sir Oswald şi lady Coote. Domnul Bateman. Contesa Anna Radzky. Doamna Macatta. Domnul James Thesiger… Se opri şi întrebă pătrunzător. Cine e domnul James Thesiger?

Americanul râse:

— Nu cred că trebuie să-ţi faci probleme în privinţa lui. E tipul comun de tânăr complet tâmpit.

Rusul continuă să citească.

— Her Eberhard şi domnul Eversleigh. Aici lista se încheie.

„Oare? Îşi zise în gând Bundle. Dar cum rămâne cu fata aia dulce, lady Eillen Brent?”

— Da, nu pare să fie nimic îngrijorător, spuse Mosgorovsky. Se uită de jur împrejurul mesei. Presupun că nu există vreun dubiu privind valoarea investiţiei lui Eberhard?

Ora trei răspunse laconic, în stil englezesc.

— Absolut niciunul.

— Din punct de vedere comercial, ar trebui să valoreze milioane, spuse rusul. Iar pe plan internaţional… ei bine, doar se cunoaşte prea bine lăcomia naţiunilor.

Bundle era aproape sigură că, sub mască, zâmbea sinistru.

— Da, continuă. O mină de aur.

— Merită din plin cinci vieţi, rosti nr. 5, şi râse.

— Dar ştiţi cum sunt inventatorii, spuse americanul. Uneori lucrurile astea afurisite nu merg.

— Un om ca sir Oswald Coote nu poate face nici o greşeală, spuse Mosgorovsky.

— Vorbind ca aviator, se amestecă nr. 5, treaba e perfect fezabilă. Se vorbeşte de ea de ani de zile… dar a fost nevoie de geniul lui Eberhard ca să poată fi transpusă în practică.

— Ei bine, nu cred că mai e nevoie să discutăm problema asta, spuse Mosgorovsky. Aţi văzut cu toţi planurile. Nu cred că schema iniţială poate fi îmbunătăţită. Apropo, am auzit ceva despre o scrisoare a lui Gerald Wade… o scrisoare care a fost găsită şi în care este menţionată această organizaţie. Cine a găsit-o?

— Fiica lordului Caterham – lady Eileen Brent.

— Bauer ar trebui tras la răspundere, spuse Mosgorovsky. A fost o neglijenţă din partea lui. Cui îi era adresată?

— Sorei lui, cred, spuse nr. 3.

— Ghinion, aprecie Mosgorovsky. Nu mai putem face nimic. Ancheta cu privire la Ronald Devereux are loc mâine. Presupun că totul e aranjat?

— S-au împrăştiat peste tot rapoarte despre flăcăi care se antrenează cu puşca, spuse americanul.

— Atunci, ar trebui să fie în regulă. Cred că nu mai e nimic de spus. S-o felicităm cu toţi pe draga noastră ora unu şi să-

i urăm noroc în rolul pe care îl are de jucat.

— Ura! Strigă nr. 5. Pentru Anna!

Toate mâinile se ridicară în acelaşi gest pe care Bundle îl remarcase mai înainte.

— Pentru Anna!

Ora unu primi urarea cu un gest tipic străin. Apoi se ridică şi ceilalţi o urmară în suită. Pentru prima dată, Bundle îl zări pe nr.3. În timp ce îi punea Annei pelerina pe umeri – un bărbat înalt, solid.

Apoi grupul dispăru pe uşa secretă. Mosgorovsky încuie în urma lor. Aşteptă câteva minute, apoi Bundle îl auzi trăgând zăvorul de la uşa cealaltă şi ieşind, după ce stinse lumina.

Trecură două ore până când un neliniştit Alfred, alb ca varul, veni s-o elibereze pe Bundle. Aproape că-i căzu în braţe şi el trebui s-o susţină.

— Nimic, spuse Bundle. Am înţepenit, atâta tot. Auzi, lasă-mă să stau jos.

— Oh, Doamne, milady, a fost groaznic.

— Prostii, spuse Bundle. A mers splendid. Nu te mai văicări acum când totul s-a terminat. Putea ieşi rău, dar, slavă Domnului, n-a ieşit.

— Slavă Domnului, cum spuneţi, milady. Am fost agitat toată seara. Sunt o turmă ciudată, să ştiţi.

— O turmă a dracului de ciudată, aprobă Bundle, masându-şi energic braţele şi picioarele. De fapt, sunt genul de turmă pe care întotdeauna mi l-am imaginat că există doar în cărţi. Până în noaptea asta. În viaţă, Alfred, ai mereu de-nvăţat.

XV. Ancheta.

Bundle ajunse acasă în jur de şase a.m. La nouă şi jumătate era sculată şi îmbrăcată şi-l sună la telefon pe Jimmy Thesiger.

Promptitudinea cu care acesta răspunse o miră oarecum, până şi el îi explică faptul că era pregătit să meargă la anchetă.

— Şi eu la fel, spuse Bundle. Am să-ţi povestesc o grămada de lucruri.

— Ei bine, presupun că mă laşi să te conduc până acolo şi vorbim pe drum. Ce zici?

— Perfect. Dar va trebui să vii mai devreme, ca să mă duci la Chimneys. Şeful poliţiei mă ia de acolo.

— De ce?

— Pentru că e un bărbat amabil.

— Şi eu sunt, spuse Jimmy. Foarte amabil

— Oh tu… tu eşti tâmpit. Am auzit pe cineva spunând asta azi-noapte.

— Pe cine?

— Ca să fiu foarte precisă – pe un evreu rus. Nu, nu era. Era…

Dar un protest de indignare îi curmă vorbele.

— Poate sunt tâmpit. Probabil chiar sunt… dar n-am să le-o permit evreilor ruşi s-o spună. Ce-ai făcut azi-noapte, Bundle?

— Tocmai despre asta vreau să-ţi vorbesc. Deocamdată, la revedere.

Închise pe neaşteptate, fapt care-l lăsă pe Jimmy plăcut surprins. Avea cel mai mare respect pentru capacitatea lui Bundle, deşi în ceea ce simţea pentru ea nu exista nici cea mai mică urmă de afecţiune.

„A aflat ea ceva”, îşi spuse, în timp ce dădea pe gât ultima gură de cafea.

Douăzeci de minute mai târziu, mica lui maşină sport trăgea în faţa casei lui Bundle din Brook Street, iar Bundle, care îl aştepta, coborî sprintenă scările. Jimmy nu era un foarte bun observator, totuşi remarcă cearcănele negre din jurul ochilor lui Bundle şi faptul că întreaga ei înfăţişare trăda că avusese o noapte albă.

— Ia spune-mi, ce treabă misterioasă ai făcut noaptea trecută? Întrebă Jimmy după ce maşina se puse în mişcare.

— Am să-ţi spun. Dar să nu mă întrerupi până nu termin.

Fu o poveste destul de lungă şi Jimmy făcu tot ce-i stătu în puteri să fie atent să nu facă vreun accident. Când Bundle termină, oftă… apoi o privi cercetător.

— Bundle?

— Da.

— Ascultă, nu mă tragi pe sfoară?

— Ce vrei să spui?

— Îmi pare rău, se scuză Jimmy, dar totul mi se pare ca şi cum l-aş mai fi auzit… în vis, mă-nţelegi.

— Înţeleg, spuse cu compătimire Bundle.

— E imposibil, îşi urmă Jimmy şirul gândurilor. Străina, frumoasă aventurieră, banda internaţională, misteriosul nr. 7 a cărui identitate n-o cunoaşte nimeni… am citit, de sute de ori, despre toate astea în cărţi.

— Fireşte că ai citit. Şi eu. Dar nu există nici un motiv pentru care nu s-ar întâmpla şi în realitate. În definitiv… presupun că ficţiunea se bazează pe adevăr. Vreau să spun că dacă lucrurile nu s-ar întâmpla, lumea n-ar putea să se gândească la ele.

— E ceva în ceea ce spui, acceptă Jimmy. Oricum, îmi vine să mă ciupesc ca să văd dacă nu cumva visez.

— Acelaşi lucru l-am simţit şi eu.

Jimmy oftă adânc.

— Ei bine, să presupunem că suntem treji. Stai să văd, un rus, un american, un englez… un posibil austriac sau ungur… şi o doamnă care poate fi de orice naţionalitate – să zicem, rusoaică sau poloneză – asta-i o adunătură foarte reprezentativă.

— Şi un neamţ, adăugă Bundle. L-ai uitat pe neamţ.

— Oh! Crezi…

— Absent nr. 2. Nr. 2 e Bauer – lacheul nostru. Asta ni se pare că reiese limpede din ce-au spus despre raportul pe care-l aşteptau şi n-a sosit… deşi nu-mi dau seama ce raport putea să fie despre Chimneys.

— Trebuie să aibă vreo legătură cu moartea lui Gerry Wade, îşi dădu cu părerea Jimmy. E ceva ce noi încă n-am

înţeles. Spui că a fost menţionat numele de Bauer?
Bundle dădu din cap.
— Îl condamnau ca nu găsise scrisoarea.
— Ei bine mai clar de atât nici nu se poate. Trebuie să-mi ierţi incredulitatea de la început, Bundle… dar, vezi şi tu, treaba e groasă. Spui că ştiau de faptul că merg şi eu, săptămâna viitoare, la Wyvern Abbey?
— Da, cu ocazia asta a spus americanul – el a spus, nu rusul că n-au de ce să-şi facă griji… că nu eşti decât un tâmpit.
— Ah! Exclamă Jimmy. Apăsă nervos pe accelerator şi maşina zvâcni şi mai tare. Îmi pare bine că mi-ai zis asta. Asta îmi acordă, cum s-ar spune, o motivaţie personală în acest caz.
Rămase tăcut câteva clipe, apoi întrebă:
— Spui că numele inventatorului neamţ e Eberhard?
— Da. De ce?
— Aşteaptă puţin. Mi-a venit ceva în minte, Eberhard, Eberhard… da, sunt sigur că ăsta e numele.
— Spune-mi şi mie.
— Eberhard era un tip care descoperise un nou procedeu de fabricare a oţelului. Nu pot să expun problema cum trebuie, pentru că îmi lipsesc cunoştinţele de specialitate… dar ştiu că prin aplicarea acestui procedeu a reuşit să facă un oţel aşa de dur că un fir din acest metal este tot aşa de rezistent ca şi o bară subţire. Eberhard lucra cu avioanele şi ideea sa era că greutatea lor s-ar fi redus enorm şi că zborul ar fi fost practic revoluţionat… mă refer la costul lui. Cred că şi-a oferit invenţia guvernului german care a respins-o, găsindu-i nişte hibe ce nu puteau fi negate… dar modul în care a făcut-o a fost destul de scârbos. Eberhard s-a pus pe treabă şi a înlăturat deficienţele, care ar fi fost ele, dar s-a simţit foarte ofensat de atitudinea guvernului şi a jurat că nu mai pupă ei invenţia lui. Întotdeauna am crezut că toată treaba e doar o scorneală, dar acum… par cu totul altfel.

— Asta-i! Spuse repede Bundle. Trebuie că ai dreptate, Jimmy. Eberhard, mai mult ca sigur, şi-a oferit invenţia guvernului nostru. Ei i-au cerut, sau sunt pe cale să-i ceară, lui sir Oswald Coote să-şi exprime părerea de expert. Deci, la Abbey urmează să aibă loc o conferinţă neoficială. Sir Oswald, George, ministrul aviaţiei şi Eberhard. Eberhard va avea planurile, sau cum le-o fi zicând…

— Formula, sugeră Jimmy. Personal, cred că „Formula” e un cuvânt potrivit.

— Va avea formula la el iar Şapte Cadrane vor să i-o fure. Îmi amintesc pe rus spunând că valorează milioane.

— S-ar putea.

— Şi merită din plin câteva vieţi… aşa a spus celălalt.

— Ei bine, se pare că da, spuse Jimmy, întunecându-se la faţă. Uită-te la ancheta de azi. Bundle, eşti sigură că Ronny n-a mai spus şi altceva?

— Nu. Doar atât: „Şapte Cadrane. Spune-i lui Jimmy Thesinger”. Atât a reuşit, sărmanul de el.

— Aş fi vrut să ştim ce ştia el. Dar am aflat un lucru. Am înţeles că lacheul, Bauer, e aproape sigur răspunzător de moartea lui Gerry. Auzi, Bundle…

— Da?

— Ei bine, câteodată, sunt niţel îngrijorat. Cine va urma? Ăsta, zău, nu e genul de afacere în care să se amestece o fată.

Bundle zâmbi fără să vrea. Îi trecu prin minte că-i trebuise mult timp lui Jimmy s-o bage în aceeaşi categorie cu Loraine Wade.

— E mult mai probabil să urmezi tu decât eu, răspunse voioasă.

— I-auzi! Dar ce-ai zice de câteva accidente în tabăra adversă? În dimineaţa asta, mă simt cam însetat de sânge. Spune-mi, Bundle, ai recunoaşte pe vreuna din persoanele alea dacă le-ai întâlni?

Bundle ezită.

— Cred că l-aş recunoaşte pe nr. 5, spuse în cele din urmă. Avea un mod ciudat de a vorbi… un fel de sâsâit veninos pe care cred că l-aş recunoaşte.

— Dar englezul?

— Pe el l-am văzut cel mai puţin… o fracţiune de secundă… şi avea un glas comun. În afara faptului că era masiv, nu prezenta nimic după care să te iei.

— Fireşte, mai e şi femeia, spuse Jimmy. Cu ea ar trebui să fie mai uşor. Ea face munca murdară, ieşind cu afemeiaţii de miniştri la cină şi obţinând de la ei secrete de stat în timp ce fac amor. Cel puţin, aşa se procedează în cărţi. De fapt, singurul ministru pe care îl cunosc bea apă fierbinte cu o fărâmă de lămâie în ea.

— Ia-l pe George Lomax, de pildă. Ţi-l poţi imagina făcând curte unei străine frumoase? Întrebă Bundle râzând.

Jimmy o aprobă.

— Şi acum despre omul misterios – nr. 7, continuă Jimmy. N-ai nici o idee cine ar putea fi?

— Absolut niciuna.

— Dac-ar fi să ne luăm iarăşi după cărţi, trebuie să fie o persoană bine cunoscută. Ce-ai zice de George Lomax?

Bundle dădu cu îndărătnicie din cap.

— Într-o carte ar fi perfect, aprobă ea. Dar cunoscându-l pe Codders… Căzu brusc pe gânduri şi zâmbi cu îndoială. Codders, marele cap criminal, şopti ea. N-ar fi grozav?

Jimmy fu de aceeaşi părere. Discuţia lor dură destul de mult şi în câteva rânduri, Jimmy încetini în mod involuntar. Când ajunseră la Chimneys îl găsiră pe colonelul Melrose aşteptând. Bundle făcu prezentările şi apoi porniră cu toţii spre locul de desfăşurare a anchetei.

Cum prevăzuse colonelul, afacerea fu foarte simplă. Bundle depuse mărturie. Doctorul la fel. Incidentul a fost pus pe seama antrenamentelor cu puşca din împrejurimi. Se dădu verdictul de împuşcare prin imprudenţă. Moartea lui Ronny era, astfel, rezolvată.

După încheierea anchetei, colonelul Melrose se oferi s-o conducă pe Bundle înapoi la Chimneys, iar Jimmy se întoarse la Londra.

În ciuda felului său uşuratic de-a fi, povestirea lui Bundle îl impresionase profund. Îşi strânse buzele.

„Ronny, băiatule, murmură el. Am de gând să lupt. Iar tu nu eşti aici, să iei parte la joc”.

Mintea îi fu străbătută de un alt gând. Loraine. Era şi ea în pericol.

După câteva minute de ezitare, o sună la telefon.

— Eu sunt, Jimmy. M-am gândit că poate ai vrea să cunoşti rezultatul anchetei. Moarte prin imprudenţă.

— Oh, dar…

— Da, dar cred că aici se ascunde ceva. Procurorul prinsese o pistă. Cineva a lucrat din umbră şi a şters urma. Ascultă, Loraine…

— Da?

— Fii atentă. O să… o să se întâmple o treabă ciudată. Ai să ai mare grijă de tine, nu-i aşa? Pentru mine.

Auzi nota alarmată din glasul ei.

— Jimmy… dar atunci e periculos… pentru tine.

El râse.

— Oh, asta-i în regulă. Eu sunt pisica cu nouă vieţi. Pa, micuţo.

Închise şi rămase câteva clipe pe gânduri. Apoi îl chemă pe Stevens.

— Crezi că poţi să te duci să-mi cumperi un pistol, Stevens?

— Un pistol, domnule?

Credincios înaltei sale instruiri primite, Stevens nu trăda nici o urmă de surpriză.

— Ce tip de pistol aţi dori?

— Tipul de pistol la care apeşi pe trăgaci şi trage până când îţi iei degetul de pe el.

— Un automat, domnule.

— Asta-i! Un automat. Aş vrea unul cu mânerul albastru… dacă tu şi vânzătorul ştiţi la ce mă refer. În poveştile americane, eroul are întotdeauna în tocul de la şold un pistol cu patul albastru.

Stevens îşi permise un uşor zâmbet discret.

— Majoritatea domnilor americani pe care-i cunosc, domnule, poartă, în tocul de la spate, cu totul alt lucru, observă el.

Jimmy Thesiger râse.

XVI. Recepţie la Abbey.

În după-amiaza de vineri, Bundle ajunse la Wyvern Abbey, exact la ora ceaiului. George Lomax îi ieşi în întâmpinare, considerabil impresionat.

— Draga mea Eileen, spuse el. Nici nu ştii cât sunt de încântat să te văd aici. Trebuie să mă ierţi de a nu te fi invitat când l-am invitat pe tatăl tău, însă adevărul e că nici n-am visat că genul ăsta de întrunire ţi-ar fi plăcut. Am fost atât…ăă… surprins, cât şi… ăă… încântat când lady Caterham mi-a spus că eşti interesată de… ăă… politică.

— Vroiam atât de mult să vin, spuse Bundle simplu, candidă.

— Doamna Macatta soseşte abia cu ultimul tren, explică George. În seara asta, vorbeşte la o întrunire din Manchester. Îl cunoşti pe Thesiger? Un tip destul de tinerel, dar deosebit de priceput la politica externă. După cum arată, n-ai zice.

— Îl cunosc pe domnul Thesiger, spuse Bundle dând solemn mâna cu Jimmy, care, observase ea, îşi făcuse cărare pe mijlocul capului pentru a da expresiei sale o notă de seriozitate.

— Ascultă, îi spuse grăbit Jimmy, după ce George se îndepărtă momentan, nu trebuie să te superi, dar i-am spus şi lui Bill despre micul nostru aranjament.

— Bill? Întrebă Bundle, supărată.

— Ei, bine, la urma urmei, Bill face parte din grup. Era cel mai bun prieten al lui Ronny, cum fusese şi Gerry.

— Oh! Ştiu.

— Crezi c-am făcut rău? Regret.

— Fireşte, Bill e în regulă, nu e vorba de asta, dar e născut să facă gafe?

— Şi nu-l duce capul prea mult? Tatonă Jimmy. Dar uiţi un lucru – Bill are un pumn de oţel. Şi ceva îmi spune mie că va fi nevoie de un pumn de oţel.

— Poate că ai dreptate. Cum a reacţionat?

— Şi-a frământat un pic cam mult mintea… vreau să spun, i-a trebuit ceva timp ca să priceapă. Dar repetându-i treaba cât mai pe înţelesul lui, am reuşit, în cele din urmă, s-o fac să-i intre în cap. Şi, fireşte, merge cu noi până-n pânzele albe, cum s-ar spune.

George reapăru pe neaşteptate.

— Vreau să fac câteva prezentări, Eileen. Acesta e sir Stanley Digby – lady Eileen Brent. Domnul O'Rourke. Ministrul aviaţiei era un omuleţ rotofei, cu un zâmbet vioi. Domnul O'Rourke, un tânăr înalt cu ochi albaştri, zâmbitori şi o faţă tipică de irlandez, o salută cu entuziasm pe Bundle.

— Şi eu care credeam că va fi doar o întâlnire politică total plictisitoare, îi şopti el la ureche.

— Sst! Spuse Bundle. Sunt o persoană politică… foarte politică.

— Pe sir Oswald şi pe lady Coote îi cunoşti, spuse George.

— De fapt, nu ne-am întâlnit niciodată, rosti Bundle zâmbind.

În gând, îşi felicită tatăl pentru descriere.

Sir Oswald îi strânse mâna atât de energic că ea clipi uşor.

Lady Coot, după ce se înclină cu un aer lugubru, se întoarse spre Jimmy Thesiger, părând să manifeste ceva asemănător unui sentiment de plăcere. În ciuda condamnabilului lui obicei de a întârzia la micul dejun, lady Coote avea o oarecare afecţiune pentru tânărul ăsta plăcut, cu faţa rozalie. Aerul lui de băiat bun o fascina. Simţea o dorinţă maternă de a-l lecui de proastele lui obiceiuri şi de a-l forma pentru viaţă. Dacă, odată format, ar mai fi fost tot

atât de atrăgător – asta era o întrebare pe care nu şi-o pusese. Acum începu să-i vorbească despre un dureros accident de maşină pe care-l suferise una din prietenele ei.

— Domnul Bateman, interveni George, cu o grabă care părea să spună că are lucruri mai bune de făcut.

Un tânăr serios, palid, se închină.

— Iar acum, trebuie să te prezinţi contesei Radzky, continuă George.

Contesa Radzky conversa cu domnul Bateman. Aplecată mult pe spate pe sofa, cu picior peste picior, de-o manieră îndrăzneaţă, fuma dintr-un ţigaret incredibil de lung, încrustat cu turcoaze.

Bundle îşi zise că era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Avea ochii foarte mari şi albaştri, părul negru cărbune, tenul mat şi un nas uşor turtit, tipic slav, iar trupul zvelt şi suplu. Buzele erau rujate foarte puternic, şi Bundle îşi zise că pentru Wyvern Abbey culoarea era total nepotrivită.

Spuse repede:

— Aceasta e doamna Macatta… da?

George o contrazise şi i-o prezentă pe Bundle contesei care, după ce înclină neglijent din cap, îşi reluă conversaţia cu seriosul domn Bateman.

Bundle auzi la ureche vocea lui Jimmy.

— Pongo e absolut fascinat de fermecătoarea slavă. Patetic, nu? Hai să bem un ceai!

Ajunseră din nou în vecinătatea lui sir Oswald Coote.

— Reşedinţă dumitale e foarte frumoasă, remarcă marele om.

— Mă bucur că v-a plăcut, spuse moale Bundle.

— Are nevoie de instalaţii noi, aduse la zi, adăugă sir Oswald, apoi meditä câteva clipe.

— Am luat domeniul Ducelui de Alton, continuă el. Trei ani. Doar până îmi găsesc o reşedinţă proprie. Presupun că tatăl dumitale n-ar putea-o vinde chiar să vrea?

Bundle simţi cum i se taie respiraţia. Avu o viziune de coşmar a Angliei înţesată de nenumăraţi Coote, în nenumărate domenii ca Chimneys – toate, bineînţeles prevăzute, în întregime, cu noi sisteme de instalaţii.

Simţi un resentiment violent care, îşi spuse ea, era absurd. În definitiv, comparându-l pe lordul Caterham cu sir Oswald Coote, nu exista nici un dubiu cu privire la care dintre cei doi ar fi fost învinsul. Sir Oswald avea una dintre acele personalităţi puternice, care-i făcea pe toţi cei cu care intră în contact să pară mici. Era, cum spusese lordul Caterham, un buldozer uman. Şi totuşi, fără doar şi poate, sir Oswald era, în multe privinţe, un om prost. În afară de cunoştinţele sale de specialitate şi fantastica sa forţă de a conduce era, probabil, foarte ignorant. Sute de aspecte ale vieţii pe care lordul Caterham le sesiza şi pe seama cărora se distra copios, pentru sir Oswald Coote rămâneau o carte închisă.

În timp ce era adâncită în aceste reflecţii, Bundle continua, totuşi, să converseze cu un aer lejer. Auzi că Herr Eberhard sosise, dar că zăcea răpus de-o durere de cap. Aceasta i-o adusese la cunoştinţă domnul O'Rourke, care reuşi să prindă un loc lângă ea, şi-l păstra.

În mare, starea de spirit a lui Bundle era destul de plăcută, când urcă să se schimbe, doar că o încerca o uşoară undă de nelinişte ori de câte ori se gândea la iminenta sosire a doamnei Macatta. Simţea că apropiata confruntare cu doamna Macatta nu avea să fie un drum presărat cu trandafiri.

Primul şoc îl avu când coborî, îmbrăcată cuminte într-o rochie de dantelă neagră, şi traversă holul. Acolo stătea un lacheu – sau, cel puţin, un om îmbrăcat în lacheu. Dar silueta lui pătrată, masivă, cu greu ar fi putut înşela pe cineva. Bundle se opri şi îl privi lung.

— Superintendentul Battle! Îngăimă ea.

— Chiar aşa, lady Eileen.

— Oh! Rosti nesigură Bundle. Sunteţi aici ca să… ca să?…

— Nu scap lucrurile din ochi.

— Înţeleg.

— Ştii, scrisoarea aceea de ameninţare, spuse superintendentul. N-am fi putut face nimic pentru domnul Lomax, dacă nu veneam eu personal.

— Dar nu credeţi că… începu Bundle, opri se opri. Nu-i prea plăcea să-i sugereze superintendentului că deghizarea sa nu era deosebit de reuşită. Parcă ar fi avut scris pe el „ofiţer de poliţie”, şi Bundle cu greu îşi putea imagina un criminal care, la vederea lui, nu s-ar fi pus în gardă.

— Crezi că aş putea fi recunoscut? Întrebă direct superintendentul.

— Chiar la asta mă gândeam… da… recunoscu Bundle.

Ceva care ar fi putut fi luat drept zâmbet trecu peste trăsăturile superintendentului Battle.

— Or să se pună-n gardă, nu? Ei bine, lady Eileen, de ce nu?

— De ce nu? Repetă ca un ecou Bundle… destul de prosteşte, îşi zise ea.

Superintendentul Battle dădu încetişor din cap.

— Tot ce vrem e să nu aibă loc nici o neplăcere, nu-i aşa? De ce să facem pe deştepţii, să dovedim cât de deştepţi suntem în arta deghizării? Ei bine, doar vrem să arătăm că e cineva pe fază, ca să spun aşa.

Bundle îl privi cu oarecare admiraţie. Îşi putea imagina că apariţia neaşteptată a unui personaj atât de renumit ar fi putut avea un efect deprimant asupra oricărui plan şi a acelora care îl clociseră.

— E o mare greşeală să fii prea deştept, spuse superintendentul. Important e să nu se întâmple nimic neplăcut în weekend-ul ăsta.

Bundle trecu mai departe întrebându-se câţi dintre oaspeţi îl recunoscuseră, sau aveau să-l recunoască, pe detectivul de la Scotland Yard. În salon îl văzu pe George cu fruntea încruntată şi cu un plic galben în mână.

— Extrem de supărător, spuse el. O telegramă de la doamna Macatta.

Nu poate veni, copii ei au făcut oreion.

Bundle simţi o imensă uşurare.

— Îmi pare rău mai ales pentru tine, Eileen. Ştiu cât erai de nerăbdătoare s-o cunoşti pe doamna Macatta. Contesa va fi şi ea profund dezamăgită.

— Oh, nu contează, spuse Bundle. M-aş fi supărat şi mai mult dacă ar fi venit şi mi-ar fi dat oreionul.

— O boală foarte păcătoasă, o aprobă George. Sper ca doamna Macatta să nu se molipsească. E o femeie cu principii evoluate, are în cel mai înalt grad simţul responsabilităţilor sale faţă de comunitate. În aceste zile de stres naţional, trebuie să ţinem seama de toate…

George îşi curmă brusc discursul înflăcărat.

— Dar despre asta, altădată, spuse el. În cazul tău nu-i nici o grabă… din fericire. Însă, vai! Contesa e doar în vizită pe plaiurile noastre.

— E unguroaică, nu-i aşa? Întrebă curioasă Bundle.

— Da. Ai auzit, fără îndoială, de Partidul tinerilor unguri. Contesa e unul din liderii acestui partid. Femeie foarte bogată, rămasă văduvă la o vârstă tânără, şi-a consacrat toţi banii şi tot talentul cauzei publice. S-a dedicat, mai ales, mortalităţii infantile – o problemă foarte dureroasă, în condiţiile de azi, din Ungaria. Eu… Ah! Uite-l pe Herr Eberhard!

Inventatorul german era mai tânăr decât şi-l imagina Bundle. N-avea, probabil, mai mult de treizeci şi trei – treizeci şi patru de ani. Era ursuz şi nu se simţea în apele lui. Totuşi, prezenţa sa era chiar neplăcută. Ochii lui albaştri erau mai degrabă timizi decât iscoditori, iar urâtul obicei de a-şi roade unghiile se datora, gândi ea, nervozităţii, nu altor cauze. Era slab şi scund părând anemic, cu o sănătate şubredă.

Conversă destul de stângaci cu Bundle, într-o engleză afectată, şi amândoi binecuvântară întreruperea volubilului domn O'Rourke. La un moment dat, în încăpere dădu buzna Bill – acesta era exact cuvântul, la fel cum şi-ar fi făcut

intrarea şi un câine Terra Nova, favoritul casei – şi se îndreptă imediat spre Bundle. Arăta zăpăcit şi chinuit.

— Bună, Bundle. Am auzit că eşti aici. Am fost priponit toată seara, altfel te-aş fi văzut mai devreme.

— Grijile statului sunt apăsătoare astă seară? Îl compătimi O'Rourke.

Bill mârâi.

— Nu ştiu cum e omul tău, se văită el. Pare un tip cumsecade, de treabă. Dar Codders e absolut important. De dimineaţa şi până seara dă-i, şi dă-i, şi dă-i. Nimic din tot ce faci nu e bine, şi tot ce n-ai făcut trebuia să faci.

— Seamănă cu un citat dintr-o carte de rugăciuni, remarcă Jimmy care tocmai se apropiase.

Bill îl privi cu reproş.

— Nimeni nu ştie ce am eu de îndurat, spuse el patetic.

— S-o întreţii pe contesă? Sugeră Jimmy. Sărmane Bill, ăsta mai degrabă e un chin pentru o femeie decât pentru tine.

— Despre ce vorbiţi? Întrebă Bundle.

— După ceai, contesa l-a rugat pe Bill să-i arate interesantul domeniu, explică Jimmy rânjind. Vreau să spun, reşedinţa.

— Ei bine, nu puteam s-o refuz, nu-i aşa? Spuse Bill roşu ca racul.

Bundle simţi o uşoară nelinişte. Cunoştea cum nu se poate mai bine cât de sensibil era Bill la farmecele feminine. În mâinile unei femei cum era contesa, Bill ar fi fost ca ceara. Se întrebă încă o dată dacă Jimmy Thesiger făcuse bine că-i spusese lui Bill secretul lor.

— Contesa e o femeie fermecătoare, spuse Bill şi grozav de inteligentă. Trebuia s-o vezi plimbându-se prin casă. A pus tot felul de întrebări.

— Ce întrebări? Întrebă brusc Bundle.

Bill răspunse abstract.

— Oh, nu ştiu. Despre istoria ei. Şi despre mobila veche. Şi… oh! Tot soiul de întrebări.

În acel moment, contesa intră în cameră. Părea că gâfâie uşor. Arăta magnific în rochia neagră de catifea, mulată pe corp. Bundle remarcă graba cu care Bill începu să graviteze în jurul ei. Tânărul serios şi ochelarist i se alătură.

— Bill şi Pongo s-au încins rău, comentă râzând Jimmy Thesiger.

Bundle nu găsi deloc că era un motiv de râs.

XVII. După cină.

George nu credea în inovaţiile moderne. Abbey nu cunoştea facilităţile la zi, cum ar fi încălzirea centrală. Drept urmare, când, după cină, doamnele intrară în salon, temperatura era regretabil de inadecvată cerinţelor rochiilor de seară la modă. Focul care ardea în căminul bine căptuşit deveni ca un magnet. Cele trei femei se îngrămădiră în jurul lui.

— Brrr! Exclamă contesa pe o notă străină, exotică.

— Zilele se scurtează, spuse lady Coote, strângându-şi mai tare în jurul umerilor ei ampli, un groaznic şal înflorat.

— De ce naiba n-are George o casă încălzită ca lumea? Întrebă Bundle.

— Voi, englezii, nu vă încălziţi niciodată casele, spuse contesa.

Îşi luă ţigaretul lung şi începu să fumeze.

— Căminul ăsta e demodat, remarcă lady Coote. Toată căldura se duce pe coş, nu intră în cameră.

— Oh! Exclamă contesa.

Urmă o pauză. Contesa era atât de vizibil plictisită de compania ei încât conversaţia deveni dificilă.

— E ciudat că doamna Macatta are copiii bolnavi de oreion, rupse Bundle tăcerea. În fine, n-am vrut să spun ciudat...

— Ce e ăla oreion? Întreabă contesa.

Bundle şi lady Coote începură concomitent să explice, în final, completându-se, reuşiră.

— Presupun că şi copiii din Ungaria fac oreion, spuse lady Coote.

— Poftim?
— Copiii din Ungaria. Ei nu fac oreion?
— Nu ştiu, răspunse contesa. De unde să ştiu?
Lady Coote o privi oarecum surprinsă.
— Dar am înţeles că vă ocupaţi…
— Oh, treaba asta! Contesa renunţă să mai stea picior peste picior, scoase ţigaretul din gură şi începu să vorbească volubilă.
— Am să vă povestesc nişte orori, spuse ea. Orori pe care le-am văzut. N-o sa vă vină să credeţi! Incredibile!

Vorbea fluent şi sugestiv. Descrise cu mult talent scene incredibile de foamete şi mizerie. Vorbi despre situaţia din Budapesta, imediat după război şi de lipsurile ei până în prezent. Era dramatică dar, după mintea lui Bundle, semăna puţin cu o placă de gramofon. Îi dădeai drumul şi n-aveai treabă.

Lady Coote era cutremurată până-n măduva oaselor – asta era foarte clar. Stătea cu gura uşor deschisă şi ochii ei mari, întunecaţi şi trişti erau fixaţi asupra contesei. Din când în când intervenea cu un comentariu propriu.

— Una din verişoarele mele a avut trei copii arşi, mai să moară. Groaznic, nu-i aşa?

Contesa nu-i dădu nici o atenţie. Turui în continuare. Într-un final se opri tot atât de brusc precum începuse.

— Gata! Spuse ea. V-am povestit. Avem bani… dar nu suntem organizaţi. Tot ce ne trebuie e organizarea.

Lady Coote oftă.

— L-am auzit pe soţul meu spunând că nimic nu se poate face fără metodă. El îşi atribuie în totalitate succesele acestui lucru. Declară că fără metodă n-ar fi ajuns aşa sus, nu s-ar fi realizat niciodată.

Oftă din nou. Pentru o clipă, prin faţa ochilor îi trecu imaginea unui sir Oswald care nu se realizase în viaţă. Un sir Oswald care avea, în esenţă, atributele acelui tânăr voios din magazinul de biciclete. Doar pentru o clipă îi trecu prin minte cu cât mai plăcută i-ar fi fost viaţa dacă sir Oswald n-ar fi avut metodă.

Printr-o neînţeleasă asociaţie de idei, se întoarse spre Bundle.

— Spune-mi, lady Eileen, dumitale îţi place acel grădinar şef pe care-l ai?

— Macdonald? Ei bine… Bundle ezită. De fapt, nu prea poate să-ţi placă Macdonald, explică ea, scuzându-se. Dar e un grădinar de prima clasă!

— Oh! Ştiu că e, spuse lady Coote.

— Dacă e ţinut în frâu, e în regulă.

— Aşa cred şi eu.

Se uită cu invidie la Bundle pentru care, din cât se părea, sarcina de al ţine în frâu pe Macdonald era floare la ureche.

— Ador grădinile rafinate, spuse, visătoare, contesa.

Bundle o privi lung, dar, în clipa aceea, avu loc o diversiune. Jimmy Thesinger intră în cameră şi i se adresă direct, cu un glas ciudat şi grăbit.

— Ascultă, vrei să vii şi să vezi gravurile alea odată? Acum poţi să le admiri.

Bundle părăsi grăbită camera, urmată îndeaproape de Jimmy.

— Ce gravuri? Întreabă ea, în timp ce închidea uşa salonului.

— Nici o gravură. Trebuia să spun ceva să te scot de acolo. Vino, Bill ne aşteaptă în bibliotecă. Acolo nu-i nimeni.

Bill străbătea biblioteca în lung şi-n lat, într-o stare de spirit evident tulburată.

— Ascultă, explodă el, nu-mi place asta.

— Ce nu-ţi place?

— Faptul că eşti amestecată în treaba asta. Fac pariu că o să se lase cu tărăboi şi atunci…

Se uită la ea cu un aer emoţionat pe care Bundle îl găsi reconfortant.

— Ar trebui ţinută de-o parte, nu-i aşa, Jimmy?

— Şi eu i-am spus asta, îl aprobă Jimmy.

— Las-o baltă, Bundle, vreau să spun… cineva ar putea fi rănit.

Bundle se întoarse spre Jimmy.

— Ce i-ai povestit? Cât?

— Oh! Totul.

— Încă nu m-am prins de tot, recunoscu Bill. Tu la Şapte Cadrane şi tot restul. Se uită nefericită la ea. Ascultă, Bundle, aş vrea să nu te fi băgat.

— De ce nu? Întrebă Bundle. E palpitant…

— Oh, da… palpitant. Dar pot fi al dracului de periculoşi. Aminteşte-ţi de bietul Ronny.

— Da, spuse Bundle. Dacă n-ar fi fost prietenul tău, Ronny, presupun că niciodată n-aş fi fost, cum spui tu, „amestecată” în treaba asta. Dar sunt. Şi nu are nici un rost să mai behăi în privinţa asta.

— Ştiu că eşti înspăimântător de vitează, Bundle, dar…

— Gata cu complimentele. Să trecem la planuri.

Spre uşurarea ei, Bill reacţionă favorabil.

— Aveţi dreptate în privinţa formulei. Eberhard are la el un fel de formulă, sau, mai degrabă, Sir Oswald o are. Produsul a fost testat în uzinele lui… în mare secret şi tot tacâmul. Eberhard a fost acolo cu el. Acum sunt cu toţii în cabinetul de lucru şi discută afacerea.

— Cât stă sir Stanley Digby? Întrebă Jimmy.

— Mâine se-ntoarce la Londra.

— Hm! Atunci un lucru e foarte clar. Dacă, aşa cum bănuiesc, sir Stanley va lua formula cu el, orice afacere ciudată ce s-a pus la cale va avea loc la noapte.

— Şi eu cred.

— În privinţa asta nu încape îndoială. Asta restrânge, într-un mod foarte confortabil, raza de acţiune. Dar flăcăii vor trebui să dea din ei tot ce pot. Să ne ocupăm de detalii, înainte de toate, unde va fi la noapte formula sacră? La Eberhard, sau la sir Oswald Coode?

— La niciunul. Am înţeles că-i va fi înmânată, în seara asta, ministrului aviaţiei ca s-o ia cu el mâine la Londra. În cazul ăsta, va fi la O'Rourke. Sigur!

— Ei bine, treaba se poate rezolva într-un singur fel. Dacă noi credem că cineva urmează să subtilizeze hârtia aia, va trebui să veghem toată noaptea, Bill, băiatule.

Bundle deschise gura ca să protesteze, dar o închise la loc.

— Apropo, continuă Jimmy, l-am recunoscut eu pe comisionarul de la Harrods, în hol astă seară, sau era vechiul nostru prieten Lestrade, de la Scotland Yard?

— Scânteietor, Watson, spuse Bill.

— Presupun că-l cam încurcăm, spuse Jimmy.

— N-avem încotro. Asta numai dacă intenţionăm să ducem treaba până la capăt.

— Atunci rămâne stabilit. Veghem, în două schimburi, la noapte?

Bundle din nou deschise gura, şi din nou o închise la loc.

— Drept grăieşti, aprobă Bill. Cine intră primul în post?

— Să dăm cu banul?

— E de preferat.

— Perfect. Uite, dacă-i cap, intri tu primul şi eu al doilea. Dacă-i pajură, vice versa.

Bill dădu din cap. Banul zbură prin aer. Jimmy se aplecă să se uite la el.

— Pajură, spuse el.

— La dracu! Tu ai câştigat primul schimb, şi, probabil atunci va avea loc distracţia.

— Oh, nu se ştie niciodată, spuse Jimmy. Criminalii sunt imprevizibili. La ce oră să te trezesc? La trei?

— E destul de cinstit, cred.

Acum, în sfârşit, Bundle vorbi.

— Şi cum rămâne cu mine? Întreabă ea.

— N-ai nimic de făcut. Te sui în pat şi dormi.

— Oh! Asta-i prea palpitant.

— Nu se ştie niciodată, spuse Jimmy cu blândeţe. Poţi fi omorâtă în somn, în timp ce eu şi Bill scăpăm basma curată.

— Ei bine, întotdeauna există această posibilitate. Ştii, Jimmy, nu-mi place deloc contesa. Mi se pare suspectă.

— Prostii strigă Bill cu căldură. E absolut dincolo de orice bănuială.

— De unde ştii? Îl înţepă Bundle.

— Ştiu. Unul dintre colegii de la ambasada ungară a garantat pentru ea.

— Oh! Exclamă Bundle, uluită pe moment de fervoarea lui.

— Voi, fetele, sunteţi toate la fel, bombăni Bill. Numai pentru că e o femeie foarte arătoasă…

Bundle era mult prea la curent cu acest argument necinstit, tipic masculin.

— Ei bine, nu te duce să-i faci confidenţe la ureche, spuse ea. Mă duc la culcare. M-am plictisit de moarte în salonul ăla şi n-am de gând să mă întorc tot acolo.

Părăsi încăperea. Bill se uită la Jimmy.

— Bună fată, Bundle, spuse el. Mi-era teamă că o să avem necazuri cu ea. Ştii cum se bagă în toate. Cred că felul în care a reacţionat a fost de-a dreptul minunat.

— Şi eu. M-a lăsat mască.

— Are ceva bun simţ, Bundle a noastră. Ştiu când un lucru e total imposibil. Ascultă, n-ar trebui să avem nişte arme mortale? De obicei, tipii care intră în chestii din astea au.

— Am un automat cu patul albastru, spuse Jimmy cu mândrie. Cântăreşte peste un kilogram şi arată foarte periculos. Ţi-l împrumut când îţi vine rândul.

Bill îl privi cu respect şi invidie.

— Cum de te-ai gândit la asta? Întrebă el.

— Nu ştiu, spune neglijent Jimmy. Mi-a venit aşa dintr-o dată.

— Sper că nu împuşcăm pe cine nu trebuie, spuse Bill cu o oarecare nelinişte.

— Ar fi regretabil, răspunse grav domnul Thesiger.

XVIII. Aventurile lui Jimmy.

Aici povestirea noastră ar trebui împărţită în trei părţi distincte. Noaptea avea să se dovedească plină de evenimente şi fiecare dintre cele trei personaje implicate aprecie lucrurile din propriul lui punct de vedere.

Vom începe cu acel tânăr plăcut şi cuceritor, domnul Jimmy Thesiger, din momentul în care îi spusese noapte bună amicului său conspirator, Bill Eversleigh.

— Nu uita, trei a.m., spuse Bill. Adică, dacă mai eşti viu.

— Oi fi eu tâmpit, răspunse Jimmy, amintindu-şi cu ciudă de remarca pe care Bundle i-o repetase, dar nici atât pe cât par.

— Asta ai spus despre Gerry Wade, rosti încetişor Bill. Îţi aduci aminte? Chiar în noaptea când…

— Taci, prostu' dracului! N-ai nici un pic de tact?

— Am tact, fireşte. Doar sunt diplomat. Toţi diplomaţii au tact.

— Ah! Trebuie că eşti încă în stadiul de larvă.

— Nu înţeleg ce-a fost cu Bundle, reveni brusc Bill la subiectul de mai înainte. Aş fi jurat că o să fie… ei bine, dificilă. Bundle s-a transformat mult în bine. Foarte mult.

— Asta a spus-o şi şeful tău. Afirma că e plăcut surprins.

— Personal, cred că Bundle l-a tras niţeluş pe sfoară, spuse Bill. Dar Codders e atât de tâmpit încât înghite tot ce-i torni. Ei bine, noapte bună.

— Probabil o să-ţi dea destul de furcă să mă trezeşti când va veni timpul… dar insistă!

— N-o să-mi prea ajute dacă o vei fi luat pe urmele lui Gerry Wade, răspunse Jimmy, răutăcios.

Bill îl privi cu reproş.

— De ce dracu vrei să mă faci să mă simt prost? Întrebă el.

— Îmi asiguram spatele, atât. Hai, cară-te!

Bill zâmbi. Rămase stingherit, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Ascultă, spuse el.

— Da?

— Vreau să spun… ei bine, vreau să spun să ai grijă de tine, bine? Văd că eşti foarte ironic şi nepăsător, dar mă gândesc la sărmanul Gerry… şi pe urmă la bietul Ronny…

Jimmy îl privi exasperat. Bill era unul dintre acei oameni bine intenţionaţi, dar rezultatul eforturilor lui era că te scotea din sărite.

— Înţeleg că va trebui să ţi-l arăt pe Leopold, spuse el.

Băgă mâna în buzunarul costumului bleumarin cu care tocmai se îmbrăcase şi scoase ceva pe care i-l arătă lui Bill.

— Un adevărat, autentic automat cu patul albastru, spuse el cu modestă mândrie

— Nu. Ascultă, e chiar adevărat?

Era neîndoielnic impresionat.

— Mi l-a cumpărat Stevens, omul meu. Ordonat şi metodic în tot ce face. Apeşi pe trăgaci şi restul îl face Leopold.

— Oh! Ascultă, Jimmy.

— Ce-i?

— Ai grijă, vrei? Vreau să spun, nu lăsa drăcia asta să tragă în oricine. Ar fi foarte neplăcut să-l împuşti pe bătrânul Digby umblând în somn.

— E-n regulă. Normal, acum că l-am cumpărat, vreau să văd de ce e în stare dragul Leopold, dar am să-mi înfrâng pe cât posibil instinctele sângeroase.

— Ei bine, noapte bună, spuse, pentru a zecea oară, Bill şi, de data asta, se îndepărtă.

Jimmy rămase singur de veghe.

Sir Stanley Digby ocupa o cameră la extremitatea aripii de vest. De-o parte, camera era încadrată de o baie iar de cealaltă printr-o uşă de comunicare, se intra într-o încăpere mai mică, ocupată de domnul Terence O'Rourke. Uşile acestor trei camere dădeau într-un coridor scurt. Era simplu de păzit. Un scaun plasat retras în umbra unui dulap de stejar, chiar în locul în care coridorul dădea în culoarul principal, constituia un loc de veghe ideal. Nu era nici un alt mod de a pătrunde în aripa de vest şi, oricine ar fi intrat sau ieşit de acolo, nu avea cum să nu fie văzut. Un bec era încă aprins.

Jimmy se aşează confortabil, îşi încrucişă picioarele şi se puse pe aşteptat. Leopold stătea la-ndemână, pe genunchii lui.

Se uită la ceas. Era unu fără douăzeci – exact o oră de când întreaga suflare din casă se dusese la culcare. Nici un sunet nu venea să tulbure liniştea nopţii, cu excepţia unui îndepărtat tictac al unui ceas.

Jimmy nu-i prea dădea atenţie acelui tictac. Se gândea, mai precis – depăna amintiri. Gerald Wade… şi acele şapte ceasuri ticăind pe poliţa căminului… Ce mână le pusese acolo, şi de ce? Se înfioră.

Neplăcută treabă aşteptarea asta. Nu era de mirare cum se petreceau şedinţele de spiritism. Stând în întuneric,

mintea ţi-o lua razna… gata să sari la cel mai mic zgomot. Îl năpădiră gânduri neplăcute.

Ronny Devereaux! Ronny Devereaux şi Gerald Wade! Amândoi tineri, amândoi plini de viaţă şi de energie; tineri obişnuiţi, veseli, sănătoşi… Uf! De ce nu-şi putea scoate din minte gândurile astea?

Se uită din nou la ceas. Abia unu şi douăzeci. Ce încet trece timpul!

Grozavă fată, Bundle! Ce curaj şi câtă stăpânire de sine ca să intre într-un loc ca Şapte Cadrane! Lui de ce îi lipsesc curajul şi iniţiativa de a se gândi la asta? Presupuse că din cauză că treaba era prea fantastică.

Nr. 7. Cine dracu putea fi nr. 7? Să fi fost, în clipa aceea, în casă? Poate deghizat în servitor. Nu putea fi, desigur, unul din oaspeţi. Nu, era imposibil. Dar atunci, toată treaba era imposibilă.

Dacă n-ar fi avut încredere în buna credinţă a lui Bundle… ei bine, ar fi gândit că totul era o scorneală.

Căscă. Ce ciudat, să simţi că ţi-e somn şi, în acelaşi timp, să fii încordat! Se uită iarăşi la ceas. Două fără zece. Timpul trecea.

Şi atunci, brusc îşi ţinu respiraţia, se aplecă în faţă şi ascultă. Auzise ceva.

Minutele treceau… Iată, din nou, scârţâitul unei scânduri… Dar venea de undeva de jos. Iarăşi! Un scârţâit slab, rău prevestitor. Cineva se mişca pe furiş prin casă.

Jimmy sări fără zgomot în picioare. Se strecură până în capul scării. Totul părea perfect liniştit. Totuşi, era absolut sigur că auzise acea mişcare furişă. Nu era închipuire.

Foarte precaut şi în linişte, se strecură în jos, pe scară, ţinându-l strâns în mâna dreaptă pe Leopold. În holul mare nici un sunet. Dacă nu se înşela în privinţa faptului că zgomotul venise de jos, atunci trebuie să fi venit dinspre bibliotecă.

Jimmy se furişă spre uşa acesteia, dar nu auzi nimic; apoi, deschizând uşa brusc, aprinse lumina.

Nimic! Camera era inundată în lumină. Dar era goală.

Jimmy se încruntă.

„Aş fi jurat că”… mormăi el pentru sine.

Biblioteca era o încăpere spaţioasă, cu trei uşi mari, cu geamuri care dădeau pe terasă. Cea din mijloc nu era încuiată. Jimmy o deschise şi păşi pe terasă, cercetând-o de la un capăt la altul. Nimic!

„Pare în regulă. Şi totuşi”…

Rămase o clipă pe gânduri. Apoi se reîntoarse în bibliotecă. Încuie uşa de la intrare şi băgă cheia în buzunar. Apoi stinse lumina. Rămase un minut ascultând. Apoi se strecură spre uşa deschisă dinspre terasă şi rămase acolo, cu Leopold în mână.

Se auzea, sau nu, un zgomot înăbuşit de paşi în lungul terasei? Nu – era doar imaginaţia lui. Îl strânse mai tare pe Leopold şi ascultă.

În depărtare, un orologiu bătea ora două.

XIX. Aventurile lui Bundle.

Bundle Brent era o fată inventivă, cu imaginaţie.

Prevăzuse că Bill, dacă nu Jimmy, avea să obiecteze la participarea ei la pericolele nopţii. Bundle nu era de principiul să-ţi pierzi timpul contrazicându-te. Îşi avea planurile şi aranjamentele ei. Privirea aruncată de la fereastra dormitorului ei imediat după cină fusese cum nu se poate de satisfăcătoare. Ştiuse că zidurile cenuşii, ale lui Abbey erau invadate de iederă, dar iedera de sub fereastra ei arăta deosebit de solidă şi n-ar fi prezentat nici o greutate pentru cineva cu înclinaţiile ei atletice.

După cât păreau, aranjamentele lui Bill şi ale lui Jimmy nu aveau nici o hibă. Dar, după părerea ei, nu duceau prea departe. Nu le critică, pentru că vroia să vadă cu ochii ei cum stau lucrurile. Pe scurt, în timp ce Bill şi Jimmy erau ocupaţi cu întâmplările din casă, ea intenţiona să-şi consacre atenţia exteriorului.

Felul în care îşi jucase rolul de fetiţă ascultătoare îi procură o plăcere infinită, deşi se miră cu dispreţ cât de

uşor se lăsaseră înşelaţi cei doi bărbaţi. Bill, fireşte, n-avusese niciodată renumele unui om sclipitor de deştept. Pe de altă parte, el o cunoştea sau ar fi trebuit s-o cunoască, pe Bundle a lui. Îşi zice că şi Jimmy Thesiger, în ciuda relativ scurtei lor prietenii, ar fi trebuit s-o cunoască mai bine şi să nu-şi închipuie că era fata pe care puteai s-o trimiţi la plimbare atât de simplu.

Odată în singurătatea camerei sale, Bundle se puse rapid pe treabă. Mai întâi îşi lepădă rochia de seară şi delicatele fleacuri pe care le purtase pe dedesubt şi o luă, ca să spunem aşa, din temelii. Nu-şi adusese cu ea servitoarea, îşi împachetase singură lucrurile. Astfel, uimita franţuzoaică s-ar fi întrebat de ce stăpâna ei, din echipamentul de călătorie, nu-şi luase decât pantalonii.

Îmbrăcată în pantaloni de călărie, pulovăr de culoare închisă şi în picioare cu pantofi cu talpă de cauciuc, Bundle era gata de luptă. Se uită la ceas. Era abia douăsprezece şi jumătate. Mult prea devreme. Orice avea să se întâmple, nu urma să se întâmple decât mai târziu. Ocupanţilor casei trebuia să li se lase timp să adoarmă. Pentru Bundle, ora începerii acţiunilor era unu şi jumătate.

Stinse lumina şi se aşeză la fereastră, să aştepte. Exact la ora fixată, se ridică, împinse cerceveaua şi încălecă pervazul. Noaptea era frumoasă, rece şi liniştită. Stelele străluceau, dar nu era lună.

Coborârea i se păru foarte uşoară. Când erau copii, Bundle şi cele două surori ale ei alergau cât era ziua de mare prin parcul uriaş al domeniului Chimneys şi se căţărau în copaci ca pisicile. Bundle ateriză pe un strat cu flori, puţin gâfâind, dar fără nici o zgârietură.

Se opri o clipă pentru a-şi trece în revistă planurile. Ştia că încăperile folosite de ministrul aviaţiei şi secretarul său se aflau în aripa de vest; aceasta era de cealaltă parte a casei, faţă de locul în care se afla Bundle acum. Laturile de sud şi de vest ale casei erau străjuite de o terasă care se închidea brusc în gardul din zid al unei grădini cu pomi fructiferi.

Bundle ieşi din stratul cu flori şi dădu colţul casei, strecurându-se spre partea de sud unde începea terasa. Se furişă fără zgomot în lungul ei, ţinându-se în umbra zidurilor. Dar în timp ce ajunse la al doilea colţ, avu un şoc – acolo se afla un bărbat, cu intenţia clară de a-i bara calea.

În clipa următoare îl recunoscu.

— Superintendentul Battle! Ce m-aţi speriat!

— Pentru asta sunt aici; spuse mucalit superintendentul.

Bundle se uită la el. Rămase uimită, ca de atâtea ori până atunci, cât de puţin camuflat putea fi. Era mare, şi solid, şi imposibil de trecut cu vederea. Într-un fel, era foarte englez. Dar de un lucru era sigură. Superintendentul Battle nu era deloc prost.

— De fapt, ce faceţi aici? Întrebă ea în şoaptă.

— Doar am grijă ca nimeni din cei ce nu ar trebui să fie aici să nu fie.

— Oh! Exclamă Bundle destul de surprinsă.

— Dumneata, de exemplu. Nu cred că ai obiceiul să te plimbi la ora asta.

— Vreţi să spuneţi că aveţi de gând să mă faceţi să mă întorc?

Superintendentul Battle dădu din cap.

— Eşti foarte perspicace, lady Eillen. Exact asta am de gând. Ai… ăă… ieşit pe uşă sau pe fereastră?

— Pe fereastră, E foarte uşor să cobori pe iedera asta.

Superintendentul se uită gânditor la iederă.

— Da, spuse el. Sunt de aceeaşi părere.

— Şi vreţi să mă întorc? Întrebă Bundle. Mi se face rău când mă gândesc la asta. Vroiam să mă duc pe terasa dinspre vest.

— Probabil nu vei fi singura care să vrea asta.

— Oricine v-ar putea vedea, rosti cam cu ciudă Bundle.

Superintendentul păru mai de grabă mulţumit decât supărat.

— Sper să mă vadă, spuse el. Nici o neplăcere. Asta-i motto-ul meu. Scuză-mă, lady Eillen, dar cred că e timpul să

te întorci în pat.

Fermitatea tonului lui nu admitea replică. Destul de îmbufnată, Bundle se retrase. Era pe la mijlocul iederei, când mintea îi fu străfulgerată de o idee, şi cât pe ce să-şi slăbească strânsoarea şi să cadă.

Presupunând că superintendentul Battle o suspecta tocmai pe ea!

Da, în mod sigur, purtarea lui avusese ceva care sugera asta. Nu se putu abţine să nu râdă, în timp ce escalada pervazul ferestrei dormitorului ei. Ce nostim s-o suspecteze pe ea masivul superintendent.

Deşi până acum se supusese ordinelor lui Battle de a se întoarce în camera ei, Bundle nu avea nici o intenţie să se bage în pat şi să doarmă. Nici nu credea că Battle intenţionase cu adevărat s-o facă să-l asculte. Nu era omul care să pretindă imposibilul. Iar să stai cuminte când ceva deosebit şi palpitant s-ar putea întâmpla, pentru Bundle era imposibilul.

Se uită la ceas. Era două fără zece. După câteva clipe de şovăială deschise uşa cu grijă. Nici un sunet. Totul era cufundat în pace şi linişte. Păşi precaută în lungul culoarului.

Odată se opri, crezând că aude scârţâitul unei scânduri undeva, dar apoi se convinse că se înşelase şi îşi continuă drumul. Acum era în culoarul principal, în drum spre aripa de vest. Ajunse la intersecţie şi se uită cu atenţie în jur – apoi se holbă uluită.

Postul de pază era gol. Jimmy Thesiger nu se afla acolo. Bundle nu-şi revenea din surpriză. Ce se întâmplase? De ce îşi părăsise Jimmy postul? Ce însemna asta?

În clipa următoare auzi un ceas bătând ora două.

Stătea încă acolo, întrebându-se ce să facă în continuare, când, deodată inima îi zvâcni şi pe urmă păru să-i rămână înţepenită. Clanţa uşii lui Terence O'Rourke se mişca încetişor.

Bundle o urmărea, fascinată. Dar uşa nu se deschise, în schimb, mânerul reveni la poziţia lui iniţială. Ce însemna asta?

Bundle luă o hotărâre bruscă. Din motive necunoscute, Jimmy îşi părăsise postul. Trebuia să dea de Bill.

Repede şi fără zgomot, Bundle făcu calea întoarsă. Năvăli fără nici o ceremonie în camera lui Bill.

— Bill, trezeşte-te! Oh, trezeşte-te odată!

Nici un răspuns la şoapta ei grăbită.

— Bill!

Nerăbdătoare, Bundle aprinse lumina şi rămase trăsnită.

Camera era goală, iar patul nici măcar nu fusese atins.

Unde era Bill?

Brusc, îşi ţinu respiraţia. Asta nu era camera lui Bill! Neglijeul de dantelă aruncat pe un scaun, fleacurile femeieşti de pe noptieră, rochia de seară din catifea neagră aruncată neglijent pe un alt scaun… Fireşte, în graba ei, încurcase uşile. Asta era camera contesei Radzky.

Dar unde, oh, unde era contesa?

Şi tocmai când Bundle îşi punea această întrebare, liniştea nopţii fu brusc întreruptă şi încă de-o manieră foarte categorică.

Zarva venea de jos. Într-o clipă, Bundle ieşi din camera contesei şi zbură pe scări în jos. Zgomotul venea dinspre bibliotecă – zgomotul violent al unor scaune răsturnate.

Bundle fugi curajoasă şi zgâlţâi zadarnic clanţa. Uşa era încuiată. Dar auzea limpede lupta ce avea loc înăuntru – încăierări şi gemete, înjurături birjăreşti, pârâitul ocazional al unei piese uşoare de mobilă.

Apoi, sinistru şi distinct, întrerupând pacea nopţii, două împuşcături într-o succesiune rapidă.

XX. Aventurile lui Loraine.

Loraine Wade se dădu jos din pat şi aprinse lumina. Era exact unu fără zece. Se culcase devreme – la nouă şi jumătate. Poseda arta folositoare de a se deştepta la ora pe

care şi-o propunea, aşa că putuse să savureze câteva ore de somn revigorator.

În cameră cu ea dormeau doar doi câini, dintre care unul îşi înălţa capul acum şi o privi întrebător.

— Stai cuminte, Lurcher, spuse Loraine şi marele animal îşi puse din nou capul jos, ascultător, urmărind-o printre gene.

E drept că Bundle se îndoise odată de moliciunea lui Loraine Wade, dar scurtul moment de bănuială trecuse. Loraine îi păruse întrutotul rezonabilă şi dornică de a nu se amesteca în nimic.

Şi totuşi, dacă studiai chipul acestei fete. Vedeai că bărbia ei mică, exprima putere şi hotărâre, iar buzele strânse – fermitate.

Loraine se ridică şi se îmbracă într-un taior de tweed. În unul din buzunare băgă o lanternă. Apoi deschise sertarul de la masa de toaletă şi scoase un pistol mic cu mâner de fildeş – în aparenţă, aproape o jucărie. Îl cumpărase, cu o zi mai înainte, la Harrods şi era foarte încântată de el.

Aruncă o ultimă privire prin cameră să vadă dacă nu uitase ceva, şi, în acel moment, câinele veni lângă ea privind-o cu ochi rugători şi dând din coadă.

— Nu, Lurcher. Nu poţi să mergi. Stăpâna nu te poate lua. Trebuie să rămâi aici şi să fii băiat cuminte.

Depuse o sărutare pe capul câinelui, îl făcu să se întindă din nou pe preşul lui, apoi se strecură fără zgomot din cameră, închizând uşa după ea.

Ieşi din casă pe o uşă laterală şi se duse în garaj unde o aştepta maşina ei sport. Cum casa era în pantă, nu porni motorul decât când se află la o oarecare distanţă. Apoi se uită la ceas şi apăsă pe accelerator.

Lasă maşina într-un loc pe care-l stabilise dinainte. În gard era o spărtură, prin care se strecură uşor. Câteva minute mai târziu, puţin înnoroită, Loraine se afla pe domeniul Wyvern Abbey.

Făcând cât mai puţin zgomot, se îndreptă spre venerabila clădire. În depărtare, un ceas bătea ora două.

Inima lui Loraine bătea mai tare în timp ce se apropia de terasă. Primprejur nu era nimeni… nici un semn de viaţă, nicăieri. Totul părea paşnic şi calm. Ajunse la terasă şi privi înjur.

Brusc, fără nici cel mai mic semnal de avertizare, ceva de deasupra căzu aproape la picioarele ei. Loraine se aplecă şi-l ridică. Era un pachet învelit neglijent în hârtie cafenie. Loraine se uită în sus.

Chiar deasupra capului ei era o fereastră deschisă şi, când se uită, apăru un picior şi un bărbat începu să coboare pe iederă.

Loraine nu mai aşteptă. Îşi luă picioarele la spinare, ţinând strâns pachetul.

În spatele ei, izbucni deodată zgomotul unei lupte. Un glas răguşit. „Dă-mi drumu”, un altul pe care-l cunoştea bine: „Nu, până nu ştiu… ah, nu te laşi, nu-i aşa?”

Loraine alerga orbeşte, cuprinsă de panică… dădu colţul casei, şi nimeri în braţele unui bărbat masiv, bine clădit.

— Gata, gata, spuse cu blândeţe superintendentul Battle.

Loraine se lupta să vorbească.

— Oh, repede!… oh, repede! Oh, se omoară între ei! Grăbiţi-vă!

Se auzi o împuşcătură, apoi încă una.

Superintendentul Battle o rupse la fugă. Loraine îl urmă. Înapoi după colţ, şi în lungul terasei spre bibliotecă. Geamul era deschis.

Battle intră şi aprinse o lanternă. Loraine era lângă el, privind peste umărul lui. Icni scurt.

Pe pragul unui glasvand zăcea Jimmy Thesiger în ceea ce părea a fi o baltă de sânge. Braţul său drept atârna într-o poziţie curioasă.

Loraine scoase un ţipăt ascuţit.

— E mort! Urlă ea. Oh, Jimmy… Jimmy… e mort!

— Hai, hai, rosti liniştitor superintendentul Battle. N-o lua aşa. Tânărul domn nu e mort, te asigur. Vezi dacă poţi găsi întrerupătorul şi aprinde lumina.

Loraine se supuse. Bâjbâi prin cameră, găsi întrerupătorul de lângă uşă şi apăsă, camera fu inundată de lumină. Superintendentul scoase un oftat de uşurare.

— E în regulă… a fost împuşcat doar în braţul drept. A leşinat din cauză că a pierdut sânge mult. Vino şi dă-mi o mână de ajutor.

La uşa bibliotecii se auziră tropăituri. Voci care întrebau, protestau, cereau să intre.

Loraine se uită cu îndoială la uşă.

— Să?…

— Nici o grabă, spuse Battle. Deocamdată, să stea acolo. Vino şi ajută-mă!Loraine se apropie ascultătoare. Superintendentul scoase din buzunar o batistă mare, curată şi bandajă cu pricepere rana de la braţ. Loraine îl ajută.

— N-o să aibă nimic, spuse Battle. Nu fi îngrijorată. Tinerii ăştia au tot atâta viaţă precum pisicile. Nici măcar n-a leşinat din cauza pierderii de sânge. Trebuie că s-a lovit la cap când a căzut.

Afară, bătăile în uşă deveniseră furibunde. Se auzi glasul distinct şi mânios al lui George Lomax.

— Cine-i acolo? Deschide imediat uşa!

Superintendentul Battle oftă.

— Presupun că trebuie s-o deschidem, spuse el. Păcat!

Îşi plimbă privirea împrejur, reţinând scena. Un pistol automat zăcea lângă Jimmy. Superintendentul îl ridică cu delicateţe, şi-l examină. Apoi se duse spre uşă şi o descuie.

În cameră se năpustiră câteva persoane. Vorbeau toate în acelaşi timp. George Lomax, ale cărui cuvinte refuzau să curgă coerent, exclamă:

— Ce… ce… înseamnă asta? Ah! Dumneata eşti, superintendente! Ce s-a întâmplat? Auzi… ce s-a… ce s-a întâmplat?

Bill Eversleigh spuse:

— Dumnezeule! Jimmy! Şi se holbă la silueta nemişcată de pe podea.

Lady Coote, înfăşurată într-un halat purpuriu, strigă:

— Sărmanul băiat! Şi, trecând pe lângă superintendentul Battle, se aplecă deasupra lividului Jimmy cu o disperare maternă.

Bundle spuse:

— Loraine!

Herr Eberhard exclamă: Gott im Himmell şi alte cuvinte de aceeaşi natură.

Sir Stanley Digbi strigă:

— Dumnezeule, ce-s toate astea?

O servitoare ţipa: „Uitaţi-vă la sânge”, şi gemu excitată.

Un lacheu se cutremură:

— Măiculiţă!

Majordomul, care îşi recăpătase sângele rece, îi făcu să iasă pe ceilalţi servitori cu un: „Nu se poate!”

Eficientul domn Rupert Bateman îi spuse lui George:

— Să scăpăm de câţiva din oamenii aceştia, domnule?

Apoi începură cu toţii să-şi vină în fire.

— Incredibil! Spuse George Lomax. Battle, ce s-a întâmplat?

Battle îi aruncă o privire şi George reveni la discreţia-i obişnuită.

— Şi-acum, fiecare să meargă la culcare, vă rog, îi rugă el. A fost… ăă…

— Un mic accident, completă, cu un aer lejer Battle.

— Un… ăă… accident. Vă voi rămâne îndatorat dacă vă duceţi cu toţii la culcare.

Toţi se arătară îndărătnici.

— Lady Coote… vă rog…

— Sărmanul băiat, repetă matern lady Coote.

Se ridică din poziţia îngenunchiată, fără nici o tragere de inimă. Exact în clipa aceea, Jimmy se mişcă şi îşi reveni.

— Salut! Spuse el slab. Care-i problema?

Se uită pierdut în jurul lui, câteva clipe, apoi păru să-şi aducă aminte:

— L-aţi prins? Întrebă repede.

— Pe cine?

— Pe tip. Cobora pe iederă. Eram acolo lângă glasvand. L-am apucat şi nu ne-am înţeles să se predea…

— Unul din spărgătorii ăia scârboşi,. Criminali, spuse lady Coote. Bietul băiat!

Jimmy privi în jur.

— Eu… mă tem că noi… ăă… am cam paradit lucrurile. Tipul era puternic ca un taur şi am valsat binişor pe aici.

Starea în care se afla camera era dovada grăitoare a afirmaţiei lui. Tot ce s-ar fi putut sparge pe o rază de trei metri se spărsese.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

Dar Jimmy se uita împrejur după ceva.

— Unde e Leopold? Mândria automatelor cu mânerul albastru? Battle îi arătă pistolul de pe masă.

— E al dumitale, domnule Thesiger?

— Corect. Asta-i micul Leopold. Câte împuşcături s-au tras?

— Una.

Jimmy păru dezumflat.

— Sunt dezamăgit de Leopold, murmură el. N-am apăsat eu cum trebuie pe trăgaci, altfel ar fi răpăit încontinuu.

— Cine a tras primul?

— Mă tem că eu. Vedeţi, omul mi s-a smuls brusc din mână. L-am văzut fugind spre terasă şi atunci am apăsat degetul pe Leopold şi el a pornit. Tipul s-a întors şi a tras în mine şi… ei bine, presupun că am încasat-o.

Îşi frecă întristat capul.

Dar sir Stanley Digby intră brusc în alertă.

— Coborând pe iederă, spui? Dumnezeule, Lomax, doar n-or fi plecat cu hârtiile?

Ieşi în grabă din cameră. Dintr-un motiv ciudat, niciunul dintre cei prezenţi nu vorbi cât timp el lipsi. Sir Stanley se

întoarse în câteva minute. Faţa sa rubicondă era albă ca varul.

— Dumnezeule, Battle, spuse el, le-au luat. O'Rourke doarme adânc, n-am putut să-l trezesc. Cred că a fost drogat. Iar hârtiile s-au evaporat.

XXI. Recuperarea formulei

— Du lieber Gottl şopti Herr Eberhard…

Chipul îi devenise livid…

George întoarse o faţă plină de reproş spre Battle.

— E adevărat, Battle? Am pasat totul în seama dumitale.

Calitatea de piatră a superintendentului ieşi încă o dată la iveală. Nici un muşchi nu-i tresări pe faţă.

— Şi cei mai buni sunt înfrânţi câte o dată, spuse el liniştit.

— Atunci vrei să spui… chiar vrei să spui…că documentele au dispărut?

Dar spre surpriza tuturor, superintendentul Battle clătină din cap.

— Nu, nu, lucrurile nu stau chiar atât de rău, domnule. Totul e în regulă. Dar eu n-am nici un merit. Trebuie să-i mulţumiţi acestei domnişoare.

O indică pe Loraine, care îl privea lung, surprinsă. Battle înaintă spre ea şi-i luă cu blândeţe din mână pacheţelul învelit în hârtie cafenie, pe care ea încă îl mai strângea, mecanic.

— Cred domnule Lomax, că aici veţi găsi ceea ce căutaţi.

Sir Stenley Dibgy, mai rapid în mişcări ca George Lomax, se repezi, smulse pachetul şi, sfâşiindu-i învelişul, îi cercetă rapid conţinutul. Un oftat de uşurare îi scăpă de pe buze şi îşi şterse fruntea. Herr Eberhard se aruncă asupra copilului minţii sale, strângându-l cu dragoste la piept, în timp, ce din gură i se revărsa un potop de cuvinte nemţeşti.

Sir Stanley se întoarse spre Loraine şi îi scutură mâna cu căldură.

— Dragă domnişoară, îţi suntem îndatoraţi pe vecie, spuse el.

— Da. Chiar aşa întări George. Deşi… ăă…

Se opri încurcat, uitându-se lung la tânăra care îi era total străină. Loraine privi rugătoare spre Jimmy, care-i sări în ajutor.

— Noi... aceasta e domnişoara Wade. Sora lui Gerry Wade.

— Zău? Întreabă George şi-i strânse mâna cu căldură. Dragă domnişoară Wade, trebuie să-mi exprim întreaga gratitudine pentru tot ce ai făcut. Trebuie să mărturisesc că nu prea înţeleg...

Se opri cu delicateţe şi patru din persoanele de faţă simţi că explicaţiile aveau să vină cu dificultate. Superintendentul Battle îi veni în ajutor.

— Poate ar fi mai bine să trecem peste asta acum, sugeră el cu tact.

Practicul domn Bateman creă imediat o diversiune.

— N-ar fi mai potrivit ca cineva să vadă ce-i cu O'Rourke? Nu credeţi, domnule, că ar trebui chemat un doctor?

— Fireşte, spuse George. Fireşte. Mare neglijenţă din partea noastră că nu ne-am gândit mai înainte. Se uită spre Bill. Prinde-l pe doctorul Cartwright la telefon. Roagă-l să vină. Dar sugerează-i, dacă poţi... ăă... cât mai multă discreţie.

Bill ieşi.

— Vin sus cu dumneata, Digby, spuse George. Poate s-ar face ceva... ar trebui luate nişte măsuri... până soseşte doctorul.

Se uită neajutorat la Rupert Bateman. Eficienţa se face întotdeauna simţită. Cel care în realitate era răspunzător de sarcina asta se mai numea şi Pongo.

— Să vin cu dumneata sus, domnule?

George acceptă oferta cu uşurare. Iată, îşi spuse el, un om pe care să te poţi baza. Simţi aceeaşi încredere deplină în eficienţa domnului Bateman pe care o trăiau toţi cei care intrau în contact cu acel excelent tânăr.

Cei trei bărbaţi părăsiră încăperea. Lady Coote, murmurând cu glasul său adânc „Sărmanul tânăr! Poate aş putea să-l ajut cu ceva...” fugii după ei.

— O femeie cu adevărat mămoasă, îngână gânditor superintendentul Battle. Foarte mămoasă. Mă întreb…

Trei perechi de ochi îl priviră.

— Mă întrebam unde ar putea fi sir Oswald Coote, spuse încetişor Battle.

— Oh! Se cutremură Loraine. Credeţi că a fost omorât?

Battle scutură din cap cu reproş.

— Nu-i nevoie să ne gândim la ceva atât de melodramatic. Nu… cred mai degrabă…

Se opri, ascultând cu capul uşor într-o parte şi cu mâna ridicată pentru a impune tăcere.

În clipa următoare, auziră cu toţii ceea ce auzul său fin percepuse primul. Paşi pe terasă. Sunau clar, apăsat, fără nici o intenţie de a se ascunde. În momentul următor, glasvandul fu blocat de o siluetă masivă, care rămase în loc cercetându-i şi care, într-un fel ciudat, le dădu senzaţia că domina situaţia.

Sir Oswald, căci el era, se uită încetişor de la unul la altul. Ochii săi pătrunzători percepură dintr-o privire situaţia. Jimmy, cu braţul său bandajat improvizat; Bundle în ţinuta ei oarecum deplasată; Loraine, o fată care-i era perfect străină. Se opri asupra superintendentului Battle. Vorbi tăios şi tare.

— Ce s-a întâmplat aici, ofiţere?

— O tentativă de furt, domnule.

— Tentativă, 'ai?

— Mulţumită acestei tinere, domnişoara Wade, hoţii n-au reuşit să fugă cu documentele.

— Ah! Şi-acum, ofiţere, ce părere ai despre asta?

Întinse un mic Mauser pe care-l ţinea delicat.

— Unde l-aţi găsit, sir Oswald?

— Pe peluza de afară. Presupun că a fost aruncat de unul din hoţi, când şi-a luat călcâiele la spinare. L-am apucat cu grijă să nu şterg eventualele amprente.

— Vă gândiţi la toate, sir Oswald, spuse Battle.

Luă revolverul, mânuindu-l cu aceeaşi grijă, şi îl puse pe masă lângă cel al lui Jimmy.

— Şi-acum, dacă eşti amabil, vreau să aud exact ce s-a întâmplat.

Superintendentul Battle îi făcu o relatare succintă a evenimentelor nopţii. Sir Oswald ascultă îngândurat.

— Înţeleg, spuse el apăsat. După ce l-a rănit şi l-a făcut inofensiv pe domnul Thesiger, hoţul a rupt-o la fugă, aruncându-şi totodată revolverul. Ceea ce nu înţeleg e de ce nu l-a urmărit nimeni.

— De-abia după ce am auzit povestea domnului Thesiger, am aflat că era cineva de urmărit, răspunse sec superintendentul.

— Nu l-ai… ăă… zărit fugind, când ai dat colţul terasei?

— Nu, mi-au lipsit cam patruzeci de secunde, aşa cred. Nu era lună şi n-ar fi putut fi văzut imediat ce-a dispărut de pe terasă. Probabil a luat-o la goană, chiar după ce a tras.

— Hm! Exclamă sir Oswald. Cred, totuşi, că trebuia întreprinsă o cercetare. Ar fi fost cazul să mai fie postat cineva…

— Există trei oameni de-ai mei prin preajmă, spuse liniştit superintendentul.

— Oh! Sir Oswald păru destul de mirat.

— Li s-a spus să pună mâna şi să reţină pe oricine încearcă să părăsească domeniul.

— Şi totuşi… n-au făcut-o?

— Şi totuşi n-au făcut-o, răspunse grav Battle.

Sir Oswald îl privi, ca şi cum ceva în vorbele lui l-ar fi uluit. Apoi spuse tăios:

— Nu-mi ascunzi nimic, ofiţere?

— Nu vă ascund nimic din ce ştiu… da, sir Oswald. Ceea ce cred, e altă problemă. Poate cred nişte lucruri destul de curioase… dar până când lucrurile nu te conduc undeva, n-are rost să vorbeşti de ele.

— Şi totuşi aş vrea să ştiu ce gândeşti, superintendente Battle, insistă încetişor sir Oswald.

— De exemplu, domnule, cred că e mult prea multă iederă pe aici – scuzaţi-mă, domnule, aveţi câteva frunze pe haină – da, e prea multă iederă. Asta complică lucrurile.

Sir Oswald se uită lung la el, însă, înainte de a apuca să răspundă, în cameră intră Rupet Bateman.

— Oh, aici eraţi, sir Oswald, Ce bine că v-am găsit! Lady Coote tocmai v-a descoperit lipsa… şi insistă să creadă că aţi fost omorât de hoţi. Zău, sir Oswald, cred că ar fi mai bine să vă duceţi la ea imediat. E îngrozitor de tulburată.

— Maria e o femeie incredibil de prostuţă, spuse sir Oswald. De ce să mă omoare pe mine? Vin cu dumneata, Bateman.

Părăsi camera însoţit de secretarul său.

— Iată un tânăr foarte eficient, spuse Battle privind în urma lor. Cum îl cheamă… Bateman?

Jimmy dădu din cap.

— Bateman… Rupert, spuse el. Cunoscut de regulă ca Pongo. Am fost colegi de şcoală.

— Zău? Interesant. Care-i părerea dumitale despre el… cel de pe vremea aceea, domnule Thesiger?

— Oh, întotdeauna a fost la fel de tâmpit.

— N-aş fi crezut că e tâmpit, spuse blând Battle.

— Oh, ştiţi ce vreau să spun. Bineînţeles că nu e cu adevărat tâmpit. Are minte cu carul şi toceşte întruna. Dar e cumplit de serios. Nu are deloc simţul umorului.

— Păcat, spuse Battle. Tinerii care n-au simţul umorului ajung să se ia prea în serios… şi asta dă naştere la buclucuri.

— Nu mi-l pot imagina pe Pogo intrat în vreun bucluc. Până acum s-a aranjat foarte bine… s-a băgat pe sub pielea bătrânului Coote şi arată de parcă ar fi de-o veşnicie în postul ăsta.

— Superintendente Battle, spuse Bundle.

— Da, lady Eileen?

— Nu vi se pare ciudat că sir Oswald n-a spus ce făcea prin grădină în toiul nopţii?

— Ah! Sir Oswald e un om mare… iar oamenii mari nu-şi pierd timpul cu explicaţii, atâta timp cât nu le sunt cerute. Să te repezi să te explici şi să te scuzi dovedeşte slăbiciune. Sir Oswald o ştie foarte bine. El n-o să vină cu explicaţii şi scuze – nu. El doar se oţărăşte şi mă pune pe mine pe jar. Om mare, sir Oswald.

Atâta admiraţie înflăcărată răzbătea din tonul superintendentului încât Bundle abandonă subiectul.

— Iar acum, spuse Battle privind în jurul său cu o uşoară luminiţă în ochi, acum că suntem între prieteni… aş vrea să aud cum de-a ajuns domnişoara Wade atât de prompt pe fază.

— Ar trebui să-i fie ruşine, spuse Jimmy. Să ne ducă de nas aşa cum a făcut-o!

— De ce să fiu lăsată pe dinafară? Strigă pătimaşă Loraine. N-am avut niciodată de gând să stau deoparte… nu, chiar din ziua în care, în apartamentul tău, îmi explicaţi amândoi că e mai bine pentru mine să nu mă bag, chiar din ziua aceea, m-am hotărât să nu vă ascult. N-am spus nimic, dar eram hotărâtă.

— Mă cam aşteptam, remarcă Bundle. Erai surprinzător de docilă. Trebuia să ştiu că pregăteai ceva.

— Eu credeam că eşti deosebit de rezonabilă, spuse Jimmy Thesiger.

— Credeai, Jimmy dragă, repetă Loraine. Eşti destul de uşor de păcălit.

— Îţi mulţumesc pentru amabilitate. Dă-i înainte, nu mă băga în seamă!

— Când m-ai sunat şi mi-ai spus că s-ar putea să se întâmple ceva periculos, eram mai hotărâtă ca niciodată, continuă Loraine. M-am dus la Harrods şi mi-am cumpărat un pistol. Iată-l.

Scoase pistolul micuţ. Superintendentul Battle îl luă şi-l examină.

— O jucărioară mortală, domnişoară Wade, observă el. Te-ai… ăă… antrenat mult pentru asta?

— Absolut deloc. Dar m-am gândit că dacă-l am la mine… ei bine, îmi va da un sentiment de siguranţă.

— Chiar aşa, spuse grav Battle.

— Ideea mea era să vin aici şi să văd ce se întâmplă. Mi-am lăsat maşina în drum, m-am strecurat prin gard şi m-am îndreptat spre terasă. Tocmai mă uitam în jur când – hop!

— Ceva a căzut chiar la picioarele mele. L-am ridicat şi pe urmă m-am uitat în sus să văd de unde căzuse. Şi atunci am zărit un bărbat coborând pe iederă şi am fugit.

— Deci aşa, spuse Battle. Şi-acum, domnişoară Wade, ni-l poţi descrie cât de cât pe bărbatul acela?

Fata scutură din cap.

— Era prea întuneric să văd cine ştie ce. Cred ca era un om solid… dar asta-i cam tot.

— Acum dumneata, domnule Thesiger. Battle se întoarse spre el. Dumneata te-ai luptat cu el… poţi să-mi spui ceva despre el?

— Era un individ zdravăn – asta-i tot ce pot spune. A scos câteva şoapte răguşite… asta atunci când l-am înhăţat de beregată. A spus: „Dă-mi drumu' şefu'„ ceva de genul ăsta.

— Un om needucat, deci?

— Da, presupun că da. Cel puţin aşa vorbea.

— Încă nu prea înţeleg ce-a fost cu pachetul, spuse Loraine. De ce l-a aruncat? Să fi fost că-l împiedica la coborâre?

— Nu, spuse Battle. Eu am o teorie total diferită în legătură cu asta. Pachetul acesta, domnişoară Wade, ţi-a fost aruncat, în mod deliberat, sau aşa cred.

— Mie?

— Să spunem… persoanei care credea hoţul că eşti.

— Deja seamănă a conspiraţie, spuse Jimmy.

— Domnule Thesiger, când ai intrat în camera asta ai aprins lumina?

— Da.

— Şi nu era nimeni în cameră?

— Absolut nimeni.

— Dar mai înainte ţi s-a părut că se mişcă cineva pe aici?

— Da.

— Şi atunci, după ce ai încercat glasvandul dinspre terasă, ai stins lumina şi ai încuiat uşa?

Jimmy dădu din cap.

Superintendentul Battle privi încetişor în jur. Ochii i se opriră pe un scrin mare, îmbrăcat în piele de Cordoba, aflat lângă unul din rafturile de cărţi.

Brusc se îndreptă într-acolo şi se uită în spatele lui.

Scoase o exclamaţie puternică ce-i aduse rapid lângă el pe ceilalţi trei.

Ghemuită pe podea, căzută într-un leşin adânc, în spatele scrinului zăcea contesa Radzky.

XXII. Povestea contesei Radzky.

Felul în care îşi veni în fire contesa fu foarte diferit de cel al lui Jimmy Thesiger. Fu mult mai lung şi mult mai artistic, Artistic era cuvântul lui Bundle. Ea depusese mult zel în îngrijirile date – constând în aplicarea din plin a apei reci – şi contesa răspunse prompt, trecându-şi o mână albă, moale peste frunte şi murmurând slab.

În acest punct, Bill, proaspăt revenit din misiunea lui legată de telefoane şi doctori, năvălise în încăpere şi începuse pe dată să facă pe idiotul (după părerea lui Bundle).

Se aplecase deasupra contesei cu o faţă preocupată şi neliniştită şi îi adresase o serie de cuvinte absolut idioate:

— Ascultă, contesă. E-n regulă. Zău că e în regulă. Nu încerca să vorbeşti. Nu-ţi face bine. Stai liniştită. Într-un minut ai să te simţi perfect. O să-ţi revii de tot. Nu spuse nimic până nu te simţi foarte bine. Nu te grăbi. Rămâi liniştită şi închide ochii. Într-un minut o să-ţi aminteşti totul. Mai ia o gură de apă. Ia puţin coniac. Asta-i antidotul. Nu crezi, Bundle, că puţin coniac?…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bill, las-o în pace! Spuse Bundle ţâfnoasă. O să se simtă în regulă.

Şi cu o mână expertă zvârli din belşug apă rece peste machiajul impecabil al contesei.

Contesa se cutremură şi se ridică în capul oaselor. Arăta cu mult mai trează.

— Ah, murmură ea. Mi-am revenit. Da, mi-am revenit.

— Nu te pripi, spuse Bill. Nu vorbi până nu te simţi foarte bine. Contesa se înfăşură mai strâns în faldurile unui foarte transparent negligée.

— Încep să-mi amintesc, murmură ea. Da, încep să-mi amintesc.

Se uită la micul grup din jurul ei. Poate pe feţele lor nu zări destulă compătimire, de aceea zâmbi doar singurului chip de acolo care trăda o adevărată emoţie.

— Ah, englezul meu viteaz, nu mai fii atât de nenorocit, murmură ea. Sunt în regulă.

— Oh! Eşti sigură? Întrebă neliniştit Bill.

— Foarte sigură. Îi zâmbi încurajator. Noi, unguroaicele, avem nervi de oţel.

Pe faţa lui Bill se aşternu o expresie de infinită uşurare. O expresie atât de stupidă încât Bundle nu se putu reţine să nu-i ardă o lovitură cu piciorul.

— Ia puţină apă, spuse ea, rece.

Contesa refuză apa. Bill, mai simţitor la frumuseţea aflată în nenorocire, sugeră un cocteil. Contesa reacţionă favorabil la sugestia lui. După ce-l dădu pe gât, păru complet reabilitată, ochii strălucindu-i vii.

— Spuneţi-mi, ce s-a întâmplat?

— Noi speram să ne-o spuneţi dumneavoastră, i-o întoarse superintendentul Battlle.

Contesa îl privi pătrunzător. Părea că abia acum remarca silueta masivă a acelui bărbat.

— Am fost în camera dumitale, spuse Bundle. Patul nu era atins, iar dumneata nu erai acolo.

Se opri, uitându-se acuzator la contesă. Aceasta din urmă închise ochii şi dădu din cap încetişor.

— Da, da, acum îmi amintesc. Oh, a fost oribil! Se cutremură. Vreţi să vă povestesc?

Superintendentul spuse: „Dacă sunteţi amabilă” şi, în acelaşi timp, Bill spuse şi el: „Numai dacă te simţi pe deplin refăcută”.

Contesa se uită de la unul la altul, dar liniştitul şi autoritarul superintendent Battle câştigă bătălia.

— Nu puteam să dorm, începu contesa. Casa… mă apăsa. Eram, cum se spune pe aici, ca o pisică pe un acoperiş de tablă încinsă. Ştiam că, în starea aceea, nici gând să mă culc. Mă plimbam prin cameră. Apoi am încercat să citesc. Dar cărţile din camera mea erau neinteresante. M-am gândit să cobor şi să caut ceva mai captivant.

— Foarte natural, spuse Jimmy.

— Foarte des practicat, spuse Battle.

— De îndată ce mi-a venit ideea, am ieşit din cameră şi am coborât. Casa era foarte liniştită…

— Scuzaţi-mă, o întrerupse superintendentul, dar puteţi să precizaţi cam ce oră era?

— Niciodată nu ştiu cât e ceasul, afirmă contesa superb şi îşi continuă povestea. Casa era foarte liniştită. Ai fi putut auzi până şi un şoarece fugind. Am coborât scările… foarte uşor…

— Foarte uşor?

— Normal, nu vroiam să tulbur liniştea casei, explică contesa cu reproş. Am venit aici. M-am îndreptat spre colţul ăsta şi m-am uitat prin rafturi după o carte potrivită.

— Aprinzând lumina, fireşte?

— Nu, n-am aprins lumina. Aveam la mine o lanternă.

— Ah! Exclamă superintendentul.

— Brusc, continuă dramatic contesa, am auzit ceva. Un zgomot înfundat. Paşi care se furişau. Am stins lanterna şi am ascultat. Paşii erau tot mai aproape… paşi înfundaţi, oribili. M-am strecurat în spatele scrinului. În clipa următoare, uşa s-a deschis şi s-a aprins lumina. Omul… spărgătorul era în cameră.

— Da, dar ascultă… începu domnul Thesiger.

O talpă mare se propti pe piciorul lui şi, dându-şi seama că superintendentul Battle îi face semn, Jimmy tăcu.

— Eram aproape moartă de frică; am încercat să nu respir. Bărbatul aşteptă câteva clipe, ascultând. Apoi, cu acelaşi mers oribil, furişat…

Jimmy deschise din nou gura să protesteze, şi din nou o închise la loc.

— se îndreptă spre glasvandul de la terasă şi privi afară. Rămase câteva clipe acolo, apoi traversă din nou camera, stinse lumina şi încuie uşa. Eram îngrozită. El era în încăpere, furişându-se în întuneric. Ah, a fost oribil! Dacă dădea de mine! În clipa următoare, l-am auzit din nou lângă uşa de la terasă. Apoi, tăcere. Am sperat că probabil, ieşise pe acolo. Cum minutele, treceau şi nu se mai auzea nimic, am fost aproape că într-adevăr plecase. Tocmai vroiam să aprind lanterna când – prestissimo!

— Totul a reînceput.

— Da?

— Ah! Dar a fost cumplit… niciodată… niciodată n-am să uit! Doi bărbaţi încercau să se omoare unul pe celălalt. Oh, a fost cumplit! Se tăvăleau pe podea, mobilele zburau în toate direcţiile. Mi s-a părut că aud şi un geamăt de femeie… dar nu din cameră. Criminalul avea un glas răguşit. Mai mult cârâia decât vorbea. O ţinea întruna: „Dă-mi drumu'… dă-mi drumu…” Celălalt era un domn. Avea un glas cultivat.

Jimmy părea încântat.

— El înjura… cel mai mult, continuă contesa.

— Clar că era un domn, spuse superintendentul Battle.

— Şi atunci, continuă contesa, un fulger şi o bubuitură. Glontele a atins raftul de lângă mine. Cred… presupun că am leşinat.

Se uită la Bill. Acesta îi luă mâna şi i-o reţinu.

— Sărmana, spuse el. Ce dureros pentru dumneata!

„Cretin caraghios”, gândi Bundle.

Superintendentul se apropiase pe nesimţite de raftul care era puţin mai la dreapta scrinului. Se aplecă, cercetând. La un moment dat, se ridică ţinând ceva.

— N-a fost un glonte, contesă. E tubul unui cartuş. Unde stăteai când ai tras, domnule Thesiger?

Jimmy se aşează lângă uşa terasei.

— Cam pe aici, spuse el.

Superintendentul Battle se plasă în acelaşi loc.

— Aşa e, confirmă el. O arată locul unde a căzut tubul gol. E un 455. Nu mă mir că, pe întuneric, contesa a crezut că e un glonte. Cartuşul a atins raftul la câţiva centimetri de ea. Glontele a muşcat tocul uşii şi-l vom găsi mâine, afară… asta numai dacă agresorul dumitale nu l-o fi încasat.

Jimmy scutură din cap cu regret.

— Mă tem că Leopold nu s-a acoperit de glorie, remarcă el cu tristeţe.

Contesa se uită la el cu o admiraţie din cele mai măgulitoare.

— Braţul dumitale! Exclamă ea. Totul se leagă! Deci, dumneata ai fost?…

Jimmy îi făcu o plecăciune ironică.

— Sunt încântat că am o voce cultivată, spuse el. Şi te asigur că nici prin cap nu mi-ar fi dat să folosesc acel limbaj, dacă aş fi bănuit, măcar o clipă, că în cameră se află o doamnă.

— N-am înţeles tot, se grăbi să explice contesa. Deşi, când eram mică, am avut o guvernantă englezoaică…

— Asta nu e genul de lucruri pe care te-ar fi putut învăţa, o aprobă Jimmy. Cunosc.

— Dar ce s-a întâmplat? Întrebă contesa. Asta vreau să ştiu. Cer să mi se spună ce s-a întâmplat.

Urmă un moment de tăcere în care toţi ochii se aţintise asupra superintendentului Battle.

— E foarte simplu, spuse cu glas molcom superintendentul. Tentativă de furt. Câteva documente cu caracter politic furate de la sir Stanley Digby. Hoţii cât pe

ce să reuşească să fugă cu ele, dar, mulţumită acestei domnişoare – o arată pe Loraine – n-au făcut-o.

Contesa îi aruncă o privire fetei… o privire destul de ciudată.

— Aşa! Spuse ea rece.

— O foarte fericită coincidenţă că s-a întâmplat să fie acolo, rosti zâmbind superintendentul Battle.

Contesa scoase un oftat uşor, şi îşi închise din nou pe jumătate, ochii.

— E absurd, dar încă mă simt epuizată, murmură ea.

— Fireşte că te simţi, strigă Bill. Dă-mi voie să te ajut să urci în camera dumitale. Bundle va sta cu dumneata.

— E foarte amabil din partea lady-ei Eileen, spuse contesa, dar aş prefera să fiu singură. N-am nimic, zău. Poate să mă ajuţi să urc scările.

Se ridică, acceptă braţul lui Bill, lăsându-se greu pe el, şi părăsiră camera. Bundle îi urmă până în hol, dar, cum contesa îşi reînnoi asigurările – cu o oarecare îndărătnicie – că se simte foarte bine, nu-i însoţi pe scări în sus.

Însă, în timp ce urmărea silueta graţioasă a contesei susţinută de Bill, atenţia îi fu brusc atrasă de ceva. Neglijeul contesei, cum s-a menţionat mai înainte, aproape transparent – doar un voal de culoare portocalie. Prin el, Bundle văzu clar, sub omoplatul drept o mică aluniţă neagră.

Cu o scurtă exclamaţie Bundle se întoarse ca o vijelie spre bibliotecă. Superintendentul Battle tocmai ieşise, precedat de Jimmy şi Loraine.

— Gata, spuse Battle. Am sigilat uşa de la terasă şi am să pun de pază acolo un om de-al meu. Voi încuia şi uşa asta şi voi lua cheia cu mine. Dimineaţă vom face ceea ce francezii numesc reconstituirea crimei… Da, lady Eilleen, ce e?

— Superintendente Battle, trebuie să vă vorbesc… imediat.

— Vai, desigur, eu…

George Lomax, însoţit de doctorul Cartwright, apărură pe neaşteptate.

— Ah, aici erai, Battle. Vei fi uşurat să auzi că O'Rourke n-are nimic grav.

— Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi ceva grav cu domnul O'Rourke, spuse Battle.

— I s-a administrat un somnifer puternic, explică doctorul. Dimineaţă se va deştepta bine-merçi, poate cu o mică durere de cap, poate nu. Şi acum, tinere, să ne uităm la braţul dumitale.

— Vino, soră, îi spuse Jimmy lui Loraine. Vino şi ţine ligheanul sau mâna mea. Fii martoră la chinul cumplit al unui bărbat.

Jimmy, Loraine şi doctorul plecară împreună. Bundle continua să arunce priviri disperate în direcţia superintendentului Battle, pisat de George.

Superintendentul aşteptă răbdător până când în logoreea lui George interveni o pauză şi profită rapid de ea.

— Mă întreb, domnule, dacă aş putea schimba câteva vorbe în particular cu sir Stanley? În micul birou de acolo.

— Fireşte, spuse George. Fireşte. Mă duc să-l aduc imediat.

O luă grăbit pe scări în sus. Battle o trase repede pe Bundle în salon şi închise uşa.

— Şi-acum, lady Eileen, ce e?

— Vă voi spune cât pot de repede… dar e destul de lung şi complicat.

Cât mai concis posibil, Bundle îi relată despre infiltrarea ei în Clubul Şapte Cadrane şi aventura ce urmase. Când termină, superintendentul inspiră adânc. Pentru prima dată, împietrirea feţei sale fu dată de-o parte.

— Extraordinar! Spuse el. Extraordinar. N-aş fi crezut că aşa ceva e posibil… chiar şi pentru dumneata, lady Eileen. S-ar fi cuvenit să te cunosc mai bine.

— Dar dumneavoastră mi-aţi dat o pistă. Dumneavoastră mi-aţi spus să-l întreb pe Bill Eversleigh.

— E periculos să dai piste oamenilor ca dumneata, lady Eillen. Nici n-am visat c-ai putea să ajungi atât de departe.

— Ei bine, e-n regulă, superintendente. Nu aveţi pe conştiinţă moartea mea.

— Nu încă, răspunse întunecat Battle.

Rămase câtva timp pe gânduri, frământând în minte problema.

— Nu pot să înţeleg cum de te-a lăsat domnul Thesiger să-ţi asumi un asemenea risc, spuse el la un moment dat.

— N-a ştiut decât după aceea. Nu-s chiar ageamie, superintendente Battle. Şi, oricum, era preocupat să-i ducă grija domnişoarei Wade.

— Aşa? Ah!

În ochi îi apăru un mic zâmbet.

— O să trebuiască să-l detaşez pe domnul Eversleigh să aibă grijă de dumneata.

— Bill! Exclamă dispreţuitoare Bundle. Dar n-aţi auzit finalul povestirii mele. Femeia pe care am văzut-o acolo, Anna, nr.1, da, nr. 1 este contesa Radzky.

Şi continuă să-i explice rapid cum o recunoscuse după aluniţă.

Spre surprinderea ei, superintendentul Battle nu păru prea impresionat.

— Nu te prea poţi lua după o aluniţă, lady Eileen. Se poate întâmpla foarte bine ca două femei să aibă aluniţe identice. Nu trebuie să uiţi că, în Ungaria, contesa Radzky e o figură bine cunoscută.

— Atunci, asta nu-i adevărata contesă Radzky. Vă spun că sunt sigură că asta e aceeaşi femeie pe care am văzut-o acolo. Şi uitaţi-vă la ea în noaptea asta… felul în care am găsit-o. Nu cred deloc că a leşinat.

— Oh, eu n-aş spune asta, lady Eileen. Puterea cu care s-a izbit cartuşul de raftul de cărţi ar fi înspăimântat orice femeie într-atât încât să-şi piardă cunoştinţa.

— În tot cazul, ce făcea ea acolo? Nu intri în bibliotecă să cauţi o carte cu lanterna…

Battle îşi frecă obrazul. Părea că se codea să vorbească, începu să se plimbe prin cameră, ca şi cum ar îi vrut să ia o hotărâre. În cele din urmă se întoarse către Bundle.

— Ascultă, lady Eileen, mă voi încrede în dumneata. Purtarea contesei e suspectă. O ştiu tot atât de bine ca şi dumneata. E foarte suspectă… dar trebuie să avem grijă. Nu se cuvine să existe nici o neplăcere la nivel de ambasade. Trebuie să fii sigur.

— Înţeleg. Dacă aţi fi sigur…

— Atunci e altceva. În timpul războiului, lady Eileen, s-a făcut mare tam-tam pe tema că spionii germani erau lăsaţi să zburde în legea lor. Băgăreţii s-au repezit să trimită scrisori la ziare în legătură cu asta. Nu le-am dat atenţie. Vorbele grele nu ne-au rănit. Am lăsat plevuşcă în pace, de capul ei. De ce? Pentru că ştiam că printre peştişorii mici, mai devreme sau mai târziu, îl înhăţam pe cel gras – căpetenia.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu-ţi bate capul cu ce vreau să spun, lady Eileen. Reţine însă un lucru. Ştiu totul despre contesă. Şi vreau să fie lăsată în pace. Iar acum, trebuie să mă gândesc la ceva să-i spun lui sir Stanley Digby!

XXIII. Superintendentul Battle preia conducerea.

Era ora zece a dimineţii următoare. Soarele pătrundea prin ferestrele bibliotecii, unde superintendentul Battle lucra de la şase. La chemarea lui, tocmai sosiseră George Lomax, sir Oswald Coote şi Jimmy Thesiger, refăcuţi, după oboseala nopţii, de un mic dejun copios. Jimmy avea braţul susţinut de o bandă trecută după gât, dar nu părea prea marcat de eveniment.

Superintendentul îi privi cu bunăvoinţă pe toţi trei, într-un fel cu aerul blajin al unui custode care îi explică unui băieţel muzeul. Pe masă, lângă el, erau diferite obiecte etichetate cu grijă. Printre ele, Jimmy îl recunoscu pe Leopold.

— Ah, superintendente, spuse George Lomax, sunt nerăbdător să aflu ce progrese ai înregistrat. Ai prins omul?

— Va fi prins, nici o grijă, răspunse Battle.

Eşecul în această privinţă nu părea să-l marcheze.

George Lomax nu păru deosebit de încântat. Detesta uşurinţa de orice fel.

— Am reconstituit totul foarte clar, continuă detectivul.

Luă de pe masă două obiecte.

— Avem aici două gloanţe. Cel mai mare este un 455, tras de pistolul automat al domnului Thesiger. A muşcat tocul uşii şi l-am găsit înfipt în cedrul de acolo. Acesta mic a fost tras de un Mauser 25. După ce a trecut prin braţul domnului Thesiger, s-a înfipt în acest fotoliu. Cât priveşte pistolul…

— Ei bine? Întrebă repede sir Oswald, Ceva amprente?

Battle scutură din cap.

— Bărbatul care l-a mânuit, purta mănuşi, spuse el încetişor.

— Ce păcat! Rosti sir Oswald.

— Un meseriaş poartă mănuşi. Am dreptate când spun că aţi găsit acest pistol, sir Oswald, cam la douăzeci de yarzi de capătul treptelor ce duc la terasă?

Sir Oswald păşi către fereastră.

— Da, cam pe-acolo.

— Nu vreau să vă găsesc vreo vină, domnule, dar era mai înţelept să-l fi lăsat exact unde l-aţi găsit.

— Îmi pare rău, spuse înţepat sir Oswald.

— Oh, nu contează. Am reuşit să reconstitui lucrurile. Vedeţi, erau urme de paşi venind dinspre fundul grădinii, paşii dumneavoastră, şi un loc unde, în mod evident, v-aţi oprit, şi un fel de groapă în iarbă, foarte sugestiv. Apropo, cum vă explicaţi existenţa pistolului acolo?

— Am presus că i-a căzut în timp ce fugea.

Battle scutură din cap.

— Nu i-a căzut. Există două lucruri care pledează împotriva acestui punct de vedere. În primul rând, există doar o urmă de paşi care traversează pajiştea pe acolo – urma paşilor dumneavoastră.

— Înţeleg, rosti gânditor sir Oswald.

— Eşti sigur, Battle? Interveni George.

— Foarte sigur, domnule. Mai există nişte paşi care străbat pajiştea, cei ai domnişoarei Wade, dar ei sunt mult la stânga. Se opri, apoi continuă: Şi există şi acea gropiţă în iarbă. Pistolul trebuie să fi lovit cu destulă forţă pământul. Totul indică faptul că a fost aruncat.

— Ei bine, de ce nu? Întrebă sir Oswald. Să spunem că omul n-a fugit pe potecă ci, la stânga ei. În felul acesta, nu avea cum să lase urme pe potecă. În drum, a aruncat pistolul în mijlocul pajiştii. Ce zici, Lomax?

George aprobă printr-un semn din cap.

— E drept că n-ar fi lăsat urme pe potecă, spuse Battle, dar, după forma gropii şi a felului în care a fost retezată iarba, nu cred că pistolul a fost aruncat din direcţia aceea. Cred că a fost aruncat de aici, de pe terasă.

— Tot ce se poate, spune sir Oswald. Are vreo importanţă, superintendente?

— Da, Battle, izbucni George. E… ăă… relevant?

— Poate nu, domnule Lomax. Dar trebuie să privim lucrurile şi din unghiul ăsta. Vrea cineva dintre dumneavoastră să ia pistolul şi să-l arunce? Mulţumesc, sir Oswald. Veniţi aici, chiar în uşă. Acum aruncaţi-l în mijlocul pajiştii.

Sir Oswald se execută, aruncând pistolul prin aer cu toată forţa braţului său. Jimmy Thesiger se trase aproape, foarte curios. Superintendentul alergă după el ca un câine bine dresat. Se întoarse cu o faţă zâmbitoare.

— Perfect, domnule. Exact aceeaşi urmă. Deşi l-aţi aruncat cu mai bine de zece yarzi mai departe. Sunteţi un bărbat foarte bine clădit nu-i aşa, sir Oswald? Scuzaţi-mă, cred că am auzit pe cineva la uşă.

Auzul superintendentului trebuie să fi fost cu mult mai ascuţit decât al celorlalţi. Nimeni nu auzise nici un sunet, totuşi Battle se dovedi a fi avut dreptate, căci afară stătea lady Coote, cu un pahar cu medicament în mână.

— Doctoria, Oswald, spuse ea intrând în cameră. Ai uitat să ţi-o iei după micul dejun.

— Sunt foarte ocupat, Maria. Nu vreau nici o doctorie.

— Dacă n-aş fi eu nu ţi-ai lua-o niciodată, rosti cu seninătate soţia lui înaintând spre el. Eşti ca un băieţel năzuros. Bea-o!

Şi moale, ascultător, marele magnat al oţelului o bău.

— V-am întrerupt? Sunteţi ocupaţi? Oh, uitaţi-vă la revolverele astea. Scârboase lucruri, şi zgomotoase. Şi ucigătoare. Când te gândeşti, Oswald, că spărgătorul te putea împuşca noaptea trecută!

— V-aţi alarmat, lady Coote, când aţi descoperit lipsa lui sir Oswald, spuse Battle.

— La început nu m-am gândit la asta, se confesă lady Coote. Bietul băiat – îl arătă pe Jimmy.

— Zăcea împuşcat… şi totul era atât de înspăimântător, atât de emoţionant. Abia când domnul Bateman a întrebat unde era sir Oswald, mi-am amintit că ieşise, de o jumătate de oră, să se plimbe.

— Insomnie, sir Oswald? Întrebă Battle.

— De obicei dorm excelent, spuse sir Oswald. Însă, trebuie să recunosc, noaptea trecută, m-am simţit neobişnuit de neliniştit. M-am gândit că aerul proaspăt o să-mi facă bine.

— Aţi ieşit pe uşa asta, presupun?

I se păru, sau sir Oswald chiar ezită uşor, înainte de a răspunde?

— Da.

— Şi în papuci, fără încălţăminte solidă, interveni lady Coote. Ce te-ai face dacă n-aş fi eu să am grijă de tine?

Dădu din cap cu tristeţe.

— Cred, Maria, că dacă nu ai de gând să ne laşi… Mai avem o grămadă de discutat.

Lady Coote ieşi ducând cu ea paharul gol, ca şi cum ar fi fost o cupă din care tocmai administrase o licoare mortală.

— Ei bine, Battle, lucrurile par destul de clare, spuse George Lomax. Da, perfect de clare. Omul trage, îl răneşte

pe domnul Thesiger, aruncă pistolul şi aleargă pe terasă, luând-o apoi pe poteca pietruită.

— Unde ar fi trebuit să fie prins de oamenii mei, specifică Battle.

— Oamenii dumitale, dacă pot spune aşa, au dat dovadă de o lipsă de vigilenţă crasă. N-au văzut-o intrând pe domnişoara Wade. Aşa cum n-au văzut-o pe ea, puteau foarte uşor să nu-l vadă nici pe hoţ dispărând.

Superintendentul deschise gura să vorbească, apoi, ca şi cum s-ar fi gândit mai bine, tăcu. Jimmy Thesiger îl privi curios. Ar fi dat orice să afle ce era în mintea superintendentului Battle.

— Trebuie să fi fost un campion la alergări, fu tot ce se mulţumi să spună omul de la Scotland Yard.

— Ce vrei să spui, Battle?

— Exact ce am spus, domnule Lomax. Eu personal eram după colţul terasei la mai puţin de cincizeci de secunde de când s-a auzit împuşcătura, iar pentru ca un om să alerge toată distanţa aia spre mine şi s-o cotească pe poartă, înainte ca eu să fi apărut de după casă… ei bine, cum spuneam, trebuie să fi fost un campion la alergări.

— Nu reuşesc să te înţeleg, Battle. Dumneata ai o idee pe care eu…ăă… încă nu pot… ăă… s-o prind. Spui că omul n-a traversat pajiştea, iar acum sugerezi că… De fapt, ce sugerezi, mai exact? Că omul n-a luat-o pe potecă? Atunci, după părerea dumitale… ăă… unde s-a dus?

Drept răspuns, superintendentul Battle ridică în sus arătătorul.

— Ce? Întrebă George?

Superintendentul rămase pe poziţie, cu acel gest grăitor! George înălţă capul şi se uită la Tavan.

— Acolo, sus, spuse Battle. Din nou sus, pe iederă.

— Prostii, superintendente. E imposibil.

— Nu-i deloc imposibil, domnule. A făcut-o o dată. Putea s-o facă şi a doua oară.

— Nu în sensul ăsta am spus că e imposibil. Dar dacă vroia să scape, n-ar fi intrat iar în casă.

— Era cel mai sigur loc pentru el, domnule Lomax.

— Dar uşa domnului O'Rourke mai era încă încuiată pe dinăuntru, când ne-am dus la el.

— Şi cum aţi ajuns la el? Prin camera lui sir Stanley. Pe acolo a luat-o şi omul nostru. Lady Eillen mi-a spus că a văzut mişcându-se clanţa uşii domnului O'Rourke. Asta s-a întâmplat când omul nostru a fost acolo, sus, prima dată. Bănuiesc că chiar era sub perna domnului O'Rourke. Dar, a doua oară, e destul de clar cum a ieşit – prin camera lui sir Stanley care, evident, era goală. Ca şi toţi ceilalţi, sir Stanley alergase jos, în bibliotecă. Omul nostru a avut cale liberă.

— Şi apoi unde s-a dus?

Superintendentul ridică din umerii săi masivi şi deveni evaziv.

— Sunt o grămadă de posibilităţi. Într-o cameră goală de pe partea cealaltă a casei şi apoi a coborât iar pe iedera... printr-o uşă laterală... sau, doar ca posibilitate, dacă era angajat al casei... ei bine, a rămas în casă.

George îl privi, şocat.

— Zău, Battle, aş... aş fi adânc consternat dacă vreunul din servitorii mei... ăă... am cea mai mare încredere în ei... ar fi extrem de supărător pentru mine să trebuiască să suspectez...

— Nu vă cere nimeni să suspectaţi pe cineva, domnule Lomax. Eu doar v-am expus toate posibilităţile. Servitorii pot fi dincolo de orice bănuială... poate chiar sunt.

— M-ai tulburat, spus George. M-ai tulburat foarte tare.

Ochii îi erau mai bulbucaţi ca niciodată.

Ca să-i distragă atenţia, Jimmy arătă cu delicateţe spre un curios obiect, înnegrit, de pe masă.

— Ce e asta? Întrebă el.

— Acesta este exponatul Z, spuse Battle. Ultimul din micul nostru lot E, sau mai curând a fost, o mănuşă.

Apucă relicva carbonizată şi o mânui cu mândrie.

— Unde ai găsit-o? Întrebă sir Oswald.

Battle arătă cu degetul peste umăr.

— În cămin… aproape arsă, dar nu chiar. Ciudat; arată ca şi cum ar fi fost hărţuită de un câine.

— S-ar putea să fie a domnişoarei Wade, sugeră Jimmy. Ea are câţiva câini.

Superintendentul scutură din cap.

— Asta nu-i o mănuşă de damă… nu; nici măcar genul acela de mănuşi largi pe care le poartă doamnele în ziua de azi. Pune-ţi-o o clipă, domnule.

Potrivi obiectul înnegrit pe mână lui Jimmy.

— Vezi, chiar şi dumitale ţi-e largă.

— Acorzi vreo importanţă acestei descoperiri? Întrebă cu răceală sir Oswald.

— Niciodată nu poţi să ştii ce o să fie important şi ce nu, sir Oswald.

Se auzi o bătaie puternică în uşă şi intră Bundle.

— Îmi pare rău, se scuză, dar tocmai a sunat tata. Spune că trebuie să mă duc acasă pentru că toată lume îl supără.

Se opri.

— Da, draga mea Eillen? O încurajă George, intuind că mai avea ceva de spus.

— Nu v-aş fi întrerupt… doar m-am gândit că s-ar putea să aibă o legătură cu afacerea asta. Vedeţi, tata e tulburat că unul dintre lacheii noştri a dispărut. A plecat ieri-seară şi nu s-a mai întors.

— Cum îl cheamă?

Cel care preluase interogatoriul era sir Oswald.

— John Bauer.

— Englez?

— Cred că el îşi zice elveţian… dar părerea mea e că e neamţ. Totuşi vorbeşte englezeşte perfect.

— Ah! Sir Osvald inspiră cu un sâsâit lung şi satisfăcut. Şi era la Chimneys… de când?

— De mai puţin de o lună.

Sir Oswald se întoarse spre ceilalţi.

— Iată-l, aşadar, pe omul nostru. Ştii tot atât de bine ca mine, Lomax, că mai multe guverne sunt pe urma afacerii ăsteia. Acum mi-l amintesc perfect pe tip – un individ înalt, bine instruit. A venit cam cu o noapte înainte de plecarea noastră. O mişcare deşteaptă. Aici, orice nou venit ar fi fost cercetat în amănunţime, dar la Chimneys, la cinci mile depărtare… îşi lăsă fraza neterminată.

— Credeţi că planul a fost pus la cale cu mult înainte?

— De ce nu? Formula asta înseamnă milioane, Lomax. Fără-ndoială Bauer a sperat să aibă acces la hârtiile mele la Chimneys şi să afle acolo câte ceva despre aranjamentele următoare. E probabil să fi avut un complice în această casă… pe cineva, care l-a pus la curent cu topografia locului şi s-a ocupat de drogarea lui O'Rourke. Deci, Bauer a fost bărbatul pe care domnişoara Wade l-a văzut coborând pe iederă… bărbatul masiv şi puternic.

Se întoarse spre superintendentul Battle.

— Bauer e omul dumitale, superintendente. Şi, într-un fel sau altul, l-ai lăsat să-ţi scape printre degete.

XXIV. Nedumeririle lui Bundle.

Nu încăpea nici o îndoială că superintendentul Battle era surprins. Îşi freca gânditor bărbia.

— Sir Oswald are dreptate, Battle, spuse George. Acesta e omul. E vreo speranţă să fie prins?

— Ar putea fi, domnule. Categoric, asta arată… ei bine, suspect. S-ar putea, fireşte, ca omul să se întoarcă la Chimneys, vreau să spun.

— Crezi că ar fi posibil?

— Nu, nu cred, recunoscu Battle. Da, asta arată cu claritate că Bauer e omul. Dar nu prea înţeleg cum a reuşit să intre şi să iasă pe domeniul ăsta neobservat.

— Mi-am exprimat deja părerea despre oamenii pe care i-ai postat, spuse George. Total ineficienţi… nu am de gând să te condamn pe dumneata, Battle, dar… Pauza sa fu grăitoare.

— Ah, ei bine, spuse Battle cu detaşare, am umerii largi.

Scutură din cap şi oftă.

— Trebuie să dau urgent un telefon. Scuzaţi-mă domnilor. Îmi pare rău, domnule Lomax… simt că am cam rasolit afacerea asta. Dar e mai încurcată, mult mai încurcată decât vă daţi seama. Ieşi grăbit din încăpere.

— Vino în grădină, îi spuse Bundle lui Jimmy. Vreau să vorbesc cu tine.

Ieşiră împreună pe uşa terasei. Jimmy se uita lung la pajişte, încruntându-se.

— Ce e? Întrebă Bundle.

Jimmy îi explică problema aruncării pistolului.

— Mă întreb ce era în mintea lui Battle când l-a pus pe sir Oswald să arunce pistolul. Aş jura că avea ceva în cap. Oricum, l-a aruncat cu zece yarzi mai departe de locul unde fusese găsit. Ştii, Bundle, Battle e foc de isteţ.

— E un om extraordinar. Vreau să-ţi vorbesc despre noaptea trecută.

ÎI relată discuţia ei cu superintendentul Battle. Jimmy ascultă cu atenţie.

— Aşadar, contesa e nr. 1, spuse el gânditor. Totul se îmbină perfect. Nr. 2 -Bauer – vine aici de la Chimneys. Se caţără pe iederă şi intră în camera lui O'Rourke, ştiind că lui O'Rourke îi fusese administrat un somnifer puternic… de către contesă, într-un fel sau altul. Planul e ca el să-i arunce documentele contesei, care aşteaptă jos. Apoi ea urmează să treacă iar prin bibliotecă şi să urce în camera sa. Dacă Bauer e prins când părăseşte domeniul, asupra lui nu se găseşte nimic. Da, planul e bun… numai că a mers prost. Abia intră contesa în bibliotecă şi imediat mă şi aude pe mine venind, aşa că trebuie să se ascundă după scrin. E un lucru foarte nasol pentru ea, căci nu-şi poate avertiza complicele. Nr. 2 înhaţă hârtiile, se uită pe fereastră şi o vede, aşa crede el, pe contesă aşteptând, îi aruncă hârtiile şi începe să coboare pe iederă, unde are surpriza neplăcută să dea de mine. Ce încordată trebuie să fi fost contesa,

acolo, după scrin. Analizând rapid situaţia, inventează o istorioară destul de bunicică. Da, totul se potriveşte foarte bine.

— Prea bine spuse cu hotărâre Bundle.

— Poftim? Întrebă Jimmy surprins.

— Ce părere ai de nr. 7 – nr. 7 care nu apare niciodată şi trăieşte în umbră? Contesa şi Bauer? Nu, nu e chiar atât de simplu. Da, Bauer a fost aici noaptea trecută. Dar el a fost aici doar pentru cazul în care lucrurile merg prost – după cum au şi mers. Rolul lui a fost de ţap ispăşitor, să abată atenţia de la nr. 7 – şeful.

— Ascultă, Bundle, n-ai citit cumva prea multă literatură poliţistă?

Bundle îi aruncă o privire plină de reproş.

— Ei bine, eu nu-s ca unul din personajele alea groaznice, spuse Jimmy. Nu pot să cred şase treburi imposibile înainte de micul dejun.

— Suntem după micul dejun.

— Nici măcar după micul dejun. Avem o ipoteză foarte bună care e susţinută de fapte… iar tu nu vrei s-o admiţi pentru că, pur şi simplu, vrei să complici şi mai mult lucrurile.

— Îmi pare rău, spuse Bundle, dar eu mă agăţ cu pasiune de ideea că misteriosul nr. 7 e unul din participanţii la întrunirea din această casă.

— Bill ce crede?

— Bill e imposibil, spuse cu răceală Bundle.

— Bănuiesc că i-ai povestit despre contesă? Ar trebui avertizat. Altfel, Dumnezeu ştie ce e în stare să-i îndruge.

— Nu o să vrea să audă un cuvânt rău despre ea. E… Of, e pur şi simplu idiot. Aş vrea să-l faci tu să priceapă cum e cu aluniţa aia.

— Uiţi că nu eu am fost în dulap. Şi, oricum, nu mă prea văd contrazicându-mă cu Bill pe tema aluniţelor prietenelor lui. Categoric, însă, nu poate fi atât de tâmpit încât să nu-şi dea seama că totul se potriveşte.

— Ba e cât se poate de tâmpit, spuse Bundle cu amărăciune. Ai făcut cea mai mare greşeală, Jimmy, povestindu-i despre afacerea asta.

— Îmi pare rău. La vremea respectivă nu mi-am dat seama… acum, însă, constat că ai dreptate. Am fost prost, dar, la dracu', Bill ăsta…

— Ştii cum sunt aventurierele astea străine. Cum se pricep să îmbrobodească pe câte unul.

— La drept vorbind, nu ştiu, spuse Jimmy. Niciuna nu a încercat vreodată să mă îmbrobodească. Şi oftă.

Urmă câteva clipe de tăcere. Jimmy rumega intens problema. Cu cât se gândea mai mult, cu atât părea mai nemulţumit.

— Spui că Battle vrea s-o lăsăm în pace pe contesă, mormăi el într-un târziu.

— Da.

— Crede ca prin ea poate ajunge la altcineva?

Bundle dădu din cap.

Jimmy, foarte încruntat, încercă să înţeleagă unde putea duce asta. Era limpede că Battle avea în minte un plan bine definit.

— Sir Stanley Digby a plecat spre Londra în zori, nu-i aşa? Întrebă el.

— Da.

— A plecat şi O'Rourke cu el?

— Da, aşa cred.

— Nu crezi… nu, e imposibil.

— Ce?

— Că O'Rourke poate fi amestecat cumva în toate astea?

— Nu e imposibil, răspunse Bundle pe gânduri. Are ceea ce se numeşte o puternică personalitate. Nu, nu m-ar surprinde dacă… oh, ca să fiu sinceră, nimic nu m-ar mai surprinde! De fapt există o singură persoană de care sunt cu adevărat sigură că nu e nr. 7.

— Cine?

— Superintendentul Battle.

— Oh! Credeam că ai să spui George Lomax.

— Sst, uite-l că vine!

Într-adevăr, George venea direct spre ei. Jimmy se scuză şi o şterse. George se aşează lângă Bundle.

— Draga mea Eileen, chiar trebuie să ne părăseşti?

— Păi, se pare că tata e la mare ananghie. Cred că e mai bine să mă duc acasă şi să-l ţin de mână.

— Mânuţa asta va fi cu siguranţă reconfortantă, spuse George, luându-i-o şi strângându-i-o în glumă. Dragă Eileen, îţi înţeleg motivele şi te admir pentru ele. În zilele astea, când totul se schimbă şi e incert… „S-a pornit!” gândi disperată Bundle.

Când viaţa de familie e în pericol – toate vechile norme destrămându-se!

— Clasei noastre îi revine datoria de a dovedi ca cel puţin noi nu suntem afectaţi de condiţiile moderne. Ei ne numesc „Cei ce mor greu”… Sunt mândru de expresia asta… repet, sunt mândru de ea! Există lucruri care cu adevărat mor greu – demnitatea, frumuseţea, modestia, sacralitatea vieţii de familie, respectul filial… dacă toate acestea trăiesc, cine să moară? Cum spuneam, dragă Eileen, te invidiez pentru tinereţea ta. Tinereţea! Ce lucru minunat! Ce cuvânt minunat! Şi nu-l apreciem cum se cuvine decât abia când ajungem… ăă… la o vârstă matură. Îţi mărturisesc, draga mea copilă, că înainte eram dezamăgit de modul tău uşuratic de a fi. Acum înţeleg că nu erau decât nepăsarea şi uşurinţa, superficialitatea încântătoare a unei copile. Acum intuiesc frumuseţea şi seriozitatea minţii tale. Sper să-mi permiţi să te ajut să înveţi cât mai multe.

— Oh, mulţumesc, rosti Bundle, simţind că-i vine să leşine.

— Şi nu trebuie să te mai temi de mine. M-a şocat să aud de la lady Caterham că îţi provocam spaimă. Te asigur că sunt o persoană banală.

Spectacolul unui George Lomax modest o lăsă cu gura căscată pe Bundle. George continuă:

— Să nu mai fii niciodată timidă cu mine, copila mea. Şi să nu-ţi fie teamă că mă plictiseşti. Pentru mine va fi o mare încântare – dacă mă pot exprima aşa – să ajut la formarea caracterului tău. Voi fi mentorul tău politic. Avem nevoie, mai mult ca niciodată în partid, de tinere talente şi cu şarm. Tu poţi fi o demnă urmaşă a mătuşii tale, lady Caterham.

Această perspectivă cumplită o dădu gata definitiv pe Bundle. Singurul lucru pe care-l putea face era să-l privească lung şi prostită pe George. Asta nu-l descuraja – dimpotrivă. Principala lui obiecţie referitoare la femei era că vorbeam prea mult. Rar i se întâmplase să întâlnească ceea ce se numea o bună ascultătoare. Îi zâmbi cu blândeţe lui Bundle.

— Fluturele ieşind din crisalidă. Ce tablou minunat. Am o lucrare foarte interesantă de economie politică. Mă duc s-o caut şi poţi s-o iei cu tine la Chimneys. Când o termini, discutăm pe marginea ei. Să nu eziţi să-mi scrii dacă nu înţelegi ceva. Am multe îndatoriri publice, dar pot să-mi găsesc un pic de timp liber când e vorba de problema prietenilor mei. Mă duc după carte.

Ieşi. Bundle se uită în urma lui cu o expresie tâmpă. Fu readusă la realitate de sosirea neaşteptată a lui Bill.

— Ascultă, spuse Bill, de ce dracu te ţinea Codders de mână?

— Nu mâna mea o ţinea, ci mintea mea în formare, răspunse Bundle cu gândurile aiurea.

— Nu fi proastă, Bundle.

— Regret, Bill, dar sunt puţin îngrijorată. Îţi aminteşti când ai spus că pe Jimmy îl paşte un risc enorm aici?

— Aşa şi e. E înfiorător de greu să-i scapi lui Codders dacă i-ai stârnit interesul. Jimmy se va trezi prins în menghină înainte de a-şi da seama ce-i cu el.

— Nu Jimmy e cel prins – ci eu. Va trebui să mă întâlnesc la nesfârşit cu doamna Macatta şi să citesc economie politică şi s-o discut cu George, şi doar Cerul ştie când se va sfârşi!

Bill fluieră.

— Sărmana Bundle! Un hap prea mare pentru tine, nu?

— Trebuia s-o fac. Bill, mă simt îngrozitor de încurcată.

— Nu contează, o consolă Bill. George nu crede cu adevărat în femeile care candidează pentru Parlament, aşa că n-ai să fii nevoită să te urci pe podiumuri şi să vorbeşti mulţimilor de gură-cască, nici să pupi bebeluşi murdari la Bermondsey. Hai să bei un cocteil! E aproape ora mesei.

Bundle se ridică şi merse lângă el ascultătoare.

— Şi urăsc atât de mult politica! Murmură ea cu durere.

— Fireşte că o urăşti. Aşa se întâmplă cu toţi oamenii rezonabili. Doar cei ca Pongo şi Codders o iau în serios şi se bat pentru ea. Oricum, spuse Bill, revenind brusc la subiectul de mai înainte, nu trebuia să-l laşi pe Codders să se ţină de mână.

— De ce, dracu, nu? Mă cunoaşte de-o viaţă.

— Ei bine, nu-mi place.

— Virtuosul William… Oh, uită-te la superintendentul Battle!

Tocmai treceau printr-o uşă laterală. În micul hol, se deschidea o debara.

În ea erau păstrate crose de golf, rachete de tenis, popice şi alte articole sportive caracteristice vieţii caselor de la ţară. Superintendentul Battle examina cu atenţie diferite crose de golf. La exclamaţia lui Bundle, ridică privirea uşor încurcat.

— Vă duceţi la golf, superintendente Battle? Vreţi să învăţaţi?

— Putea fi şi mai rău, lady Eileen. Se spune că niciodată nu e prea târziu să începi. Şi am o calitate care merge la toate sporturile.

— Care?

— Nu ştiu când sunt învins. Dacă totul merge prost, mă întorc şi-o iau de la capăt!

Şi cu această expresie hotărâtă, întipărită pe faţă, superintendentul ieşi din debara şi li se alătură, trăgând uşa după el.

XXV. Jimmy îşi face planurile.

Timmy Thesiger se simţea deprimat. Evitându-l pe George, pe care îl bănuia gata să-l abordeze pe teme serioase, se furişă afară după masa de prânz. Oricât de cunoscător era al detaliilor legate de disputa de la graniţa Santa Fé, nu dorea, în clipa aceea, să fie supus unei examinări.

La un moment dat, se întâmplă exact ce sperase să se întâmple. Loraine Wade, şi ea neînsoţită, păşea pe una din potecile umbrite ale grădinii. Într-o clipă, Jimmy fu lângă ea. O vreme merseră tăcuţi, apoi Jimmy tatonă.

— Loraine?

— Da?

— Ascultă, nu mă pricep să fac declaraţii… Dar ce spui de asta?

Vezi ceva rău în a deţine o licenţă specială pentru a ne căsători şi a trăi fericiţi împreună până la adânci bătrâneţe?

În faţa acestei surprinzătoare cereri în căsătorie, Loraine nu păru deloc stânjenită. Îşi aruncă pe spate capul şi râse din toată inima.

— Nu râde de-un biet tip, spuse cu reproş Jimmy.

— Nu mă pot stăpâni. Eşti atât de nostim!

— Loraine… eşti un drăcuşor.

— Nu. Sunt ceea ce se numeşte o fată extrem de drăguţă.

— Doar pentru cei ce te cunosc… care se lasă înşelaţi de aerul tău cuminte şi sfielnic.

— Îmi plac cuvintele tale preţioase.

— Toate luate din rebusuri.

— Foarte educativ.

— Dragă Loraine, nu schimba vorba. Vrei sau nu vrei?

Chipul lui Loraine deveni sobru şi hotărât. Gura mică luă o expresie de asprime, iar bărbia îi zvâcni înainte agresiv.

— Nu, Jimmy. Nu atâta timp cât lucrurile sunt cum sunt… când nimic nu e terminat.

— Ştiu că n-am făcut ceea ce ne-am propus, recunoscu Jimmy. Totuşi… ei bine, suntem la sfârşitul capitolului. Hârtiile se află în siguranţă la ministrul aviaţiei.

Corectitudinea a triumfat. Şi… deocamdată… nu-i nimic de făcut.

— Aşadar… hai să ne căsătorim? Întrebă Loraine zâmbind uşor.

— Tu ai spus-o. Asta-i ideea.

Dar din nou Loraine clătină din cap.

— Nu, Jimmy. Până când lucrurile nu sunt rezolvate… până când nu suntem în siguranţă…

— Crezi că suntem în primejdie?

— Tu nu?

Chipul angelic şi rozaliu al lui Jimmy se coloră şi mai tare.

— Ai dreptate, spuse el în cele din urmă. Dacă toată aiureala aia a lui Bundle e adevărată – şi eu cred că e, deşi sună anapoda – atunci nu suntem în siguranţă decât după ce definitivăm povestea cu nr. 7!

— Şi ceilalţi?

— Nu… ceilalţi nu contează. Ceea ce mă înspăimântă pe mine e stilul de lucru al celui cu nr. 7. Căci nu ştiu cine e, nici unde să-l caut.

Loraine se înfioră.

— Mi-e groază, spuse ea pe ton jos. Încă de la moartea lui Gerry…

— Nu trebuie să te temi. N-ai de ce să-ţi fie frică. Lasă totul în seama mea. Îţi promit, Loraine – îl voi găsi pe nr. 7. O dată ce punem mâna pe el… ei bine, nu cred că vom avea de furcă cu restul bandei, oricine ar fi ei.

— Dacă pui mâna pe el… dar dacă, să presupunem, pune el mâna pe tine?

— Imposibil, spuse Jimmy voios. Sunt mult prea isteţ. Să ai mereu o părere bună despre tine – ăsta-i motto-ul meu.

— Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla noaptea trecută… Loraine se înfioră.

— Ei bine, nu s-a întâmplat. Suntem amândoi aici, bine şi sănătoşi… deşi, trebuie să recunosc, braţul mă doare cumplit.

— Sărmanul băiat!

— Oh, merită să suferi pentru o cauză bună. Şi-apoi, cu rana mea şi cu conversaţia mea plăcută, am cucerit-o definitiv pe lady Coote.

— Crezi că-i important?

— Am impresia că poate fi.

— Ai tu un plan în minte, nu-i aşa, Jimmy?

— Tânărul erou nu-şi destăinuie niciodată planurile, spuse Jimmy cu fermitate. Ele se coc în întuneric.

— Eşti idiot, Jimmy.

— Ştiu. Aşa spun toţi. Dar te asigur, Loraine, mintea mea lucrează intens din umbră. Şi e o minte în stare de multe. Şi-acum, despre planurile tale. Ai vreunul?

— Bundle mi-a propus să merg cu ea la Chimneys pentru o vreme.

— Excelent. Cum nu se poate mai bine. Mi-ar plăcea să fii cu ochii pe Bundle. E atât de cumplit de imprevizibilă. Şi ce-i mai rău, are un succes uimitor. Îţi spun Loraine, merită osteneala să stai cu ochii pe Bundle.

— Bill ar trebui să aibă grijă de ea, sugeră Loraine.

— Bill e foarte ocupat în altă parte.

— Să nu crezi asta.

— Ce? Treaba cu contesa? Dar flăcăul e lulea după ea.

Loraine continuă să clatine din cap.

— Aici e ceva ce nu mai înţeleg. Dar nu e vorba de Bill şi contesă – e vorba de Bundle. Azi-dimineaţă, stăteam de vorbă cu Bill, când a ieşit domnul Lomax şi s-a aşezat lângă Bundle. I-a luat mâna şi Bill şi-a ieşit din fire şi a ţâşnit ca o… ca o rachetă.

— Ce gusturi ciudate au unii, observă domnul Thesiger. Oricum, ceea ce-mi spui mă surprinde. Credeam că prostuţul nostru de Bill e orbit de frumuseţea străinei aventuriere. La fel crede şi Bundle, o ştiu.

— Bundle se poate, spuse Loraine. Dar eu îţi repet că nu-i aşa, Jimmy.

— Atunci, care-i ideea?

— Nu crezi că Bill face niţel pe detectivul pe cont propriu?

— Bill? N-are pic de minte.

— Eu n-aş fi prea sigură. Când o persoană simplă, doar muşchi, ca Jimmy declară făţiş că e capabilă de subtilitate, de viclenie, nimeni nu-i acordă credit, n-o bagă în seamă.

— Şi, ca atare, el se poate pune liniştit pe treabă. Da, e ceva. În tot cazul nu aş fi crezut niciodată asta despre Bill. Face perfect pe ursuleţul de pluş al contesei. Cred că te înşeli, Loraine. Contesa e o femeie extraordinar de frumoasă… fireşte, nu e genul meu, preciză grăbit Jimmy… iar Bill a avut întotdeauna o inimă ca un… hotel.

Loraine clătină din cap, neconvinsă.

— Ei bine, spuse Jimmy, ţine-o pe-a ta. Se pare că am stabilit cât de cât lucrurile. Du-te cu Bundle la Chimneys şi, pentru numele lui Dumnezeu, n-o lăsa să-şi bage iar nasul în Clubul Şapte Cadrane. Cine ştie ce se poate întâmpla dacă o face din nou.

Loraine dădu din cap.

— Şi acum, ar fi recomandabil să schimbe câteva cuvinte cu lady Coote, spuse Jimmy…

Lady Coote stătea pe o bancă în grădină şi împletea. Motivul era o tânără neconsolată, cam nefericită, aplecată deasupra unui vas grecesc.

Îi făcu loc lui Jimmy lângă ea, iar aceasta, fiind un tânăr abil, îi admiră lucrul manual.

— Îţi place? Întrebă plăcut impresionată lady Coote. L-a început mătuşa mea Selina cu o săptămâna înainte de a muri. Sărmana, cancer la ficat.

— Îngrozitor, spuse Jimmy.

— Ce-ţi face braţul?

— Oh, perfect. Mă supără un pic, asta-i tot.

— Trebuie să ai grijă, spuse lady Coote cu căldură. Nu cumva să faci septicemie… ai putea să-ţi pierzi braţul.

— Oh, sper că nu.

— Eu doar te avertizez.

— Unde locuiţi acum? Întrebă domnul Thesiger. În capitală, sau… unde?

Ţinând cont de faptul că ştia foarte bine răspunsul la întrebare, o pusese cu o ingenuitate perfectă.

Lady Coote oftă din greu.

— Sir Oswald a închiriat domeniul Ducelui de Atton. Letherbury. Poate îl ştii?

— Puţin. Un loc de prima mână, nu-i aşa?

— Oh, nu ştiu. E o clădire foarte mare şi întunecoasă. Galerii cu şiruri întregi de tablouri ale unor persoane atât de înspăimântătoare! Cred că vechii maeştri, cum li se spune, sunt foarte deprimanţi. Trebuie să fi văzut căsuţa pe care am avut-o în Yorkshire, domnule Thesiger. Un hol atât de drăguţ şi un salon vesel… Îmi amintesc că am ales pentru el un tapet alb cu dunguliţe şi o friză de wistaria. Tapet de satin, nu moiré, să ştii. Mereu am fost de părere că e mai de bun gust. Sufrageria era cu faţa la nord-est, aşa că nu aveam prea mult soare, cu un frumos tapet de un roşu strălucitor şi cu o serie de tablouri comice de vânătoare… vai, era atât de vesel de Crăciun!

În emoţia produsă de aceste amintiri, lady Coote scăpă câteva ghemuleţe de lână pe care Jimmy le culese rapid.

— Mulţumesc, dragul meu, spuse lady Coote. Ce spuneam? Oh… despre case… da, îmi plac casele vesele. Şi îmi place la nebunie să aleg lucruri cu care să le decorez.

— Presupun că, zilele astea, sir Oswald îşi va cumpăra o reşedinţă proprie, spuse Jimmy. Şi atunci, veţi putea avea exact ce vă place.

Lady Coote clătină din cap cu tristeţe.

— Sir Oswald spune că de asta se va ocupa o firmă… ori dumneata ştii ce înseamnă aşa ceva.

— Oh! Dar vor trebui să vă consulte!

— Va fi una din reşedinţele acelea mari… străvechi. Ar trebui să caute lucruri care să te facă să te simţi confortabil, să-ţi dea senzaţia că eşti apasă. Nu că sir Oswald nu s-ar fi simţit întotdeauna confortabil şi mulţumit în casa lui şi chiar aş spune că gusturile lui au rămas schimbate în adâncul fiinţei lui. Dar acum nu i se potriveşte

decât ce e mai bun! Ascensiunea lui a fost formidabilă, şi normal că vrea ceva care s-o demonstreze, dar de multe ori mă întreb cum se va sfârşi totul.

Jimmy avea o expresie de compătimire.

— Totul e ca la un cal de curse. Strânge-i puţin zăbala şi aleargă şi mai repede. Aşa e şi cu sir Oswald. Urcă şi urcă şi nu se poate opri să nu urce. E unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia… dar crezi că asta îl mulţumeşte? Nu, vrea tot mai mult. Vrea să fie… nu ştiu ce vrea să fie! Îţi spun, uneori mă înspăimântă!

— E ca tipul ăla persan care tot căuta lumi noi de cucerit, spuse Jimmy.

Lady Coote încuviinţă, fără să ştie prea bine ce vrusese să spună Jimmy.

— Ce mă întreb eu e – va suporta stomacul lui toate astea? Continuă ea înlăcrimată. Să-l ai bolnav… cu ideile lui… oh, nici nu suport să mă gândesc la asta!

— Arată foarte sănătos, o consolă Jimmy.

— Are ceva pe suflet. Îngrijorat, asta e. Eu îl cunosc.

— Ce l-a îngrijorat?

— Nu ştiu. Poate ceva de la uzine. E mare lucru pentru el că-l are pe domnul Bateman. Un tânăr atât de serios… şi conştiincios.

— Formidabil de conştiincios, aprobă Jimmy.

— Oswald se bazează mult pe judecata domnului Bateman. Spune că domnul Bateman are întotdeauna dreptate.

— În urmă cu ani, asta era cea mai rea caracteristică a lui.

Lady Coote păru uşor încurcată.

— Ce weekend vesel am petrecut cu dumneavoastră la Chimneys, spuse Jimmy. Vreau să spun că ar fi fost extraordinar de vesel dacă bietul Gerry n-ar fi înghiţit găluşca. Ce fete drăguţe şi vesele!

— Găsesc că fetele de azi sunt foarte zăpăcite. N-au pic de romantism, să ştii. Vai când eram logodiţi, am brodat câteva batiste pentru sir Oswald cu propriul meu păr.

— Zău? Ce minunat! Dar fetele din zilele noastre nu au părul atât de lung.

— Asta-i drept, recunoscu lady Coote. Dar, oh, sunt atâtea alte căi! Îmi amintesc că atunci când eram fată, unul din… ei bine, admiratorii mei a cules o mână de pietriş, iar una din fetele care erau ca mine a spus că îl păstra pentru că piciorul meu călcase pe el. Mi s-a părut o idee atât de drăguţă. Deşi, mai târziu, s-a aflat că urma un curs de mineralogie – sau geologie?

— La şcoala tehnică. Dar mie mi-a plăcut ideea… Şi-apoi, când furai batista unei fete şi o păstrai…

— Destul de neplăcut dacă fata vroia să-şi sufle nasul, spuse practic domnul Thesiger.

Lady Coote lăsă jos lucrul de mână şi se uită cercetător, dar cu blândeţe, la el.

— Ei, hai, nu e nici o fată drăguţă care să-ţi placă? Pentru care vrei să munceşti ca să-i oferi un cămin?

Jimmy se înroşi şi se bâlbâi.

— Credeam că la Chimneys te înţelegeai foarte bine cu una din fetele alea – Vera Daventry.

— Socks?

— Aşa i se spune, admise lady Coote. Nu-mi dau seama de ce. Nu e drăguţ.

— Oh, e o fată grozavă. Mi-ar plăcea s-o reîntâlnesc.

— Vine să stea cu noi la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Zău? Spuse Jimmy, încercând să se arate cât mai entuziasmat.

— Da. Ai… ai vrea să vii şi dumneata?

— Aş vrea, spuse din inimă Jimmy. Vă mulţumesc atât de mult, lady Coote!

Şi, repetând arzătoarea mulţumire, o părăsi.

Imediat sir Oswald se alătură soţiei sale.

— Despre ce te-a plictisit obraznicul ăsta? Întrebă el. Nu pot să-l suport.

— E un scump. Şi atât de curajos! Uită-te cum s-a rănit noaptea trecută.

— Da, băgându-şi nasul unde nu-i fierbe oala.
— Cred că eşti foarte nedrept, Oswald.
— N-a făcut în viaţa lui o muncă cinstită. Un adevărat pierde-vară. Şi nici nu va ajunge departe dacă o să continue tot aşa.
— Trebuia să-ţi iei galoşii aseară. Sper să nu faci pneumonie. Freddie Richards a murit, zilele trecute, de ea. Vai, Oswald, îmi îngheaţă sângele în vene când mă gândesc că tu rătăceai pe afară şi spărgătorul era prin preajmă. Putea să te împuşte. Apropo, l-am invitat pe domnul Thesiger la noi pentru weekend-ul următor.
— Prostii, spuse sir Oswald. Tânărul ăsta nu va pune piciorul în casa mea, auzi, Maria?
— De ce nu?
— Asta-i treaba mea.
— Îmi pare rău, dragă, spuse lady Coote. L-am invitat şi nu mai am încotro. Ridică-mi, te rog, ghemul ăla roz, Oswald.
Sir Oswald se supuse, cu chipul întunecat. Îşi privi soţia şi ezită. Lady Coote împletea nepăsătoare.
— Insist în mod deosebit, Maria, nu-l vreau pe tipul ăsta în casa mea. Am auzit o mulţime de lucruri despre el de la Bateman. Au fost colegi de şcoală.
— Ce-a spus domnul Bateman?
— Nimic de bine. De fapt, ne-a avertizat, în mod serios, împotriva lui.
— Zău? Întrebă gânditoare lady Coote.
— Iar eu am cel mai mare respect pentru judecata lui Bateman. Nu mi s-a întâmplat niciodată să constat că n-are dreptate.
— Vai, rosti lady Coote. Cum am mai încurcat treburile! Fireşte, dacă ştiam, nu-l invitam. Trebuia să-mi fi spus dinainte, Oswald. Acum e prea târziu.
Începu să înfăşoare cu multă grijă lucrul de mână. Sir Oswald se uită la ea, păru că vrea să spună ceva, apoi ridică din umeri. O urmă în casă. Lady Coote, mergând în faţă, zâmbea uşor. Ţinea foarte mult la soţul ei, în acelaşi timp,

într-o manieră tipic femeiască, tăcută, nebătătoare la ochi, ţinea tot atât de mult să facă ceea ce dorea.

XXVI. În principal despre golf.

Prietena asta a ta este o fată drăguţă, Bundle, spuse lordul Caterham.

Loraine era la Chimneys aproape de o săptămână şi cucerise deplina admiraţie a gazdei sale – şi asta datorită încântătoarei docilităţi dovedite în a se lăsa instruită în practicarea loviturilor liftate.

Plictisit de iarna în străinătate, lordul Caterham se apucase de golf. Era un jucător execrabil şi, în consecinţă, acest joc îl entuziasma profund. Îşi petrecea majoritatea dimineţilor practicând lovituri liftate deasupra diferitelor tufe şi tufişuri sau încercând să le evite, făcând găuri mari în gazonul catifelat şi aducându-l, în general, la disperare pe Macdonald.

— Trebuie să amenajăm un mic teren, spuse lordul Caterham, adresându-se unei margarete. Un mic teren de sport. Şi acum, Bundle, uită-te la asta. De pe genunchiul drept, uşor pe spate, capul drept şi foloseşte încheieturile.

Mingea, lovită puternic, traversă pajiştea şi dispăru în adâncimea de nepătruns a unui mare grup de rododendroni.

— Ciudat, spuse lordul Caterham. Mă întreb, de ce o fi ieşit aşa? Cum spuneam, Bundle, prietena asta a ta este o fată foarte drăguţă. Cred cu adevărat că am reuşit să o fac să o intereseze jocul ăsta… În dimineaţa aceasta a tras câteva lovituri excelente… aproape tot atât de bune cât şi ale mele.

Lordul Caterham aplică o altă lovitură neglijentă, care smulse din loc o imensă bucată de gazon. Macdonald, care tocmai trecea pe acolo, o culese şi o lipi cu fermitate la loc. Îi aruncă lordului Caterham o privire care ar fi cauzat oricui, în afara unui jucător pătimaş de golf, o durere de moarte.

— Dacă Macdonald s-a făcut vinovat de cruzime faţă de familia Coote, ceea ce bănuiesc cu tărie, atunci e pe deplin pedepsit acum, spuse Bundle.

— De ce n-aş face ce-mi place în propria-mi grădină? Întrebă tatăl ei. Macdonald ar trebui să fie interesat de felul în care îmi merge jocul… scoţienii sunt o naţie de mari jucători de golf.

— Sărmane bătrân, spuse Bundle. N-ai să fii niciodată un jucător de golf… însă, în tot cazul, asta te ţine departe de supărări.

— Ba deloc, o contrazise lordul Caterham. Ieri am făcut marele şase din cinci. Proful a fost foarte surprins când i-am povestit.

— Trebuia să fie, spuse Bundle.

— Vorbind despre familia Coote, sir Oswald joacă frumos… un joc destul de frumos. N-are un stil drăguţ – e prea ţeapăn. Dar trage direct pe mijloc de fiecare dată. Însă, curios ce copită despicată practică… nu-ţi lasă nici zece centimetri! Te face să i-o spui de fiecare dată. Nu-mi place asta.

— Presupun că e un om căruia îi place să fie sigur.

— E contrar spiritului jocului, spuse tatăl. Şi nici măcar nu-l interesează teoria. Însă tipul ăla, secretarul, Bateman, e total diferit. Pe el tocmai teoria îl interesează. M-am tăiat rău cu crosa şi spune că totul porneşte de la faptul că se foloseşte prea mult braţul drept; şi-a dezvoltat o teorie foarte interesantă. Arma lui la golf este braţul stâng… braţul stâng e cel care contează. Spune că joacă tenis cu stânga, dar golful cu crosele obişnuite, din cauză că aici îşi afirmă superioritatea braţul său stâng.

— Şi îl joacă grozav? Întrebă Bundle.

— Nu, deloc, recunoscu lordul Caterham. Dar poate că n-a fost în mână. Eu înţeleg foarte bine teoria şi cred că în ea constă totul. Ah! Ai văzut-o pe aia, Bundle? Direct peste rododendroni. O lovitură perfectă. Ah! Dacă ai putea fi sigur de fiecare dată că îţi reuşeşte… Da, Tredwell, ce e?

Tredwell i se adresă lui Bundle.

— Domnul Thesiger ar vrea să vorbească cu dumneavoastră la telefon, milady.

Bundle o luă cu toată viteza spre casă, strigând din mers „Loraine, Loraine”. Loraine ajunse lângă ea, exact în momentul în care ridica receptorul.

— Alo. Tu eşti, Jimmy?

— Alo. Ce faci?

— Perfect, doar că mă plictisesc niţel.

— Ce face Loraine?

— E perfect. E aici. Vrei să vorbeşti cu ea?

— Într-o clipă. Am o grămadă de spus. Pentru început, mă duc în weekend la familia Coote, spuse el semnificativ. Ascultă, Bundle, ştii de unde se poate procura un şperaclu, nu-i aşa?

— N-am nici cea mai mică idee. E chiar nevoie să iei un şperaclu la familia Coote?

— Ei bine, am o vagă idee că n-ar fi rău. Nu ştii cam de la ce magazin se poate procura?

— Ceea ce vrei tu este un spărgător amabil care să te înveţe meserie.

— Am nevoie, Bundle, zău. Şi, din păcate, n-am niciunul. M-am gândit că poate mintea ta sclipitoare ar putea să rezolve problema. Însă, presupun că va trebui să cad iarăşi în spinarea lui Stevens, ca de obicei îşi va face nişte idei ciudate despre mine… mai întâi un pistol automat, iar acum un şperaclu. Va crede că am intrat în bande de gangsteri.

— Jimmy? Spuse Bundle.

— Da?

— Ascultă… ai să ai grijă, nu-i aşa? Vreau să spun că dacă sir Osvald te prinde adulmecând primprejur cu un şperaclu… ei bine, aş crede că poate fi foarte dur când vrea.

— Tânăr cu înfăţişare plăcută în boxa acuzaţilor! Perfect, am să am grijă. Pongo este tipul de care mă tem cu adevărat. El mereu se strecoară ca o pisică. Nu-l auzi

niciodată. Şi dintotdeauna a avut marele talent să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala. Dar ai încredere în tânărul erou.

— Ei bine, aş fi vrut ca Loraine şi cu mine să fim acolo să avem grijă de tine.

— Mulţumesc, soră. Totuşi, am o schemă.

— Da?

— Crezi că tu şi Loraine aţi putea staţiona într-o maşină aproape de Letherbury mâine dimineaţă? Nu e chiar atât de departe de tine, nu-i aşa?

— Patruzeci de mile. Asta nu înseamnă nimic.

— N-or însemna nimic… pentru tine! Totuşi, n-o omorî pe Loraine. Ţin destul de mult la ea. Atunci, perfect… undeva în jur de douăsprezece şi un sfert – douăsprezece şi jumătate.

— Aşa încât să ne invite la prânz?

— Asta e ideea. Ascultă, Bundle, ieri am dat de fata aia, Socks, şi ce… crezi – Terence O'Rourke o să fie şi el în weekend-ul ăsta!

— Jimmy, tu chiar crezi că el?…

— Ei bine, suspectez pe oricine, să ştii. Aşa se spune. E un flăcău aspru şi îndrăzneţ. N-aş paria că nu face parte dintr-o societate secretă. El şi contesa ar putea fi implicaţi în treaba asta. Anul trecut, tipul a fost în Ungaria.

— Dar el putea lua oricând formula.

— Tocmai asta nu putea. Trebuia s-o facă în aşa fel încât să nu fie suspectat. Însă, întorcându-se din nou pe iederă şi intrând în pat… ei bine, treaba asta a făcut-o destul de curat. Iar acum, instrucţiunile. După câteva schimburi de politeţuri cu lady Coote, tu şi Loraine să-i înhăţaţi pe Pongo şi pe O'Rourke şi să-i ţineţi de vorba până la ora mesei, înţelegi? Nu poate fi ceva prea greu pentru două fete tinere şi frumoase ca voi.

— Umbli cu periuţa, după cum văd.

— De fapt, este o afirmaţie cât se poate de adevărată.

— Ei bine, oricum, instrucţiunile tale au fost notate. Vrei să vorbeşti acum cu Loraine?

Bundle îi trecu celeilalte receptorul şi ieşi cu tact din cameră.

XXVII. Aventura nocturnă.

Jimmy Thesiger ajunse la Letherbury într-o după-amiază însorită de toamnă şi fu salutat cu afecţiune de lady Coote şi cu un rece dezgust de sir Oswald. Conştient de privirea atentă a lady-ei Coote fixată asupra lui, Jimmy îşi dădu silinţa să se facă extrem de agreabil lui Socks Daventry.

O'Rourke era într-o dispoziţie excelentă. Era înclinat să fie oficial şi secretos privind, misterioasele evenimente de la Abbey, despre care Socks îl asaltase pur şi simplu, dar reticenţa lui afişată luă o formă de roman… şi anume cea a unei broderii a evenimentelor de o manieră atât de fantastică, încât nimeni nu ar fi putut ghici care putea fi adevărul.

— Patru oameni mascaţi, cu revolvere? Chiar aşa a fost? Întrebă cu severitate Socks.

— Ah! Acum îmi amintesc că erau pe acolo vreo şase care m-au ţinut şi m-au forţat să dau pe gât băutura. Sigur, am crezut că era otravă şi că m-am dus pe copcă.

— Şi ce au furat sau au încercat să fure?

— Ce altceva decât bijuteriile coroanei Rusiei, care au fost aduse în secret domnului Lomax ca să le depoziteze în banca Angliei.

— Ce mincinos eşti, spuse fără emoţie Socks.

— Mincinos, eu? Iar bijuteriile au fost aduse cu avionul, al cărui pilot era cel mai bun prieten al meu. Aceasta este o poveste secretă, Socks. Poţi să-l întrebi pe Jimmy Thesiger dacă nu mă crezi. Nu că aş pune mare bază pe ce zice el.

— E adevărat că George Lomax a coborât fără dinţii lui falşi? Întrebă Socks. Asta-i ceea ce vreau să ştiu.

— Erau acolo două revolvere, spuse lady Coote. Scârboase treburi. Le-am văzut eu însămi. E o minune că sărmanul băiat n-a fost omorât.

— Oh, eu m-am născut ca să fiu spânzurat, spuse Jimmy.

— Am auzit că era şi o contesă rusoaică, de o frumuseţe subtilă, spuse Socks. Şi că l-a scos din minţi pe Bill.

— Unele lucruri care le-a povestit despre Budapesta au fost prea îngrozitoare, se plânge lady Coote. N-am să le uit niciodată. Oswald, ar trebui să trimitem ajutoare.

Sir Oswald mârâi.

— Am luat eu notă, lady Coote, o asigură Rupert Bateman.

— Mulţumesc, domnule Bateman. Simt că trebuie făcut ceva în sensul ăsta. Nu-mi pot imagina cum sir Oswald a scăpat de a fi împuşcat… şi lăsat să moară de pneumonie.

— Nu fi proastă, Maria, spuse sir Oswald.

— Întotdeauna am avut oroare de spărgători, le mărturisi lady Coote.

— Gândeşte-te că poţi avea norocul să te întâlneşti cu unul faţă-n faţă. Ce palpitant! Murmură Socks.

— Să nu crezi, spuse Jimmy. E al dracului de dureros. Şi îşi bătu uşor braţul drept.

— Cum îţi mai e braţul? Întrebă lady Coote.

— Oh, acum e foarte bine. Dar e tare neplăcut să trebuiască să faci totul cu mâna stângă. Nu-mi foloseşte la nimic.

— Toţi copiii ar trebui să fie educaţi să fie ambidextri, opină sir Oswald.

— Oh! Exclamă Socks, oarecum uimită. Ca focile?

— Nu amfibii, o corectă domnul Bateman. Ambidextru înseamnă să utilizezi la fel de bine ambele mâini.

— Oh! Socks se uită la sir Oswald cu respect. Dumneavoastră puteţi?

— Bineînţeles; eu pot să scriu cu ambele mâini.

— Dar nu cu ambele mâini deodată?

— Asta n-ar fi practic, spuse scurt sir Oswald.

— Nu, spuse Socks gânditoare; presupun că ar fi un pic prea subtil.

— Ar fi prea grozav pentru un departament guvernamental să nu ştie dreapta ce face stânga, observă

domnul O'Rourke.

— Dumneata îţi foloseşti ambele mâini?

— Nu. Eu sunt cel mai mare dreptaci care a existat vreodată.

— Dar dai cărţile cu mâna stângă, spuse bunul observator Bateman. Am văzut aseară.

— Oh, dar asta este cu totul altceva, spuse nepăsător domnul O'Rourke.

Un gong cu o notă sumbră îi trimise pe toţi la etaj să se îmbrace pentru cină.

După cină, sir Oswald şi lady Coote, domnul Bateman şi domnul O'Rourke jucară bridge, iar Jimmy îşi petrecu seara făcându-i curte lui Socks. Ultimele cuvinte din seara aceea pe care le auzi Jimmy, când se duse la culcare, fură cele rostite de sir Oswald soţiei sale.

— N-ai să fii niciodată o jucătoare de bridge, Maria.

Şi răspunsul ei:

— Ştiu, dragă. Întotdeauna îmi spui aşa. Îi datorezi domnului O'Rourke o liră, Oswald. Asta-i adevărul.

Două ore mai târziu, Jimmy se strecură fără zgomot (sau aşa spera el) pe scări în jos. Făcu o scurtă vizită în sufragerie, apoi se îndreptă spre biroul lui sir Oswald. Aici, după ce ascultă atent câteva minute, se puse pe lucru. Majoritatea sertarelor biroului erau încuiate, dar bucata de sârmă cu o formă ciudată din mâna lui Jimmy îşi făcu repede meseria. Unul câte unul sertarele cedară.

Cercetă minuţios sertar după sertar, având grijă să pună totul la loc în aceeaşi ordine. De câteva ori se opri să asculte, crezând că auzise un zgomot depărtat. Dar nu-l deranjă nimeni.

Ultimul sertar era încuiat cu grijă. Acum Jimmy ştia – sau ar fi trebuit să ştie, dacă ar fi fost atent – multe detalii interesante cu privire la oţel; dar nu găsise nimic din ceea ce dorea – nici o referire la invenţia lui Herr Eberhard sau ceva care i-ar fi putut oferi vreun indiciu privind identitatea misteriosului Nr. 7. Sperase, poate, că avea să-l găsească.

Fusese o ocazie în plus şi profitase de ea… dar nu se aşteptase la prea multe… decât doar printr-un noroc chior.

Încercă sertarele ca să se asigure că le încuiase cum trebuie. Cunoştea spiritul de observaţie al lui Rupert Bateman şi se uită prin cameră ca să se asigure că nu lăsase nici o urmă care să-i trădeze prezenţa.

— Asta e, îşi spuse încetişor. Aici nu-i nimic. Ei bine, poate mâine am să am mai mult noroc… dacă intră şi fetele în joc.

Ieşi din birou închizând uşa în urma lui şi încuind-o. O clipă crezu că a auzit un sunet foarte aproape de el, dar hotărî că se înşelase. Se strecură fără zgomot în lungul holului mare. Prin ferestrele înaltele boltite se filtra suficientă lumină ca să-l facă să calce, fără să se ciocnească de ceva.

Auzi din nou acel sunet uşor… de data aceasta, îl auzi foarte clar şi fără a se fi înşelat. Nu era singur în hol, cineva, acolo, se mişcă tot atât de uşor ca şi el. Inima îi bătu dintr-o dată foarte repede.

Cu un salt brusc ajunse la întrerupătorul electric şi aprinse becurile. Lumina puternică îl orbi, dar văzu destul de bine. Nici la un metru şi jumătate de el stătea Rupert Bateman.

— Dumnezeule, Pongo, strigă Jimniy, ce m-ai speriat. Te strecori ca o pisică în întuneric.

— Am auzit un zgomot, explică domnul Bateman cu severitate, am crezut că au intrat hoţii şi am coborât să văd.

Jimmy se uită gânditor la pantofii cu talpă de cauciuc ai domnului Bateman.

— Te gândeşti la toate, Pongo, spuse el. Chiar şi la o armă mortală.

Ochii lui se odihneau pe umflătura din buzunarul celuilalt.

— E foarte bine să fii înarmat. Nu ştii niciodată cu cine te întâlneşti.

— Mă bucur că n-ai tras, spuse Jimmy. M-am cam săturat să se tragă în mine.

— Aş fi putut foarte uşor s-o fac, spuse domnul Bateman.

— Ar fi fost împotriva legii dacă o făceai, spuse Jimmy. Mai întâi, trebuia să te asiguri că sunt hoţi. Nu să te repezi să tragi concluzii. Altfel ai fi fost nevoit să explici de ce ai tras într-un oaspete, care ieşise într-o plimbare nevinovată, ca mine.

— Aproape, ce făceai aici?

— Îmi era foame, spuse Jimmy. Vroiam nişte biscuiţi.

— Sunt biscuiţi şi într-o cutie lângă patul tău, spuse Rupert Bateman.

Se uita foarte atent la Jimmy prin ochelarii săi cu lentilă groasă.

— Ah! Aici personalul casei a dat-o în bară, băiete. Există o cutie pe care scrie „Biscuiţi pentru vizitatori lihniţi”. Dar când vizitatorul lihnit o deschide – înăuntru nu e nimic. Aşa că am venit binişor jos în sufragerie.

Şi cu un zâmbet dulce, ingenuu, Jimmy scoase din buzunarul hainei de seară o mână de biscuiţi.

Urmă un moment de tăcere.

— Iar acum cred că am să mă duc binişor la culcare, spuse Jimmy. Pa-pa, Pongo.

Cu un aer nonşalant, urcă scările. Rupert Bateman îl urmă. La uşa camerei sale, Jimmy se opri ca şi cum ar fi vrut să repete noapte bună.

— E o chestie ciudată cu biscuiţii ăştia, spuse domnul Bateman. Te-ar deranja dacă aş vrea doar să?…

— Bineînţeles, flăcăule, uită-te şi singur.

Domnul Bateman intră în cameră, deschise cutia de biscuiţi şi se uită lung la ea; era goală.

— Mare scăpare, murmură el. Ei bine, noapte bună.

Ieşi. Jimmy se aşează pe marginea patului şi ascultă un minut.

„Ah, prin ce am trecut”, îşi spuse. „Suspicios tip, Pongo ăsta. Pare să nu doarmă niciodată. Şi ce obicei scârbos are să umble cu arma la el.”

Se ridică şi trase unul din sertarele mesei de toaletă. Sub un maldăr de cravate zăcea un morman de biscuiţi.

„Nu-i nimic de făcut”, spuse Jimmy. Va trebui să-i mănânc pe toţi. Pariez că, Pongo va veni şi mâine dimineaţă să adulmece pe aici”.

Cu un oftat, se aşează să mănânce biscuiţii pentru care nu avea absolut nici o tragere de inimă.

XXVIII. Suspiciuni.

Exact la ora stabilită, douăsprezece, Bundle şi Loraine intrau pe porţile parcului, după ce o lăsaseră pe Hispano într-un garaj din vecinătate.

Lady Coote le întâmpină surprinsă pe cele două fete, dar cu deosebită plăcere, şi imediat începu să insiste să rămână la masă.

O'Rourke, care stătea tolănit într-un fotoliu imens, începu pe dată să-i vorbească plin de admiraţie lui Loraine care, cu o ureche, asculta explicaţiile pur tehnice pe care le dădea Bundle cu privire la defecţiunea ce-o afectase pe Hispano.

— Şi ne-am spus, ce grozav că bruta a binevoit să se strice tocmai aici! Încheie Bundle. Ultima dată când s-a întâmplat a fost într-o duminică într-un loc izolat, Little Speddlington under the Hill. Şi, vă spun, se ridica la înălţimea numelui său.

— Mă întreb unde-o fi domnul Thesiger? Spuse lady Coote.

— Cred că e în camera de biliard, sugeră Socks. Mă duc să-l aduc.

Ieşi, dar nu trecu un minut şi apăru în scenă Rupert Bateman, cu aerul său serios şi preocupat.

— Da, lady Coote? Thesiger mi-a spus că mă căutaţi. Ca mai faci lady Eileen…

Se întrerupse pentru a le saluta pe cele două fete şi Loraine preluă imediat ofensiva.

— Oh, domnule Bateman! Vroiam neapărat să stăm de vorbă. Nu dumneata mi-ai spus ce se face când un câine are continuu dureri la labe?

Secretarul clătină din cap.

— Trebuie să fi fost altcineva, domnişoară Wade. Totuşi, din întâmplare, ştiu şi eu, şi…

— Ce om grozav eşti, îl întrerupse Loraine. Ştii totul.

— Trebuie să fii la curent cu ştiinţa modernă, răspunse serios domnul Bateman.

Terence O'Rourke îi şopti sotto voce lui Bundle:

— Ăsta e unul din cei care scriu articolaşele alea instructive din publicaţiile săptămânale.

— De fapt, informaţii cu caracter general.

— Şi ce poate fi mai cumplit? Mulţumesc Cerului că sunt un om educat şi n-am absolut nici o cunoştinţă cu caracter general.

— Văd că aveţi un teren de golf, îi spuse Bundle lui lady Coote.

— Te provoc la o partidă, lady Eillen, spuse O'Rourke.

— Să-i luăm şi pe ei, spuse Bundle. Loraine, domnul O'Rourke şi cu mine vă provocăm pe tine şi pe domnul Bateman la o partidă de golf.

— Joacă, domnule Bateman, îl îndemnă lady Coote văzând că secretarul ezită. Sunt sigură că sir Oswald nu are nevoie acum de dumneata. Cei patru plecară pe pajişte.

— O mutare isteaţă, îi şopti Bundle lui Loraine. Am merita felicitări pentru tactul nostru.

Partida se încheie exact la ora unu, victoria revenindu-le lui Bateman şi Loraine.

— Dar trebuie să fii de acord cu mine, partenere, că am jucat mult mai frumos ca ei, spuse domnul O'Rourke.

El şi Bundle rămăseseră puţin în urmă.

— Bătrânul Pongo e un jucător precaut… şi nu riscă niciodată. Eu merg pe principiul totul sau nimic. Un minunat motto în viaţă, nu-i aşa, lady Eileen?

— Asta nu-ţi cauzează probleme? Întrebă râzând Bundle.

— Categoric. Mai tot timpul. Dar mă ţin încă tare. Doar laţul călăului îi va veni de hac lui Terence O'Rourke.

Tocmai atunci Jimmy Thesiger dădu colţul casei.

— Bundle, minunea minunilor! Exclamă el.

— Ai uitat „Sesiunea de toamnă”, spuse O'Rourke.

— Am făcut o mică plimbare. De unde au picat fetele astea?

— Ne-a lăsat Hispano de căruţă, explică Bundle.

— Şi-i povesti împrejurările în care se produsese defecţiunea.

Jimmy ascultă cu o atenţie plină de compasiune.

— Ghinion, spuse el. Dacă va necesita ceva timp, vă duc eu acasă cu maşina mea, după prânz.

În acel moment se auzi gongul şi intrară cu toţii în casă. Bundle îl urmărea îndeaproape pe Jimmy. I se păruse că observase în glasul lui o notă de exaltare neobişnuită. Asta îi dădea sentimentul că lucrurile merseseră bine.

După prânz, îşi luară un politicos rămas bun de la lady Coote şi Jimmy se oferi să le ducă la garaj cu maşina lui. De îndată ce porniră, de pe buzele ambelor fete izbucniră aceleaşi cuvinte:

— Ei bine?

Jimmy era hotărât să le aţâţe.

— Ei bine? Oh, sunteţi drăguţe, mulţumesc. O uşoară indigestie provocată de prea mulţi biscuiţi.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Vă spun. Devotamentul faţă de cauză m-a făcut să mănânc prea mulţi biscuiţi. Dar s-a dat bătut eroul nostru? Nu s-a dat.

— Oh, Jimmy, spuse cu reproş Loraine, şi el se înmuie.

— Ce vreţi cu adevărat să ştiţi?

— Oh, totul. N-am făcut bine? Mă refer la modul în care i-am reţinut pe Pongo şi pe Terence O'Rourke.

— Vă felicit pentru cum l-aţi manevrat pe Pongo. O'Rourke e probabil mai static… dar Pongo e făcut din alt aluat. Pentru flăcăul ăsta există un singur cuvânt – l-am întâlnit într-un careu de cuvinte încrucişate, săptămâna trecută. Un cuvânt din unsprezece litere. Omniprezent. Îl caracterizează perfect pe amicul Pongo. Nu poţi face un pas, nu te poţi duce nicăieri, fără să dai de el… şi ce-i mai rău, nu-l auzi niciodată.

— Crezi că e periculos?

— Periculos? Fireşte că nu-i periculos. Ce idee, Pongo periculos! E tâmpit. Dar cum spuneam, e un tâmpit omniprezent. Pare să nici n-aibă măcar nevoie să doarmă ca toţi muritorii de rând. De fapt, ca s-o spun pe şleau, tipul e al dracului de supărător.

Şi, într-o manieră oarecum exagerată, Jimmy descrise evenimentele nopţii precedente.

Bundle nu dovedi prea multă compasiune.

— În tot cazul, nu ştiu ce crezi tu că ai să găseşti fâţâindute pe aici.

— Pe nr. 7, spuse Jimmy aspru. Asta caut. Pe nr. 7.

— Şi crezi c-ai să-l găseşti în casa asta?

— Mă gândeam că aş putea găsi un indiciu.

— Şi l-ai găsit?

— Nu noaptea trecută… nu.

— Dar azi-dimineaţă? Interveni brusc Loraine. Jimmy, tu ai descoperit ceva azi-dimineaţă. Ţi se vede pe faţă.

— Ei bine, nu ştiu dacă înseamnă ceva. Dar, în timpul plimbării mele…

— Care plimbare nu te-a dus prea departe de casă, îmi imaginez.

— Curios, nu m-a dus. Un mic tur prin interior, l-am putea numi. Ei bine, cum spuneam, nu ştiu dacă e important sau nu. Dar am găsit asta.

Cu iuţeala unui conspirator scoase o sticluţă şi le-o aruncă fetelor. Era plină pe jumătate cu un praf alb.

— Ce crezi că e? Întrebă Bundle.

— O pudră albă, cristalizată, asta e, spuse Jimmy. Şi pentru orice cititor de romane poliţiste cuvintele astea sunt atât familiare cât şi sugestive. Fireşte, dacă se va dovedi a fi un nou tip de pastă de dinţi, voi fi pus cu botul pe labe şi-am să mă simt adânc ruşinat.

— Unde ai găsit-o? Întrebă tăios Bundle.

— Ah! Ăsta-i secretul meu.

Şi, din acest punct, în ciuda implorărilor şi a ameninţărilor, nu mai vru să vorbească.

— Uite, am ajuns la garaj, spuse el. Să sperăm că viteaza Hispano n-a fost supusă la nici o umilinţă.

Proprietarul garajului prezentă o notă de cinci şilingi şi făcu unele remarci vagi cu privire la nişte piese incomplete strânse. Bundle îi plăti cu un surâs dulce.

— E drăguţ cum uneori încasăm bani pe degeaba, îi şopti ea lui Jimmy.

Cei trei ieşiră tăcuţi în şosea, fiecare cântărind în minte situaţia.

— Ştiu, spuse brusc Bundle.

— Ce ştii?

— Ceva ce vroiam să te-ntreb, şi aproape uitasem. Îţi aminteşti mănuşa găsită de superintendentul Battle… cea pe jumătate arsă?

— Da.

— N-ai spus că a încercat-o pe mâna ta?

— Da… mi-era prea mare. Asta se potriveşte cu faptul că cel care a purtat-o era un tip solid, vânjos.

— Nu asta vroiam să te-ntreb. Mărimea mănuşii nu contează. George şi sir Oswald erau amândoi acolo, nu-i aşa?

— Da.

— Ar fi putut să i-o dea oricăruia dintre ei s-o probeze?

— Da, fireşte…

— Dar n-a făcut-o. Te-a ales pe tine. Jimmy, nu înţelegi ce înseamnă asta.

Domnul Thesiger o privi lung.

— Regret, Bundle. Se prea poate ca drăgălaşa mea minte să nu mai funcţioneze ca de obicei, dar n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.

— Nici tu, Loraine?

Loraine se uită curioasă la ea, dar clătină din cap.

— Are vreo însemnătate aparte?

— Fireşte că are. Nu înţelegeţi… Jimmy avea mâna dreaptă prinsă după gât.

— Pentru Dumnezeu, Bundle, rosti încetişor Jimmy. Acum că mă gândesc la asta, pare destul de ciudat; era o mănuşă de la mâna stângă, vreau să spun. Battle n-a spus nimic despre asta.

— N-a vrut să atragă atenţia asupra acestui lucru, încercând-o pe mâna ta şi vorbind despre mărime, le-a abătut tuturor atenţia. Dar, cu siguranţă, asta trebuie să însemne că cel care te-a împuşcat a ţinut pistolul în mâna stângă.

— Aşadar va trebui să căutăm un stângaci, spuse gânditoare Loraine.

— Da, şi să vă mai spun ceva. Asta făcea Battle când cotrobăia printre crosele de golf. Căuta crosa unui stângaci.

— Dumnezeule! Strigă brusc Jimmy.

— Ce e?

— Ei bine, nu cred să fie ceva cu asta, dar e destul de curios.

Relată discuţia de la ceai, din ziua precedentă.

— Aşadar sir Oswald e ambidextru? Întrebă Bundle.

— Da. Şi, acum îmi amintesc că, în noaptea aceea, la Chimneys – ştii, noaptea în care a murit Gerry Wade – urmăream partida de bridge şi-mi spuneam prosteşte ce anapoda erau date cărţile… ca pe urmă să-mi dau seama că asta se întâmpla din cauză că erau date cu stânga. Nu ştiu cine le dădea însă, fireşte, trebuie să fi fost sir Oswald*

Se uitară unul la altul. Loraine clătină din cap.

— Un om ca sir Oswald Coote! E imposibil. Ce-ar fi avut de câştigat?

— Pare absurd, spuse Jimmy. Şi totuşi…

— Nr. 7 are modul său propriu de lucru, anticipă moale Bundle. Să-şi fi făcut în felul acesta sir Oswald averea?

— Dar de ce să fi înscenat toată comedia aia la Abbey când avea formula la dispoziţie?

— Asta s-ar putea explica, în mai multe feluri, spuse Loraine. Cu aceleaşi argumente pe care le-ai folosit în cazul domnului O'Rourke. Bănuiala trebuia îndreptată în cu totul altă parte.

Bundle dădu din cap.

— Se potriveşte. Bănuiala trebuia să cadă asupra lui Bauer şi a contesei. Cine ar fi visat să-l suspecteze pe sir Oswald Coote?

— Mă întreb dacă Battle, spuse încetişor Jimmy.

Un crâmpei de amintire vibră în mintea lui Bundle. Superintendentul Battle culegând o frunză de iederă de pe haina milionarului.

Îl suspectase Battle tot timpul?

XXIX. Ciudata purtare a lui George Lomax

— Domnul Lomax e aici, domnule.

Lordul Caterham tresări violent căci, absorbit în complicata problemă ce să facă şi ce nu cu încheietura mâinii stângi, nu auzise paşii majordomului pe gazonul moale. Se uită la Tredwell mai degrabă îndurerat decât supărat.

— Ţi-am spus la micul dejun, Tredwell, că, în dimineaţa asta, voi fi deosebit de ocupat.

— Da, domnule, dar…

— Du-te şi spune-i domnului Lomax că te-ai înşelat, că sunt plecat în sat, că zac doborât de gută sau, dacă toate astea dau greş, că am murit.

— Domnul Lomax l-a zărit deja pe excelenţa voastră.

Lordul Caterham oftă adânc.

— Foarte bine, Tredwell, vin.

Într-o manieră total caracteristică, lordul Caterham era întotdeauna deosebit de amabil când sentimentele îi erau contrarii. Îl salută pe George cu o căldură ieşită din comun.

— Dragul meu prieten, dragul meu prieten! Sunt încântat să te văd. Absolut încântat. Ia loc. Bea ceva. Aşa, aşa, splendid!

Şi împingându-l pe George într-un fotoliu, se aşează în faţa lui şi clipi nervos.

— Vroiam să te văd într-o problemă cu totul particulară, spuse George.

— Oh! Exclamă uşor lordul Caterham, şi inima îi zvâcni, în timp ce mintea îi trecu în revistă toate posibilităţile groaznice care s-ar fi putut afla în spatele acelei fraze simple.

— Foarte particulară, repetă apăsat George.

Inima lordului Caterham se făcu mai mică decât fusese vreodată. Simţi că urma ceva mai rău decât şi-ar fi putut imagina.

— Da? Întrebă el cu o încercare curajoasă de-a părea nonşalant.

— Eileen e acasă?

Lordul Caterham se simţi ca după suspendarea execuţiei, totuşi uşor surprins.

— Da, da, spuse el. Bundle e aici. A adus-o şi pe prietena aia a ei… micuţa Wade. Foarte drăguţă fată… foarte drăguţă fată. Într-o zi o să fie o foarte bună jucătoare de golf. Are o balansare uşoară…

Continuă să flecărească, dar George îl întrerupse cu grosolănie:

— Mă bucur că Eileen e acasă. S-ar putea să am o întrevedere cu ea mai târziu.

— Desigur, dragul meu, desigur. Lordul Caterham era încă foarte surprins, în acelaşi timp, însă, savura din plin senzaţia suspendării execuţiei. Doar dacă asta n-o să te plictisească.

— Nimic nu mă poate plictisi mai puţin, spuse George. Cred, Caterham, dacă pot spune aşa, că ţi-ai dat seama că Eileen a crescut. Nu mai e un copil. E femeie, şi, dacă pot spune aşa, o femeie încântătoare şi talentată. Bărbatul care-i va cuceri inima va fi extrem de norocos. Repet – extrem de norocos.

— Oh, aşa cred şi eu, spuse lordul Caterham. Dar e foarte neastâmpărată, să ştii. Nu stă o clipă locului. Oricum, aş zice că, pentru tinerii din ziua de azi, asta nu contează.

— Vrei să spui că Eileen nu se mulţumeşte să stagneze. Eileen are cap, Caterham; e ambiţioasă. O interesează problemele zilei şi îşi canalizează elanul tineresc şi inteligenţa în direcţia lor.

Lordul Caterham îl privi lung. II trecu prin minte că atât de vehiculatul „stress al vieţii moderne" începuse să-şi facă efectul asupra lui George. Cu siguranţă, descrierea pe care i-o făcuse lui Bundle i se părea ridicol de nepotrivită.

— Eşti sigur că te simţi bine? Întrebă el neliniştit.

George trecu nerăbdător peste întrebare.

— Poate ai început să întrezăreşti scopul vizitei mele, Caterham. Nu sunt un om care să-mi asum cu uşurinţă noi responsabilităţi. Sper că am adevărata conştiinţă a poziţiei pe care o deţin. Am acordat acestei probleme toată consideraţia şi toată seriozitatea de care sunt capabil. Căsătoria, mai ales la vârsta mea, nu poate fi abordată fără un total… ăă… discernământ. Rangul meu social, similitudinea gusturilor, potrivirea în general, şi acelaşi crez religios… toate astea sunt necesare şi trebuie bine cântărite. Cred ca pot să-i ofer soţiei mele o poziţie în societate care nu e de dispreţuit. Eileen va onora această poziţie. E potrivită pentru ea prin naştere şi educaţie, iar mintea şi acutul ei simţ politic nu pot decât să mă ajute în cariera mea, spre avantajul amândurora. Sunt conştient, Caterham, că există… ăă… o oarecare nepotrivire de vârstă. Dar te asigur ca mă simt plin de vigoare… în floare. Balanţa anilor trebuie să fie de partea soţului. Iar Eileen are gusturi serioase… un soţ mai în vârstă i s-ar potrivi mai bine decât cine ştie ce puşlama tânără fără pic de experienţă sau savoir-faire. Te asigur, dragul meu Caterham, că am să-i ocrotesc… ăă… minunata tinereţe; am să i-o ocrotesc… ăă… am s-o apreciez. Să urmăresc cum se

deschide minunata floare a minţii ei – ce privilegiu! Şi când te gândeşti că niciodată nu mi-am dat seama…

Scuturǎ din cap cu amărăciune şi lordul Caterham, găsindu-şi cu greu glasul, spuse de-a dreptul:

— Înţeleg ce vrei să spui… ah, dragul meu prieten, doar n-oi vrea să te însori cu Bundle?

— Eşti surprins. Presupun că te-am luat pe neaşteptate. Atunci, am permisiunea dumitale de a vorbi cu ea?

— Oh, da. Dacă permisiune e ceea ce vrei – fireşte că poţi. Dar să ştii, Lomax, în locul dumitale n-aş face-o. Mai bine du-te acasă şi mai gândeşte-te ca un băiat cuminte. Numără până la douăzeci. Fă ce ştii. E păcat… o cerere în căsătorie şi să te faci de râs.

— Înţeleg că vrei să-mi dai un sfat, Caterham, deşi, trebuie să recunosc, te-ai exprimat oarecum ciudat. Dar sunt hotărât să-mi încerc norocul. Pot să o văd pe Eileen?

— Oh, nu te uita la mine, spuse grăbit lordul Caterham. Eileen îşi rezolvă singură afacerile. Dacă mâine vine la mine şi-mi spune că se mărită cu un şofer, n-aş putea nici măcar obiecta. În ziua de azi e singura cale. Copiii îţi pot face viaţa a dracului de neplăcută dacă nu cedezi la toate toanele lor. I-am spus lui Bundle: „Fă cum îţi place, dar nu mă necăji” şi zău, în mare, e uimitor de ascultătoare în privinţa asta.

George se ridică hotărât.

— Unde o pot găsi?

— Păi, zău, nu ştiu. Poate fi oriunde. Cum tocmai îţi spuneam, niciodată nu stă într-un loc mai mult de două minute. N-are stare.

— Şi presupun că domnişoara Wade e cu ea. Cred că cea mai bună soluţie, Caterham, e să suni şi să-i ceri majordomului dumitale s-o găsească şi să-i spună că vreau să-i vorbesc câteva minute.

Lordul Caterham apăsă ascultător pe butonul soneriei.

— Oh, Tredwell, spuse el când acesta apăru. Găseşte-o pe fiica mea, te rog. Spune-i că domnul Lomax e nerăbdător să-i vorbească în salon.

— Da, domnule.

Tredwell ieşi. George apucă mâna lordului Caterham şi i-o scutură cu înflăcărare, spre marea neplăcere a acestuia.

— Mii de mulţumiri, spuse George. Sper să-ţi aduc curând veşti bune.

Ieşi grăbit din cameră.

— Ei bine, exclamă lordul Caterham. Oare ce-o mai fi făcut Bundle?

Uşa se deschise din nou.

— Domnul Eversleigh, domnule.

În timp ce Bill intră grăbit, lordul Caterham îl prinse de mână şi-i spuse repede:

— Bună, Bill. Presupun că îl cauţi pe Lomax? Ascultă, dacă vrei să faci o treabă bună, du-te repede în salon şi spune-i că primul ministru a comunicat o şedinţă urgentă, sau scoate-l cumva de acolo. Nu e drept ca sărmanul om să se facă de râs pentru vreun capriciu prostesc al unei fete.

— N-am venit pentru Codders, spuse Bill. Nu ştiam că e aici. Eu vreau s-o văd pe Bundle. Unde e?

— Nu poţi s-o vezi. Oricum, nu acum. E cu George.

— Ei bine… are vreo importanţă?

— Cam are, spuse lordul Caterham. În clipa asta, probabil, că se bâlbâie îngrozitor şi trebuie să-l scăpăm, ca să nu fie şi mai rău.

— Dar ce spune?

— Dumnezeu ştie. O grămadă de prostii, în tot cazul. Să nu spui niciodată prea multe, ăsta a fost motto-ul meu. Înşfacă fata de mână şi lasă lucrurile să-şi urmeze cursul!

Bill se uită lung la el.

— Dar, ascultaţi, domnule, mă grăbesc. Trebuie să vorbesc cu Bundle.

— Ei bine, presupun că nu va trebui să aşteptaţi mult. Mărturisesc că mă bucur că eşti aici, cu mine… Îmi închipui că Lomax va insista să ne întoarcem şi să vorbim, când totul se termină.

— Când se termină ce? Ce face Lomax?

— Sst! O cerere.

— Cerere? Ce cere?

— Să se căsătorească cu Bundle. Nu mă întreba de ce. Presupun că a ajuns la ceea ce se cheamă vârsta periculoasă. Altfel nu pot să-mi explic.

— O cere în căsătorie pe Bundle? Porcul dracului! La vârsta lui!

Faţa lui Bill devenise stacojie.

— El spune că e în floarea vieţii, rosti precaut lordul Caterham.

— El? Vai, e decrepit – senil! Eu… Bill se înăbuşi pur şi simplu.

— Ba de loc, spuse rece lordul Caterham. E cu cinci ani mai tânăr ca mine.

— Ce glumă cretină! Codders şi Bundle! O fată ca Bundle! N-ar trebui să permiţi una ca asta!

— Eu nu mă bag niciodată, spuse lordul Caterham.

— Ar fi trebuit să-i spuneţi ce gândiţi despre el.

— Din păcate, civilizaţia modernă condamnă asta, spuse cu regret lordul Caterham. Poate că în epoca de piatră… dar, vai, presupun că nici chiar atunci n-aş fi fost în stare s-o fac… fiind un omuleţ.

— Bundle! Bundle! Vai, eu n-am îndrăznit niciodată să-i cer lui Bundle să se mărite cu mine, ştiind că doar va râde. Şi George… un lăudăros dezgustător, un vânzător de gogoşi ipocrit şi lipsit de scrupule, un fanfaron veninos…

— Dă-i înainte, îmi place, spuse lordul Caterham.

— Dumnezeule! Exclamă Bill simplu şi cu simţire. Ascultaţi, trebuie să plec.

— Nu, nu, nu pleca. Aş prefera să stai. În plus, vroiai s-o vezi pe Bundle.

— Nu acum. Asta mi-a şters totul din minte. Nu cumva ştiţi unde e Jimmy Thesiger? Parcă stătea la familia Cobte. O mai fi acolo?

— Cred că s-a întors ieri în capitală. Sâmbătă au fost acolo şi Bundle cu Loraine. Dacă vrei să aştepţi…

Dar Bill scutură energic din cap şi o zbughi pe uşă. Lordul Caterham se furişă tiptil în hol, înşfacă o pălărie şi ieşi grăbit pe uşa laterală. În depărtare îl zări pe Bill gonind cu maşina.

„Tânărul ăsta o să aibă un accident” gândi el.

Totuşi, Bill ajunse la Londra în bună stare şi îşi parcă maşina în St. James's Square. Apoi porni spre apartamentul lui Jimmy Thesinger. Jimmy era acasă.

— Bună, Bill. Hei, care-i problema? Nu pari strălucit ca de obicei.

— Sunt îngrijorat, spuse Bill. Eram îngrijorat oricum, însă a intervenit ceva care m-a întors complet pe dos.

— Oh! Ce clar! Deşire ce-i vorba? Pot să te ajut cu ceva?

Bill nu răspunse. Se uita fix la covor şi arăta atât de încurcat şi abătut încât îi stârni şi mai mult curiozitatea lui Jimmy.

— S-a întâmplat ceva ieşit din comun, William? Întrebă el blând.

— Ceva al dracului de ciudat. Nu mai înţeleg nimic.

— Afacerea cu Şapte Cadrane?

— Da – afacerea celor Şapte Cadrane? Azi-dimineaţă am primit o scrisoare.

— O scrisoare? Ce fel de scrisoare?

— O scrisoare de la executorii testamentari ai lui Ronny Devereux.

— Doamne Sfinte! După atâta timp!

— Se pare că a lăsat instrucţiuni. Dacă avea să moară subit, trebuia să-mi fie trimis un plic sigilat, exact după două săptămâni de la moartea lui.

— Şi ţi l-am trimis?

— Da.

— L-ai deschis?

— Da.

— Ei bine… ce scrie?

Bill îi aruncă o privire, o privire atât de ciudată şi de nepătruns, încât Jimmy tresări.

— Ascultă, spuse el. Adună-te, omule. Indiferent despre ce e vorba, se pare că te-a dărâmat rău. Bea ceva!

Turnă whisky într-un pahar şi i-l aduse lui Bill, care îl luă ascultător. Totuşi, chipul lui păstră aceeaşi expresie încurcată.

— E legat de ce scrise în scrisoare, spuse el. Pur şi simplu nu pot să cred.

— Oh, prostii. Trebuie să-ţi intre în obicei să crezi şase lucruri imposibile înainte de micul dejun. Eu o fac cu regularitate. Ei, hai să auzim despre ce-i vorba. Aşteaptă o clipă!

Ieşi.

— Stevens!

— Da, domnule?

— Vrei să te duci să-mi cumperi nişte ţigări? Le-am terminat.

— Prea bine, domnule.

Jimmy aşteptă până auzi închizându-se uşa de la intrare. Apoi se întoarse în camera de zi. Bill tocmai punea jos paharul gol. Arăta mai bine, mai însufleţit şi mai sigur pe sine.

— Dă-i drumul, spuse Jimmy. L-am expediat pe Stevens, aşa că nu ne aude nimeni. Ai de gând să mă lămureşti şi pe mine despre ce e vorba?

— E pur şi simplu incredibil.

— Atunci e sigur că e adevărat. Hai dă-i drumul!

Bill inspiră adânc.

— Bine. Îţi voi povesti totul.

XXX. Un apel urgent.

Loraine, jucându-se cu un căţeluş delicios, fu oarecum surprinsă când Bundle reveni lângă ea după o absenţă de douăzeci de minute, într-o starfe de surescitare şi cu o expresie de nedescris pe faţă.

— Uff! Exclamă Bundle prăbuşindu-se pe bancă. Uf!

— Ce s-a întâmplat? E vreo problemă?

— George e problema – George Lomax.

— Ce-a făcut?

— M-a cerut în căsătorie. A fost îngrozitor. S-a bâlbâit, s-a poticnit, dar până la urmă a scos-o la capăt… cred că trebuie s-o fi învăţat din cărţi. N-a fost chip să-l opresc. Oh, cât urăsc bărbaţii care se bâlbâie! Şi, din nefericire, n-am ştiut răspunsul.

— Trebuie să fi ştiut ce vroiai.

— Natural, n-am să mă mărit cu un idiot ca George. Vroiam să spun că n-am ştiut răspunsul pe care-l cere eticheta. Am spus doar: „Nu, nu vreau.” S-ar fi cuvenit să-i spun ceva de genul că sunt adânc mişcată de onoarea pe care mi-o face, etc., etc. Dar am fost atât de zăpăcită încât, în final, am sărit pe fereastră şi am rupt-o la fugă.

— Zău, Bundle, asta nu-ţi seamănă.

— Ei bine, n-am visat în viaţa mea că s-ar putea întâmpla una ca asta. George… despre care întotdeauna am crezut că nu mă poate suferi… tocmai el! Ce lucru fatal e să te prefaci interesată de subiectele favorite ale unui bărbat! Ar fi trebuit să-l auzi bătând câmpii despre mintea mea feciorelnică şi despre ce plăcere ar fi să mi-o formeze. Mintea mea! Dacă George ar fi ştiut măcar un sfert din ce era în mintea mea, ar fi leşinat de groază!

Loraine râse.

— Oh, ştiu că-i doar vina mea. Eu mi-am făcut-o. Uite-l pe tata vrând s-o şteargă pe lângă rododendroni. Bună, tată!

Lordul Caterham se apropie cu o expresie de câine bătut.

— Lomax a plecat, aşa-i? Întrebă el cu o amabilitate oarecum forţată.

— În ce drăguţă afacere m-ai băgat, spuse Bundle. George mi-a vorbit de întreg consimţământul tău şi de deplina ta aprobare.

— Ei bine, ce te aşteptai de la mine să spun? De fapt, n-am spus deloc asta şi nici altceva asemănător.

— Nici eu n-am crezut-o cu adevărat. Am presupus că George te-a înghesuit într-un colţ şi ţi-a turuit, aducându-te

într-o asemenea stare încât nu ţi-a rămas decât să dai moale din cap.

— Păi cam aşa s-a şi întâmplat. Cum a primit-o? Rău?

— N-am stat să văd. Mă tem că am fost cam bruscă.

— Mai bine, spuse lordul Caterham. Poate asta a fost cea mai bună cale. Slavă domnului că pe viitor Lomax nu va mai da buzna pe-aici, cum are obiceiul, necăjindu-mă cu tot soiul de lucruri. Se spune ca tot rău-i spre bine. N-aţi văzut pe undeva crosa mea de golf?

— Cred că o partidă mi-ar calma nervii, spuse Bundle. Vino, Loraine. Vă bat măr!

Petrecură o oră foarte tihnită. Se întoarseră în casă într-o stare de spirit relaxată. Pe masa din hol zăcea un bilet.

— Domnul Lomax v-a lăsat asta, excelenţa voastră, explică Tredwell. A fost foarte dezamăgit aflând că aţi plecat.

Lordul Caterham îl deschise. Scoase o exclamaţie îndurerată şi se întorsese spre fiica sa. Tredwell se retrăsese.

— Zău, Bundle, ai fi putut fi mai explicită.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, citeşte.

Bundle luă biletul şi-l citi.

Dragul meu Caterham, Regret că n-am putut sta de vorbă. Credeam că m-am exprimat destul de clar când ţi-am spus că vreau să te revăd, după întrevederea cu Eileen. Draga copilă, sentimentele pe care le nutresc pentru ea au surprins-o într-o totală necunoştinţă de cauză. Mă tem că, a fost foarte şocată. Nu doresc s-o grăbesc în nici un fel. Uluiala ei feciorelnică a fost fermecătoare şi m-a făcut s-o admir chiar mai mult, după cum apreciez şi rezerva ei de domnişoară.

Trebuie să-i las timp să se obişnuiască cu ideea. Marea ei uimire dovedeşte că nu-i sunt cu totul indiferent şi n-am nici un dubiu cu privire la succesul meu final.

Crede-mă, dragă Caterham, Al dumitale sincer, George Lomax.

— Ei bine, spuse Bundle. Ei bine, fir-aş a naibii!

Nu-şi mai găsi cuvintele.

— Omul ăsta trebuie să fie nebun, spuse lordul Caterham. Nimeni n-ar fi putut scrie aşa ceva despre tine, Bundle, dacă n-ar fi atins la creier. Bietul de el, bietul de el! Dar ce insistenţă! Nu mă mir că a intrat în Guvern. S-ar fi învăţat minte, dacă te măritai cu el, Bundle.

Sună telefonul şi Bundle ridică receptorul. În clipa următoare, George Lomax şi propunerea lui fură uitate, şi-i făcu repede semn lui Loraine. Lordul Caterham plecă spre sanctuarul lui.

— E Jimmy, spuse Bundle. E foarte agitat.

— Slavă Domnului că te-am prins, rosti Jimmy la capătul firului. Nu-i timp de pierdut. E şi Loraine acolo?

— Da.

— Ei bine, ascultă, acum n-am timp să vă explic totul… de fapt, nu pot prin telefon. Dar a trecut Bill pe la mine cu o poveste din cele mai uimitoare din câte se pot auzi. Dacă e adevărată… ei bine, dacă e adevărată, e cea mai mare senzaţie a secolului. Şi-acum, ascultă, uite ce să faceţi. Veniţi imediat la Londra, amândouă. Parcaţi maşina undeva şi mergeţi direct la Clubul Şapte Cadrane. Crezi că atunci când veţi ajunge acolo ai să poţi să-i faci vânt amicului lacheu?

— Lui Alfred? Nici o grijă, las' pe mine!

— Bun. Scapă de el şi urmăriţi când sosim eu şi Bill. Nu vă arătaţi la fereastră, dar când ne auziţi, daţi-ne drumul imediat. Înţelegi?

— Da.

— Atunci e în regulă. Oh, Bundle, să nu spui nimănui că veniţi la Londra. Găseşti tu o scuză. Spune că o duci pe Loraine acasă. Poţi s-o faci?

— Perfect. Auzi, Jimmy, sunt emoţionată până-n măduva oaselor.

— Şi ai putea să-ţi faci şi testamentul înainte de a pleca.

— Din ce în ce mai bine. Dar aş vrea să ştii despre ce e vorba.

— Vei şti de îndată ce ne vom întâlni. Am multe să-ţi povestesc. Suntem pe cale să-i facem o surpriză a dracului lui nr. 7!

Bundle puse receptorul în furcă şi, întorcându-se spre Loraine, îi rezumă scurt convorbirea ei cu Jimmy. Loraine o luă la fugă pe scări şi îşi făcu repede geamantanul, iar Bundle îşi băgă capul pe uşa biroului tatălui său.

— O duc pe Loraine acasă, tată.

— De ce? Habar n-aveam că pleacă azi.

— E aşteptată acasă, spuse vag Bundle. Tocmai au telefonat. Pa!

— Hei, Bundle, aşteaptă o clipă. Când te întorci?

— Nu ştiu. Ai să mă vezi.

Cu acest rămas bun, lipsit de ceremonie, Bundle alergă la etaj, îşi puse pălăria şi haina de blană şi fu gata de plecare. Ordonase deja ca Hispano să fie trasă la scară.

Călătoria spre Londra decurse fără aventuri, excepţie făcând cele provocate de obişnuitul mod de a şofa a lui Bundle. Lăsară maşina într-un garaj şi se îndreptară direct spre Şapte Cadrane.

Le deschise chiar Alfred. Bundle trecu pe lângă el fără ceremonie şi Loraine o urmă.

— Închide uşa, Alfred, spuse Bundle. Am venit special să-ţi vând un pont grozav. Eşti căutat de poliţie.

— Oh, milady!

Alfred se făcu alb ca varul.

— Am venit să te avertizez pentru că tu mi-ai făcut un serviciu în noaptea aceea, continuă repede Bundle. Există un mandat de arestare pentru domnul Mosgorovsky şi cel mai bun lucru e s-o ştergi cât mai repede. Dacă nu te vor găsi aici, n-or să-şi bată capul în privinţa ta. Uite zece lire ca să poţi pleca undeva.

În trei minute, un Alfred ameţit şi speriat de moarte părăsea Hunstanton Street.14, cu un singur gând în minte –

să nu se mai întoarcă niciodată.
— Ei bine, mi-a reuşit de minune, spuse Bundle cu satisfacţie.
— Era nevoie să fii atât de… drastică?
— E mai sigur. Nu ştiu ce au pus la cale Jimmy şi Bill, dar nu vreau ca Alfred să apară în toiul distracţiei şi să strice totul. Hei, au sosit. N-au pierdut timpul. Probabil aşteptau la colţ să-l vadă pe Alfred plecând. Du-te şi deschide, Loraine!
Loraine se supuse. Jimmy Thesiger coborî de pe locul şoferului
— Tu rămâi aici o clipă, Bill, spuse el. Claxonează dacă ţi se pare că cineva supraveghează locul.
Alergă pe scări şi trânti uşa după el. Arăta îmbujorat şi însufleţit.
— Bună, Bundle, am sosit. Şi-acum, unde e cheia de la camera în care ai intrat data trecută?
— Era una din cheile de la uşile de la parter. Mai bine le-am lua pe toate sus.
— Ai dreptate, dar grăbeşte-te! Timpu-i scurt.
Cheia fu găsită uşor şi deschiseră uşa. Cei trei intrară. Camera era exact la fel cum o văzuse Bundle cu cele şapte scaune grupate în jurul mesei. Jimmy examină în tăcere încăperea. Ochii i se opriră asupra celor două dulapuri.
— În care din ele te-ai ascuns, Bundle?
— În ăsta.
Jimmy se duse spre el şi deschise uşa. Aceeaşi colecţie de veselă desperecheată acoperea rafturile.
— O să trebuiască să scăpăm de prostiile astea, murmură el. Loraine, fugi jos şi adu-l pe Bill. Nu e nevoie să mai stea de pază.
Loraine ieşi în fugă.
— Ce ai de gând, îl întrebă Bundle nerăbdătoare.
Jimmy stătea în genunchi, încercând să se uite prin crăpătura uşii celuilalt dulap.

— Aşteaptă până vine Bill şi o să auzi întreaga poveste. Asta e opera lui… o operă a naibii de credibilă. Hei… de ce-o fi alergând aşa Loraine de parcă ar fugări-o un taur furios?

Într-adevăr, Loraine urca scările cu toată viteza. Năvăli peste ei, cenuşie la faţă şi cu groaza în priviri.

— Bill… Bill… Oh, Bundle… Bill!

— Ce-i cu Bill?

Jimmy o prinse de umeri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Loraine, ce s-a întâmplat?

— Bill… cred că-i mort… e încă în maşină… dar nu mişcă, nici nu vorbeşte. Sunt sigură că e mort.

Jimmy scoase o înjurătură şi se repezi pe scări. Bundle se luă după el cu inima bătându-i nebuneşte şi cu întreaga făptură năpădită de o deznădejde cumplită.

— Bill… mort? Oh, nu! Nu! Asta nu! Doamne, te rog… numai asta nu!

Ajunseră împreună la maşină, cu Loraine după ei.

Jimmy se uită înăuntru. Bill stătea cum îl lăsase, cu spatele sprijinit în scaun. Dar avea ochii închişi şi nu reacţionă când Jimmy îl trase de braţ.

— Nu înţeleg, spuse Jimmy. Dar nu-i mort. Fruntea sus, Bundle! Ascultă, trebuie să-l ducem în casă. Să ne rugăm la Dumnezeu să nu treacă nici un poliţist. Dacă întreabă cineva, prietenului nostru îi e rău şi îl ducem în casă să-şi revină.

Toţi trei îl cărară în casă fără prea multă greutate şi fără să atragă prea mult atenţia, cu excepţia unui bărbat nebărbierit care rosti compătimitor:

— Ddomnu' a bbăut pă cinste, vvăz io, şi dădu din cap atotştiutor.

— În cămăruţa din fund de la parter, spuse Jimmy. Acolo e o sofa.

Îl aşezaseră cu grijă pe sofa şi Bundle îngenunchie lângă ei şi-i luă încheietura mâinii inerte.

— Are puls, spuse ea. Ce s-a întâmplat cu el?

— Puţin mai înainte, când l-am lăsat, era bine-merçi, spuse Jimmy. Mă întreb dacă nu i-o fi injectat cineva ceva. Ar fi fost simplu – doar o înţepătură. Individul l-ar fi putut întreba cât e ceasul. Nu putem face decât un lucru – să-i aducem un doctor. Rămâneţi aici şi aveţi grijă de el.

Porni grăbit spre uşă, apoi se opri.

— Ascultaţi… nu fiţi speriate. Dar mai bine vă las revolverul meu. Vreau să spun… doar dacă-i nevoie. Mă întorc cât de repede pot.

Lăsă arma pe măsuţa de lângă sofa, apoi ieşi. Auziră uşa de la intrare trântindu-se în urma lui.

Casa părea foarte tăcută. Cele două fete stăteau nemişcate lângă Bill. Bundle încă îi mai lua pulsul. Acesta bătea foarte repede şi neregulat.

— Aş vrea să putem face ceva, îi şopti ea lui Loraine. E cumplit.

Loraine dădu din cap.

— Ştiu. Parcă e un veac de când a plecat Jimmy, şi totuşi n-au trecut decât un minut şi jumătate.

— Tot mi se pare că aud ceva, zise Bundle. Paşi şi scârţâit de podea la etaj… deşi ştiu că-i doar o închipuire.

— Mă întreb de ce ne-a lăsat Jimmy revolverul, spuse Loraine. Aici nu pare să fie vreun pericol.

— Dacă au putut să i-o facă lui Bill… Bundle se opri.

Loraine se înfioră.

— Ştiu… dar noi suntem în casă. Nu poate intra nimeni fără să auzim: Şi, oricum, avem revolverul.

Bundle îşi întoarse din nou atenţia spre Bill.

— De-aş şti ce să fac! Cafea fierbinte. Asta se dă uneori.

— Am o sticluţă cu săruri în geantă, spuse Loraine. Şi puţin coniac. Unde e? Oh, trebuie s-o fi lăsat în camera de sus.

— Mă duc eu s-o aduc. S-ar putea să-i ajute.

Urcă în fugă scările, traversă sala de joc şi intră în camera secretă. Poşeta lui Loraine era pe masă.

În timp ce întindea mâna s-o ia, auzi un zgomot în spatele ei. Ascuns după uşă, un bărbat stătea cu un sac cu nisip în mână. Înainte ca Bundle să apuce să se întoarcă, bărbatul lovi.

Cu un geamăt uşor, Bundle se prăbuşi fără cunoştinţă pe podea.

XXXI. Cele Şapte Cadrane.

Puţin câte puţin, Bundle îşi recăpătă cunoştinţa. Era cufundată complet în întuneric, care se învârtea şi în centrul căruia pulsa o durere violentă. Împunsăturile erau provocate de sunete. O voce bine cunoscută repeta iar şi iar aceleaşi cuvinte.

Întunericul se rotea acum mai puţin violent. Bundle îşi dădu seama că înţepăturile se produceau în propriul ei cap. Îşi revenise destul pentru ca s-o intereseze ceea ce spunea vocea.

— Scumpă, scumpa mea Bundle! Oh, scumpa mea Bundle! E moartă; ştiu că e moartă. Oh, iubita, iubita mea Bundle! Te iubesc atât de mult! Bundle… scumpa mea… iubita mea…

Bundle zăcea foarte ţeapănă, cu ochii închişi. Dar acum era pe deplin conştientă. Bill o ţinea strâns în braţe.

— Scumpă Bundle… Oh, iubita mea Bundle! Dragostea mea! Ce să fac? Oh, iubirea mea… dragostea mea, scumpa mea! Oh, Doamne, ce să mă fac? Am omorât-o. Eu am omorât-o.

Reţinut… foarte reţinut… Bundle vorbi.

— Nu, nu m-ai omorât, prostule.

Bill scoase o exclamaţie de uimire.

— Bundle… eşti vie!

— Fireşte că sunt vie.

— De când eşti… vreau să spun, de când ţi-ai revenit?

— De vreo cinci minute.

— De ce n-ai deschis ochii… sau n-ai spus ceva?

— N-am vrut. Mă distram.

— Te distrai?

— Da. Ascultând tot ce spuneai. N-ai să le mai spui niciodată atât de bine. Ai să fii al dracului de plin de tine.

Bill se făcuse ca racul.

— Bundle… chiar nu ţi-a păsat? Ştii, eu chiar te iubesc. Te iubesc de ani de zile. Dar n-am îndrăznit niciodată să ţi-o spun.

— Tăntălău ridicol! De ce?

— Credeam că ai să râzi de mine. Vreau să spun… tu ai cap şi aşa mai departe… te vei mărita cu vreun mare mahăr.

— Ca George Lomax? Sugeră Bundle.

— Nu mă refeream la un tâmpit îngâmfat cum e Codders. Ci la vreun tip cu adevărat grozav care să te merite… deşi nu cred că există vreunul, încheie Bill.

— Eşti un scump, Bill.

— Dar, serios, Bundle, ai putea vreodată? Vreau să spun, te-ai putea hotărî vreodată?

— Să mă hotărăsc să fac ce?

— Să te măriţi cu mine. Ştiu că sunt cumplit de greu de cap… dar te iubesc atât de mult, Bundle! Aş fi câinele tău, sau servitorul tău, sau tot ce vrei.

— Semeni foarte mult cu un câine, Bill. Îmi plac câinii. Sunt atât de prietenoşi, şi credincioşi, şi au o inimă atât de caldă! Cred că aş putea chiar să mă hotărăsc să mă mărit cu tine, Bill… cu mare efort, să ştii.

Ca răspuns, Bill îi dădu drumul şi se dădu brusc înapoi. Se uită înmărmurit la ea.

— Bundle… tu glumeşti!

— Nu-i nimic de, făcut, spuse Bundle. Înţeleg că o să trebuiască să cad din nou în inconştienţă.

— Bundle… scumpo… Bill o prinse în braţe, tremurând violent. Bundle… chiar vrei să spui că… o vei face? Nici nu ştii cât de mult te iubesc.

— Oh, Bill.

Nu e nevoie să descriem în amănunţime discuţia din următoarele zece minute. A constat, în majoritate, din

repetiţii.

— Şi chiar mă iubeşti? Întrebă neîncrezător Bill pentru a douăzecea oară, în timp ce, în sfârşit, îi dădea drumul din braţe.

— Da – da – da. Acum să trecem la lucruri serioase, încă îmi zvâcneşte capul şi m-ai şi strâns să mă sufoci. Vreau să ştiu tot. Unde ne aflăm şi ce s-a întâmplat?

Pentru prima dată, Bundle începu să ia aminte la ceea ce era în jurul ei. Se aflau în camera secretă, observă ea, iar uşa etanşă era închisă şi, probabil, încuiată. Deci, erau prizonieri!

Ochii lui Bundle se întoarseră la Bill. Acesta o privea cu adoraţie.

— Bill, dragă, adună-te. Trebuia să ieşim de aici.

— Cum? Ce? Oh, da. În regulă. Nu va fi nici o greutate.

— Asta înseamnă să fii îndrăgostit. Şi eu mă simt cam la fel. Totul ţi se pare uşor şi posibil.

— Aşa e, spuse Bill. Acum că ştiu că ţii la mine…

— Opreşte-te. Dacă o luăm de la capăt n-o să fiu în stare să ne ocupăm şi de lucruri serioase. Dacă nu te aduni şi nu devii rezonabil, s-ar putea foarte bine să mă răzgândesc.

— N-am să te las. Doar nu crezi că o dată ce-am pus mâna pe tine aş fi un prost să te las să-mi scapi?

— Sper că n-ai să mă obligi cu forţa, spuse Bundle cu grandilocvenţă.

— Zău? Provoacă-mă şi ai să vezi.

— Eşti cu adevărat un scump, Bill. Mă temeam că ai putea fi prea moale, dar văd că nu-i nici un pericol în privinţa asta. Într-o jumătate de oră ai să-mi dai şi ordine.

— Oh, dragă, iar începem să ne prostim.

— Ascultă, Bill, trebuie să ieşim de aici.

— Ţi-am spus că nu-i nici o problemă. Am să…

Se opri căci Bundle îl strânse de mână. Se aplecase şi asculta atentă. Da, nu se înşelase. Cineva traversa camera de alături. Cheia fu introdusă în broască şi răsucită. Bundle

îşi ţinu respiraţia. Era Jimmy care le venea în ajutor… sau era altcineva?

Uşa se deschise şi în prag apăru bărbosul domn Mosgorovsky.

Bill făcu imediat un pas înainte, aşezându-se în faţa lui Bundle.

— Ascultă, spuse el, vreau să schimb câteva vorbe cu dumneata în particular.

Rusul nu răspunse pe loc. Îşi netezea barba lungă neagră, mătăsoasă şi surâdea.

— Deci, aşa stă treaba, spuse în cele din urmă. Foarte bine. Poate doamna vrea să fie amabilă să mă însoţească.

— E în regulă, Bundle, spuse Bill. Las-o pe mine. Du-te cu tipul ăsta. Nimeni nu-ţi va face vreun rău. Ştiu eu ce fac.

Bundle se ridică ascultătoare. Nota autoritară din glasul lui Bill era ceva nou pentru ea. Părea foarte sigur pe sine şi încrezător în capacitatea lui de a controla situaţia. Bundle se întrebă vag ce avea Bill – sau credea că are – în mânecă.

Ieşi din cameră înainte rusului. Acesta o urmă, închizând uşa şi încuind-o.

— Pe aici, te rog, spuse el.

Îi arătă scara şi ea o urcă ascultătoare până la următorul etaj. Aici fu condusă într-o cămăruţă austeră, pe care ea o luă drept dormitorul lui Alfred.

Mosgorovsky spuse:

— Stai aici şi aşteaptă în linişte, te rog. Nu trebuie să fie nici un zgomot.

Apoi ieşi, închise uşa şi o încuie.

Bundle se aşeză pe un scaun. O mai durea îngrozitor capul şi nu se simţea în stare să gândească. Bill păruse să stăpânească situaţia. Presupunea că, mai devreme sau mai târziu, o să vină cineva s-o scoată de acolo.

Minutele treceau. Ceasul lui Bundle se oprise, dar socoti că trebuia să fi trecut mai mult de o oră de când rusul o adusese acolo. Ce se întâmpla? Chiar, ce se întâmplase?

În sfârşit, auzi paşi pe scări. Era tot Mosgorovsky. Îi vorbi foarte oficial.

— Lady Eileen Brent, sunteţi aşteptată la întrunirea extraordinară a Societăţii Şapte Cadrane. Vă rog să mă urmaţi.

O luă pe scări în jos şi Bundle îl urmă. El deschise uşa camerei secrete şi Bundle intră. Respiraţia i se tăie de surpriză.

Vedea pentru a doua oară ceea ce, prima dată, doar întrezărise prin gaura făcută în uşa dulapului. Siluetele mascate şedeau în jurul mesei. Cum stătea aşa, derutată de bruscheţea evenimentului, Mosgorovsky se strecură la locul său, punându-şi şi masca în formă de ceas.

Dar, de data asta, locul din capul mesei era ocupat. Nr. 7 era prezent.

Inima lui Bundle bătea violent. Se găsea în celălalt capăt al mesei, cu faţa direct spre el, neputând să-şi ia privirea de la bucata caraghioasă de pânză cu un cadran de ceas pe ea, care-i ascundea trăsăturile.

Nr. 7 stătea complet nemişcat şi Bundle avea ciudata senzaţie că nemişcarea lui radia o forţă ieşită din comun. Pasivitatea lui nu se datora slăbiciunii… şi se dorea din răsputeri, isteric aproape, ca el să vorbească… să facă un gest, un semn… nu doar aşa ca un păianjen uriaş în mijlocul pânzei aşteptând fără remuşcări prada sa.

Se înfioră şi, în aceeaşi clipă, Mosgorovsky se ridică. Glasul său moale, mătăsos, persuasiv, părea ciudat de îndepărtat.

— Lady Eileen, aţi fost prezentă, fără să fi fost invitată, la consiliul secret al acestei societăţi. De aceea e necesar să fiţi pusă în temă cu scopurile şi ambiţiile noastre. Locul orei două, după cum puteţi vedea, e liber. Vă oferim dumneavoastră acest loc.

Bundle se fâstâci. Toată treaba semăna cu un coşmar fantastic. Era posibil ca ei, Bundle Brent, să i se propună să între într-o societate secretă criminală? I se făcuse şi lui Bill aceeaşi monstruoasă ofertă, şi el o refuzase cu indignare?

— Nu pot face asta, spuse ea răspicat.

— Nu vă pripiţi cu răspunsul.

Şi-l imaginã pe Mosgorovsky surâzând în barbă, în spatele măştii.

— Nici măcar nu ştiţi ce refuzaţi, lady Eileen.

— Pot să ghicesc foarte bine, spuse Bundle.

— Oare?

Era glasul orei 7. În mintea lui Bundle tresări un crâmpei vag de amintire. Să fi cunoscut glasul ăsta?

Foarte încet, nr. 7 îşi ridică mână şi începu să-şi dezlege masca.

Bundle îşi ţinu respiraţia. În sfârşit… avea să ştie.

Masca pică.

Bundle se pomeni privind chipul împietrit, fără expresie, al superintendentului Battle.

XXXII. Bundle e uluită.

E-n regulă, spuse Battle, în timp ce Mosgorovsky se ridică şi veni spre Bundle. Dă-i un scaun. După cât văd, e niţel şocată.

Bundle se prăbuşi pe scaun. Surpriza o înmuiase, mai să leşine. Battle continuă să vorbească în felul acela calm, plăcut, atât de caracteristic lui.

— Nu te aşteptai să mă vezi, lady Eillen. La fel şi unii dintre ceilalţi de la masa asta. Domnul Mosgorovsky e, dacă se poate spune aşa, locotenentul meu. A fost tot timpul la curent cu totul. Însă restul şi-au primit ordinele prin intermediul lui.

Bundle nu scoase o vorbă. Era – într-o postură cu totul neobişnuită pentru ea – incapabil să vorbească.

Battle se uită la ea blând, părând să-i înţeleagă starea de spirit.

— Mă tem că va trebui să scapi de câteva idei preconcepute, lady Eillen. De pildă, despre această societate. În cărţi apar destul de des organizaţii secrete constituite din criminali, având ca şef un supercriminal, pe care nu-l cunoaşte nimeni. Lucruri de genul ăsta pot exista

în realitate, numai că eu personal n-am întâlnit niciodată ceva de felul ăsta, cu toate că am destulă experienţă.

În lume e mult romantism, lady Eileen. Oamenilor, în special tinerilor, le place să citească astfel de lucruri şi le place şi mai mult chiar să le facă. Acum te voi prezenta unui foarte lăudabil grup de amatori care au îndeplinit o misiune remarcabilă pentru departamentul meu, misiune pe care nimeni altcineva n-ar fi putut-o îndeplini. Dacă au ales metode melodramatice, ei bine, de ce nu? Au dorit să înfrunte pericolul real – un pericol din cele mai rele – şi au făcut-o din următoarele motive: riscul de dragul riscului – ceea ce în mintea mea e un semn de sănătate, în ziua de azi, când toţi vor să stea la căldurică – şi dorinţa sinceră de a-şi servi ţara.

Iar acum, lady Eileen, am să fac prezentările. În primul rând, domnul Mosgorovsky pe care, ca să zicem aşa, deja îl cunoşti. E cel mai valoros agent secret antibolşevic din Anglia. Nr. 5 este Contele Andras de la Ambasada Ungară, un bun prieten al răposatului Gerald Wade. Nr. 4 este domnul Hâyward Phelps, ziarist american, ale cărui simpatii britanice sunt foarte profunde şi ale cărui aptitudini pentru „ştiri” picante sunt remarcabile. Nr. 3…

Se opri zâmbind, şi Bundle se uită uluită la chipul timid, zâmbăreţ, a lui Bill Eversleigh.

— Nr. 2, continuă Battle pe un ton mai grav, acum e doar un loc gol. Acest loc a aparţinut domnului Ronald Devereux, un tânăr curajos care şi-a dat viaţa pentru ţara lui fără să şovăie. Nr 1… Ei bine, Nr. 1 a fost domnul Gerald Wade, un alt tânăr viteaz care a murit în acelaşi fel. Locul lui a fost luat – nu fară multe şovăieli din partea mea – de o doamnă… o doamnă care s-a dovedit foarte potrivită pentru munca asta, şi care ne-a fost de mare ajutor.

Noul Nr.l, îşi dădu jos masca şi Bundle se uită fără să se mire la chipul creol, frumos, al contesei Radzky.

— Trebuia să-mi fi dat seama că prea era tipul perfect al frumoasei aventuriere ca să fi fost cu adevărat aşa, spuse

cu ciudă Bundle.

— Dar nu ştii care-i adevărata bombă, spuse Bill. Bundle, asta e Babe St. Maur… Îţi aminteşti când îţi spuneam ce actriţă desăvârşită e… şi a cam dovedit-o.

— Aşa-i, spuse domnişoara Maur cu un autentic accent nazal. Dar ăsta nu-i cine ştie ce meritul meu, pentru că mami şi papi au venit din partea aia a Europei… aşa că mi-a fost destul de uşor să trăncănesc cu accentul ăla. Drace, dar eram să mă dau de gol o dată la Abbey, vorbind despre grădini.

Se opri, apoi adăugă brusc:

— N-a… n-a fost chiar amuzant. Vezi tu, eram aproape logodită cu Ronny, iar când el a dat în primire… ei bine, trebuia să fac ceva să-i vin de hac ticălosului care îl omorâse. Asta-i tot.

— Sunt complet buimăcită, spuse Bundle. Nimic nu e cum pare.

— E foarte simplu, lady Eillen, spuse superintendentul Battle. Totul a început cu câţiva tineri în căutare de senzaţional. Cel care a avenit primul la mine a fost domnul Wade. El a propus constituirea unei organizaţii de voluntari care să acţioneze în secret. L-am avertizat că ar putea fi periculos… dar nu era omul pentru care lucrul acesta să fie un aranjament. I-am spus deschis că toţi cei care se implică în treaba asta trebuie să fie perfect conştienţi de riscurile la care se expun. Dar, binecuvântaţi fie, asta nu i-a oprit pe niciunul din prietenii domnului Wade. Şi aşa a început totul.

— Deci care era scopul? Ce urmăreau? Întrebă Bundlle.

— Noi căutăm un anumit om… vroiam cu orice preţ să punem mâna pe el. Nu era un escroc ordinar. Acţiona în lumea domnului Wade, un fel de eminenţă cenuşie invizibilă mai periculoasă decât şi-ar putea cineva închipui. Făcea parte dintr-o bandă mare, o bandă internaţională. Deja, în două rânduri, fuseseră furate invenţii cu caracter secret deosebit de valoroase şi era clar că cel care le sustrăsese avea informaţii din interior, de la faţa locului. Profesionişţii

încercaseră să-i dea de urmă… şi eşuaseră. Apoi treaba asta a fost preluată de amatori… şi ei au reuşit.

— Au reuşit?

— Da, dar n-au scăpat fără pierderi. Tipul era periculos. Două vieţi i-au căzut victimă. Dar cele Şapte Cadrane n-au dat înapoi! Cum spuneam, au reuşit. Mulţumită domnului Eversleigh, banditul a fost prins, în sfârşit, în flagrant delict.

— Cine e? Îl cunosc?

— Îl cunoşti foarte bine, lady Eileen. Se numeşte Jimmy Thesiger şi a fost arestat în după-amiaza aceasta.

XXXIII. Battle explică.

Superintendentul Battle începu sa explice. Vorbea lejer, plăcut.

— Mult timp nu l-am respectat. Prima dată, am intrat la idei când am aflat care au fost ultimele cuvinte ale domnului Devereux. Normal, se putea crede că domnul Devereux vroia să-i transmită domnului Thesiger că Şapte Cadrane îl omorâseră. Asta păreau să însemne cuvintele lui. Dar, fireşte, mi-am zis că se putea să nu fie aşa. Domnul Devereux vroia să spună ceva celor Şapte Cadrane… iar ceea ce vroia să le spună era legat de domnul Jimmy Thesiger.

Lucrul părea incredibil, căci domnul Devereux şi domnul Thesiger erau buni prieteni. Însă mi-am amintit altceva – anume că furturile acelea trebuie să fi fost comise de către cineva în deplină cunoştinţă de cauză. Cineva care, dacă nu lucra el însuşi la Foreign Office, avea acces, la trăncănelile de acolo. Mi-a fost foarte greu să aflu de unde provenea venitul domnului Thesiger. Cel pe care i-l lăsase tatăl său când era mic, totuşi reuşea să trăiască pe picior mare. De unde îi veneau banii?

Ştiam că domnul Wade fusese extrem de agitat în urma unei descoperiri pe care o făcuse. Era foarte sigur că dăduse de drumul cel bun. N-a mărturisit nimănui ce pistă descoperise, dar i-a spus ceva domnului Devereux despre faptul că era pe punctul de a se convinge complet. Asta a

fost chiar înainte de venirea lor în weekend la Chimneys. După cum ştii, domnul Wade a murit acolo… aparent din cauza unei supradoze de somnifer. Asta a părut destul de evident, dar domnul Devereux n-a acceptat nici o clipă această explicaţie. El era convins că domnul Wade fusese eliminat, cu dibăcie, de către cineva care, la vremea respectivă, se găsea în casă şi care, de fapt, era criminalul căutat de noi. Cred că a fost foarte aproape de a se încrede în domnul Thesiger căci, în mod normal, în momentul acela, nu-l bănuia deloc. Dar ceva l-a reţinut.

Apoi a făcut un lucru destul de ciudat. A aranjat pe etajera căminului şapte ceasuri, aruncându-l pe al optulea. Asta vroia să simbolizeze faptul că cele Şapte Cadrane aveau să răzbune moartea unui membru al lor… şi a urmărit cu atenţie dacă cineva s-a trădat sau a dat semne de tulburare.

— Jimmy Thesiger l-a otrăvit pe Gerry Wade?

— Da, el a strecurat somniferul în whisky-ul pe care l-a băut domnul Wade, la parter, înainte de a se duce la culcare. Din cauza asta îi era atât de somn, când a scris scrisoarea aceea domnişoarei Wade.

— Atunci lacheul, Bauer, n-a avut nici un amestec? Întrebă Bundlle.

— Bauer era omul nostru, lady Eileen. Ne-am gândit că ar fi posibil ca escrocul să urmărească să pună mâna pe invenţia lui Herr Eberhard şi Bauer a fost trimis, din însărcinarea noastră, să vadă cum decurg lucrurile. Dar n-a putut face prea mult. Cum spuneam, Thesiger i-a administrat cu destulă uşurinţă lui Wade doza fatală. Mai târziu, când toţi dormeau, a pus pe noptiera de lângă patul domnului Wade o sticlă, un pahar şi o sticluţă goală de cloral. La vremea respectivă, domnul Wade era în stare de inconştienţă şi n-a fost greu să-i apese degetele pe sticlă şi pe pahar, astfel încât să i se găsească amprentele, în cazul în care s-ar fi ivit vreo problemă. Nu ştiu ce efect au avut asupra lui Thesiger cele şapte ceasuri de pe cămin. Cert e că nu s-a trădat faţă de domnul Devereux. Oricum, cred că,

uneori gândindu-se la ele, nu s-a simţit prea bine. Şi mai cred că, după aceea, nu l-a scăpat din ochi pe domnul Devereux.

Nu ştiam, cu exactitate, ce s-a întâmplat în continuare. După moartea domnului Wade, domnul Devereux n-a prea fost văzut. Dar e limpede că a lucrat în aceeaşi direcţie în care ştia că lucrase domnul Wade şi a ajuns la acelaşi rezultat – anume, că Thesiger era omul. De asemenea, îmi închipui că a fost trădat în acelaşi fel.

— Adică?

— De către domnişoara Loraine Wade. Domnul Wade o iubea… cred că spera să se însoare cu ea… nu era sora lui de sânge şi nu încape nici o îndoială că i-a povestit mult mai mult decât ar fi trebuit. Dar domnişoara Loraine îi era devotată cu trup şi suflet lui Thesiger. Făcea tot ce-i cerea. I-a transmis informaţiile primite. În acelaşi fel, mai târziu, domnul Devereux s-a simţit atras de ea şi, probabil, a avertizat-o împotriva lui Thesiger. Astfel, a fost şi el redus la tăcere… şi a murit încercând să transmită celor Şapte Cadrane că asasinul său se numea Thesiger.

— Înspăimântător! Dac-aş fi ştiut!

— Ei bine, n-aveai cum. De fapt, nici mie nu prea mi-a venit să cred. Dar atunci a intervenit afacerea de la Abbey. Trebuie să recunoşti că a fost o treabă complicată… stânjenitoare mai ales pentru domnul Eversleigh. Dumneata şi Thesiger eraţi mână-n mână. Domnul Eversleigh fusese deja încurcat de insistenţele dumitale de a te duce în localul ăsta, iar când a aflat că ai mai şi tras cu urechea la ce s-a vorbit la una din şedinţe, a rămas înmărmurit.

Superintendentul se opri şi în ochi i se aprinse o luminiţă jucăuşă.

— La fel şi eu, lady Eileen. O clipă nu mi-a trecut prin cap că un asemenea lucru ar fi posibil. Cu treaba asta m-ai făcut mat!

Ei bine, domnul Eversleigh era în dilemă. Nu-ţi putea împărtăşi secretul celor Şapte Cadrane fără să-l afle şi Thesiger – ori asta era categoric excluse. Întâlnirea de la Abbey i-a convenit de minune lui Thesiger, fireşte, şi a găsit un motiv bunicul să reuşească să fie invitat, ceea ce a făcut ca lucrurile să fie mai uşoare pentru el.

Pot spune că Şapte Cadrane îi trimiseseră deja domnului Lomax o scrisoare de avertisment. Aceasta era menită să-l determine să apeleze la ajutorul meu, astfel ca eu să fiu la faţa locului, de-o manieră perfect naturală. După câte ştii, n-am făcut nici un secret din prezenţa mea.

Şi, din nou, ochii superintendentului zâmbiră.

— Ei bine, aparent, domnul Eversleigh şi Thesiger aveau să-şi împartă noaptea în a veghea cu rândul. În realitate, veghea s-a împărţit între domnul Eversleigh şi domnişoara St. Maur. Ea stătea de pază la glasvandul dinspre terasa bibliotecii, când l-a auzit venind pe Thesiger şi a trebuit să se repeadă după scrin.

Şi aici intervine isteţimea lui Thesiger. Până la un punct, mi-a servit o poveste perfect adevărată şi trebuie să recunosc că treaba cu lupta şi tot restul m-a zguduit zdravăn… şi am început să mă întreb dacă nu cumva eram pe o pistă greşită iar el nu era câtuşi de puţin infractorul pe care-l căutam. Existau câteva împrejurări suspecte care indicau o cu totul altă direcţie şi recunosc că nu ştiam încotro să mă îndrept, când a survenit ceva care a clarificat lucrurile.

Am găsit în cămin mănuşa arsă cu urme de dinţi pe ea… şi atunci… ei bine… am ştiut că fusesem pe drumul cel bun. Dar, pe cuvântul meu, Thesiger a fost isteţ.

— Ce s-a întâmplat de fapt? Întrebă Bundle. Cine era celălalt?

— N-a existat nici un celălalt, lady Eileen. Uite, am să-ţi arăt cum am reuşit, în cele din urmă, să reconstitui toată povestea. Pentru început, trebuie precizat că Thesiger şi domnişoară Wade au lucrat mână-n mână. Şi că aveau

întâlnire la o oră precisă. Domnişoara Wade a venit cu maşina, a trecut prin spărtura gardului şi a pornit-o spre casă. Avea o poveste perfect credibilă pentru cazul în care ar fi fost oprită… cea pe care a şi spus-o, de fapt. Dar a ajuns cu bine pe terasă după ce ceasul a bătut ora două.

Acum, îmi e permis să spun că a fost văzută intrând. Oamenii mei au zărit-o, însă ei primiseră ordin să oprească pe oricine ieşea, nu intra. Vezi dumneata, vroiam să descopăr cât mai multe. Domnişoara Wade a ajuns pe terasă şi, în clipa aceea, la picioare i-a căzut un pachet pe care l-a şi ridicat. De sus, un bărbat cobora pe iederă, şi ea a rupt-o la fugă. Ce s-a întâmplat în continuare? Lupta… şi, la un moment dat, împuşcături. Ce a făcut toată lumea? S-a repezit la locul bătăliei. Iar domnişoara Wade ar fi putut părăsi domeniul ducând cu ea, în siguranţă, formula.

Numai că lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa. Domnişoara Wade, în fuga ei, a nimerit drept în braţele mele. În momentul acela, jocul a luat o altă întorsătură. Nu mai e atac, ci apărare. Domnişoara Wade îşi spune povestea, care e perfect credibilă şi mişcătoare.

Şi acum am ajuns la Thesiger. Din prima clipă, m-a izbit un lucru. Rana provocată de glonte n-ar fi putut să-l facă să leşine. Fie a căzut şi s-a lovit la cap, fie… ei bine, n-a leşinat deloc. Mai târziu, am auzit şi povestea domnişoarei St. Maur. Se potrivea perfect cu cea a lui Thesiger… dar că avea un element foarte sugestiv. Domnişoara St. Maur a spus că, după ce lumina s-a stins şi Thesiger s-a dus la uşa terasei, a stat atât de liniştit încât ea s-a gândit că trebuie să fi ieşit din cameră şi să fi plecat în lungul terasei. Acum, dacă cineva ar fi în cameră, nu prea ai cum să nu-i auzi respiraţia, dacă asculţi cu atenţie. Să presupunem, deci, ca Thesiger ieşise. Unde s-a dus? În sus, pe iederă, în camera domnului O'Rourke (whisky-ul domnului O'Rourke fusese drogat în seara precedentă). A pus mâna pe documente, le-a aruncat la picioarele fetei, a coborât iar pe iederă şi… a început lupta. Când te gândeşti, nici n-a fost prea greu. Să

răstorni mase, să te rostogoleşti gâfâind, să vorbeşti cu vocea ta şi să ţi-o transformi în şoapte răguşite ca să pară a altuia. Şi apoi, lovitura finală – două împuşcături. Cu Coltul lui automat, cumpărat pe faţă cu o zi înainte: a tras într-un adversar imaginar. Apoi, cu stânga înmănuşată, a scos din buzunar micul Mauser şi a tras în partea cărnoasă a braţului drept. A aruncat pistolul pe uşa terasei, şi-a scos cu dinţii mănuşa şi a aruncat-o în foc. Când a sosit, l-am găsit leşinat pe podea.

Bundle inspiră adânc.

— Aţi ştiut tot timpul că aşa se întâmplase? Întreabă ea.

— Nu asta nu. M-am lăsat şi eu păcălit, ca fiecare. Abia mult după aceea, am pus lucrurile cap la cap. Găsirea mănuşii a fost primul pas. Apoi l-am rugat pe sir Oswald să arunce pistolul. Acesta a căzut mult mai departe decât fusese aruncat prima oară. Dar un dreptaci nu poate arunca tot atât de bine cu stânga. Dar chiar şi atunci, n-am avut decât o mică bănuială.

Exista, însă, un fapt care mă obseda. Era limpede că hârtiile fuseseră aruncate cuiva de jos. Dacă domnişoara Wade se aflase întâmplător acolo, cine era adevăratul destinatar? Fireşte, pentru oricine care nu era în cunoştinţă de cauză, răspunsul părea simplu – contesei. Dar eu aveam un avantaj. Ştiam cine era contesa. Aşadar, care să fie concluzia? Simplu – hârtiile fuseseră ridicate de persoana căreia, de fapt, îi fuseseră aruncate. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai extraordinară coincidenţa ca domnişoara Wade să fi ajuns acolo tocmai atunci.

— Trebuie să vă fi fost foarte greu când am venit la dumneavoastră pornită împotriva contesei.

— Mi-a fost, lady Eileen. A trebuit să spun ceva ca să te liniştesc.

Şi i-a fost foarte greu şi domnului Eversleigh, cu o doamnă care îşi revine dintr-un leşin adânc şi nu ştii ce-ar putea debita.

— Acum înţeleg neliniştea lui Bill, spuse Bundle. Şi felul în care îi tot repeta să nu se grăbească să vorbească, până nu-şi va fi revenit complet.

— Sărmanul Bill, spuse domnişoara St. Maur. A trebuit să se prefacă fără să vrea că-mi face curte… când el era nebun de spaimă.

— Ei bine, asta a fost, spuse superintendentul. Îl bănuiam pe Thesiger dar nu puteam aduce dovezi. Pe de altă parte, Thesiger însuşi era încolţit. Îşi dădea tot mai mult seama că era vizat de cele Şapte Cadrane… dar vroia tare mult să ştie cine era Nr. 7. A reuşit să fie invitat la familia Coote, având impresia că Sir Oswald era Nr. 7.

— L-am bănuit pe Sir Oswald, mai ales când a venit din grădină, în noaptea aceea, spuse Bundle.

— Eu nu l-am suspectat nici o clipă, răspunse Battle. În schimb, recunosc că am avut bănuielile mele în ceea ce îl privea pe tânărul ăla, secretarul lui.

— Pongo? Întrebă Bill. Doar nu pe bătrânul Pongo?

— Ba da, domnule Eversleigh, pe bătrânul Pongo, cum îi spui dumneata. Un domn foarte eficient şi care, dacă-şi propune ceva, îl şi duce la împlinire. În parte l-am suspectat şi din cauză că el a fost cel care a introdus ceasurile în camera domnului Wade. Nu i-ar fi fost greu să pună sticla cu paharul pe noptieră. Iar apoi, e stângaci. Mănuşa aceea îl incrimina total… dacă n-ar fi fost un anumit lucru…

— Care?

— Urmele de dinţi. Numai un om care nu se putea folosi de dreapta şi-ar fi scos mănuşa cu dinţii.

— Aşa a scăpat Pongo.

— Aşa a scăpat Pongo, cum spui dumneata. Sunt sigur că va fi o mare surpriză pentru domnul Bateman să afle că a fost bănuit.

— Va fi, aprobă Bill. O carte de vizită atât de sobră… un tâmpit solemn ca Pongo. Cum de v-a dat prin minte…

— Ei bine, şi Thesiger părea ceea ce se poate numi un cap sec, unul din cei mai mari nătărăi care pot exista. Unul din

ei doi era omul nostru, dar care? Când ne-am hotărât pentru Thesiger, am fost interesat să aflu părerea domnului Bateman despre el. Tot timpul, domnul Bateman nutrise cele mai mari bănuieli cu privire la Thesiger şi le exprimase, în repetate rânduri, în faţa lui Sir Oswald.

— E ciudat, dar Pongo are întotdeauna dreptate, spuse Bill. E ceva care te înnebuneşte!

— Ei bine, cum spuneam, continuă superintendentul Battle, l-am pus pe jar pe Thesiger. Era speriat tare de afacerea celor Şapte Cadrane, neştiind precis de unde venea pericolul. Dacă am pus în cele din urmă mâna pe el, asta se datorează, în exclusivitate, domnului Eversleigh. El ştia cu ce avea să se confrunte şi şi-a riscat viaţa cu seninătate. Dar nici prin cap nu i-a trecut că şi dumneata vei fi atrasă în treaba asta, lady Eileen.

— Dumnezeule, nu! Spuse Bill din tot sufletul.

— S-a dus acasă la Thesiger cu o poveste fabricată, continuă Battle. Pretindea că era în posesia unor documente ale domnului Devereux, documente care făceau ca bănuiala să se îndrepte spre Thesiger. Normal, ca prieten sincer, domnul Eversleigh se repezi într-acolo, convins că Thesiger avea să-i dea o explicaţie. Ne-am zis că, dacă aveam dreptate, dacă eram pe drumul cel bun, Thesiger urma să încerce să-l elimine pe domnul Eversleigh şi eram aproape siguri cum ar fi procedat. Bineînţeles, Thesiger i-a oferit oaspetelui său whisky. În timpul celor câteva clipe, cât gazda sa a lipsit din cameră, domnul Eversleigh l-a vărsat într-un vas de pe poliţa căminului dar, fireşte, s-a prefăcut că-l băuse şi că drogul începuse să-şi facă efectul. Acesta, ştia el, trebuia să fie gradat, nu brusc. A început să-şi depene povestea, iar Thesiger, la început a negat cu indignare, dar apoi, când a văzut (sau a crezut că vede) că drogul lucra, a recunoscut totul şi i-a declarat domnului Eversleigh că el va fi a treia victimă.

Când domnul Eversleigh aproape şi-a pierdut cunoştinţa, l-a cărat jos şi l-a suit în maşină. Husa era scoasă. Trebuie că

deja îţi telefonase fără ştirea domnului Eversleigh. Ţi-a dat o sugestie foarte isteaţă. Urma să spui că o duceai acasă pe domnişoara Wade.

N-ai menţionat nimănui că primiseşi un mesaj de la el. Mai târziu, când cadavrul urma să-ţi fie găsit aici, domnişoara Wade ar fi jurat că ai dus-o acasă, şi apoi ai plecat spre Londra, cu intenţia de a pătrunde de una singură în localul ăsta.

Domnul Eversleigh a continuat să-şi joace rolul de om în stare de inconştienţă. De îndată ce cei doi tineri au părăsit Jermyn Street, unul din oamenii mei a pătruns în casă şi a descoperit whisky-ul drogat, care conţinea o doză de hidroclorură de morfină, suficientă să omoare doi oameni. De asemenea, şi maşina în care se aflau cei doi a fost urmărită. Thesiger a ieşit cu maşina în afara Londrei, unde s-a dus pe un teren de golf bine cunoscut, arătându-se câteva minute şi vorbind despre faptul că avea să joace o partidă. Asta, fireşte, se vroia a fi un alibi în cazul în care ar fi fost nevoie de unul. Lăsase maşina cu domnul Eversleigh, în ea puţin mai încolo, pe şosea. Apoi s-a întors la Londra şi a ajuns la Clubul Şapte Cadrane. De îndată ce Alfred a plecat, a tras maşina în faţă, i-a vorbit domnului Eversleigh, pentru cazul în care va fi ascultat, apoi a intrat în casă şi şi-a jucat comedioara.

Când s-a prefăcut că se duce după doctor, de fapt doar a trântit uşa de la intrare, apoi s-a strecurat uşor la etaj şi s-a ascuns în camera asta, după uşă, unde, la un moment dat, domnişoara Wade urma să te trimită, sub un pretext oarecare. Fireşte, domnul Eversleigh a fost îngrozit când te-a văzut, dar s-a gândit că cel mai bine era să continue să-şi joace rolul. Ştia că oamenii noştri urmăreau casa şi a considerat că nu te păştea nici un pericol imediat. Putea „să-şi revină” în orice clipă. Când Thesiger şi-a aruncat revolverul pe masă şi, în aparenţă, a părăsit casa, situaţia era sub control. În ceea ce priveşte ce a urmat… Se opri şi

se uită la Bill. Poate ai vrea să relatezi dumneata în continuare.

— Încă mai zăceam pe sofa, începu Bill, încercând să par terminat şi să arăt din ce în ce mai rău. Apoi am auzit pe cineva coborând în fugă scările, iar Loraine s-a ridicat şi s-a dus la uşă. Am auzit glasul lui Thesiger, dar nu şi ce spunea. Am auzit-o pe Loraine: „Totu-i perfect… a mers straşnic.” Apoi el a spus: „Ajută-mă să-l car jos. N-o să fie o treabă prea uşoară, dar vreau să fie amândoi acolo… o mică surpriză pentru Nr. 7” Nu-mi prea înţelegeam ce trăncăneau, dar am reuşit să mă care pe scări. Chiar că n-a fost o treabă uşoară pentru ei. M-am lăsat greu, ca un mort. M-am târât aici, apoi Loraine a zis: „Eşti sigur că totu-i în regulă? Ea n-o să-şi revină?” Iar Jimmy, ticălosul dracului, a asigurat-o „Nici o teamă. Am lovit-o cu toată puterea”.

Au ieşit şi au încuiat uşa, şi atunci am deschis ochii, şi te-am văzut. Doamne, Bundle, m-am simţit cumplit, n-aş vrea să mai retrăiesc în viaţa mea aşa ceva! Am crezut că erai moartă.

— Presupun că pălăria m-a salvat, spuse Bundle.

— Parţial, spuse intendentul Battle. Dar şi faptul că Thesiger avea braţul rănit. Nu şi-a dat seama, dar n-a putut să-şi folosească decât jumătate din forţă. Totuşi, asta nu scuză, sub nici o formă, Scotland Yardul. N-am avut grijă de dumneata cum s-ar fi cuvenit s-o facem, lady Eileen… şi asta e o pată neagră pentru noi.

— Sunt foarte rezistentă, spuse Bundle. Şi mai am şi noroc cu carul. Ce nu reuşesc să pricep e ce caută Loraine în toată afacerea asta. Era o fiinţă atât de gingaşă şi blândă!

— Aşa era şi asasina din Penton viile, care a omorât cinci copii, spuse superintendentul Battle. Nu te poţi lua după asta. Avea răutatea în sânge… tatăl ei fusese nu o data închis.

— Aţi prins-o şi pe ea?

Superintendentul Battle dădu afirmativ din cap…

— Aş spune că nu va fi spânzurată… juraţii au inimi sensibile. Dar Thesiger va atârna sigur în laţ, ceea ce va fi un lucru bun, căci n-am întâlnit un criminal mai viclean şi mai înrăit ca el.

Iar acum, lady Eileen, dacă nu te doare prea rău capul, ce-ai zice de o mică sărbătorire? Aici, după colţ, e un mic restaurant foarte drăguţ.

Bundle acceptă cu toată inima.

— Sunt lihnită de foame, se plânse ea. În plus, trebuie să-mi cunosc mai bine noii colegi.

— Cele Şapte Cadrane, spuse Bill. Ura! Tot ce avem nevoie e o tărie. Au tării acolo, superintendente Battle?

— N-o să aveţi de ce vă plânge. Lăsaţi-o în seama mea!

— Domnule Battle, spuse Bundle, sunteţi un om minunat. Regret că sunteţi deja însurat. Asta fiind situaţia, va trebui să-l iau pe Bill.

XXXIV. Lordul Caterham îşi dă consimţământul

— Tată, trebuie să-ţi dau o veste, spuse Bundle. Eşti pe cale să mă pierzi.

— Prostii, spuse lordul Caterham. Să nu-mi spui că suferi de tuberculoză galopantă, sau de inimă, sau de ceva în genul ăsta, pentru că pur şi simplu nu te cred.

— Nu mor, tată. Mă mărit.

— Aproape tot atât de rău. Presupun că va trebui să vin la nuntă, în haine strâmte şi neconfortabile, ca să te conduc la altar. Iar Lomax poate va găsi de cuviinţă să mă sărute în sacristie.

— Cerule! Doar nu crezi că mă mărit cu George Lomax! Strigă Bundle.

— Ei bine, ultima dată când te-am văzut, cam aşa păreau să stea lucrurile. Adică ieri dimineaţă.

— Mă mărit cu cineva de o sută de ori mai drăguţ decât George.

— Aşa sper. Dar nu se ştie niciodată. Nu cred că te pricepi la oameni, Bundle. Mi-ai spus că tânărul Thesiger era un incapabil senin, iar din tot ce-am auzit acum, se pare că era

unul din cei mai eficienţi criminali ai zilei. Ce e trist este faptul că nu l-am cunoscut. Mă gândeam să încep să-mi scriu memoriile… cu un capitol special dedicat criminalilor pe care i-am cunoscut… Şi dintr-o omisiune pur tehnică, nu l-am întâlnit niciodată pe acest tânăr.

— Nu fi prostuţ. Ştii că n-ai energie să-ţi scrii nici memoriile, nici nimic altceva.

— De fapt, nici n-aveam de gând să le scriu singur. Cred că nu se obişnuieşte. Dar am cunoscut întâmplător o fată zilele trecute, şi asta e ocupaţia ei. Adună materiale şi concepe opera.

— Şi tu ce faci?

— Oh, doar îi dau câteva fapte, o jumătate de oră pe zi. Nimic mai mult. După o scurtă pauză, lordul Caterham adăugă: E o fată extrem de drăguţă… foarte potolită şi înţelegătoare.

— Tată, am o presimţire că fără mine dai de bucluc.

— Buclucurile sunt ca şi oamenii – la omul potrivit buclucul potrivit.

Se îndepărtă, apoi se opri şi întrebă peste umăr:

— Apropo, Bundle cu cine te măriţi?

— Mă întrebam când ai să-mi pui întrebarea asta. Mă mărit cu Bill Eversleigh.

O clipă se simţi cuprins de egoism. Apoi dădu din cap cu satisfacţie.

— Excelent, spuse el. Joacă golf, nu-i aşa? Am putea juca amândoi la proba de dublu la Sărbătoarea Toamnei.

SFÂRŞIT